மலாயா தேச சரித்திரக் காட்சிகள்

(GLIMPSES OF MALAYAN HISTORY)

ஆக்கியோன்

ஸ்ரீமான் பிரமச்சாரி கைலாசம்

அத்தியக்ஷர்,

ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண மடத்துப் பாடசாலைகள்,

சிங்கப்பூர்.

—

மலாயா நாட்டுக் கல்வி இலாக்காவால்

அங்கீகரிக்கப்பெற்றது.

பதிப்பாளர்:

ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண மடாலயத்தார்,

சிங்கப்பூர்.

1941.

விலை $1/-

மலாயா தேச சரித்திரக் காட்சிகள்
(GLIMPSES OF MALAYAN HISTORY)

By
Swami Satyananda
alias
BRAHMACHARI KAILASAM
Supervisor,

RAMAKRISHNA MISSION SCHOOLS,
SINGAPORE.

Approved by the Department of Education, Malaya.

Publishers:
THE RAMAKRISHNA MISSION,
Singapore.

 1941. *(Price: 75 Cts.*

இந்நூல்
உயர்திரு உ. ராமசாமி நாடார் J. P.,
—தலைவர்,
அகில மலாயா தமிழர் சங்கம்,
சிங்கப்பூர்—
அவர்களுடைய செலவில்
அச்சிடப்பட்டது.

முகவுரை

மக்கள் உலகானுபவம் பெற்று அறிவு வளர்ச்சியோங்கப் பெறவேண்டுமாயின் ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் அமைந்த அறிவு நூற்கள் படிக்கவேண்டுவது எவ்வளவு அவசியமோ, அதுவேபோன்று தேசசரித்திரங்களைப் படித்தறிய வேண்டியதும் இன்றியமையாததாம். விசேஷமாக நாம் வாழும் ஆசியாக் கண்டத்திலுள்ள ஒவ்வோர் தேசத்தினுடைய அமைப்பு, சீதோஷ்ண நிலைமை, ஆட்சிமுறை, விளைபொருட்கள், வியாபாரம், கைத்தொழில், பாஷை, மதம், நடையுடைபாவனை முதலியவைகளைப்பற்றித் தெரிந்திருக்கவேண்டியது விவாதமற்ற விஷயம்.

நமக்கு அத்தியாவசியமானதும், அண்மையிலுள்ளதும், வாசஸ்தலமாயுள்ளதுமாகிய நாடுகளின் முற்கால, தற்கால சரித்திர வரலாறுகளைத் துருவியறிய தக்க நூல்கள் இல்லாததினால் நமது தமிழ்ச் சமூகம் முன்னேற்றமே முடங்கிக்கிடக்கிறது. இவ்விதக்குறையை நிவிர்த்திக்கவும், தமிழராயுள்ளோர் அனைவரும் தேர்ந்து தெளியவும் அநுகூலமாக அன்பர் பிரமச்சாரி கைலாசம் அவர்கள் அரிய முயற்சிகொண்டு "மலாயாதேச சரித்திரக் காட்சிகள்" என்னும் பெயரால் நற்றமிழில் ஓர் சரிதமெழுதி வெளியிட முன்வந்தமை மலாயாவின் தமிழுலகு செய்த தவப்பயனே என்போம். பொதுவாக இந்தியர் யார்? அவர்களுடைய பண்டைநாட் பண்பென்ன? என்பவைகளை விளக்கி மனமகிழச்செய்கிறது இத்தேச சரிதமென்னும் நூல்.

மலாயாவின் இயற்கையமைப்பு, பூர்வக்குடிகள், பழந்தமிழர்கள், இந்தியரின் கப்பல் தொழில், இந்திய மலாயா, ஸ்ரீ விஜயா இராச்சியம், ஜாவா இராச்சியங்கள், பூர்வீக சிங்கப்பூர் என்னும் தலைப்புகளையுடைய அத்தியாயங்களில் மலாயாவிலும், மற்றும் சுற்றுவட்டங்களிலும், பொதுப்பட இந்தியர்கள் சிறப்பாக தமிழர்கள், முன்னாளில்

ஆட்சிமுறையுயர்ச்சியும், வியாபாரவுயர்ச்சியும், மற்றெல்லா வித உயர்வுகளும் அடைந்திருந்த நேர்மையை ஆராய்ச்சித் திறமையோடு அதியுக்தி முறையில் இந்நூல் விளக்கிக்கூறுகிறது. அதன் பின்பு முகமது நபி, மலாயாவின் முதல் முஸ்லிம் சுல்த்தான் என்பவைகள் முதல்,பிரிட்டிஷ் மலாயா, பிரிட்டிஷ் மலாயாவின் அரசியல் விவரம் என்னும் தலையங்கங்கள் வரை பிற்கால மலாயாவின் நிலைமை உள்ளவாறு உருவகப்படுத்திக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

சரித்திரம் எழுதப்பட்டிருக்கும் தமிழ்நடை இனிமையும் எளிமையும் பொருந்தி எல்லோரும் சுலபமாகப் படித்துணரத்தக்க சிறுமொழித் தொடர்களாகவும் இருக்கின்றது.

இத்தனைச் சிறப்புவாய்ந்த "இம்மலாயா தேசசரித்திரத்தை" ஒவ்வொரு தமிழரும் வாங்கிப்படிப்பார்களானால் அது ஆக்கியோனுக்கு ஊக்கத்தையும் ஆதரவையும் அளிப்பதல்லாமல் இன்னும் சிறந்த வேறுசில சரித்திரங்களும் விரைவிலெழுதி வெளியிடத்தூண்டும். இது நம் தமிழ் வளர்ச்சிக்கே ஒரு பேருதவியாயிருக்கும்.

கோலப்பிறை,
6-6-1941

தி. ப. கோபால்கிருஷ்ணன்

முன்னுரை

மலாயாநாட்டு இந்திய பாடசாலைகளின் கண்காணிப்பாளர் கனந்தங்கிய எச். எல். ஹாட்ஜ் பி. ஏ. (லண்டன்). எம். ஆர். எஸ். டி., அவர்கள் இந்நாட்டிலுள்ள தமிழ்ச் சிறுவர் சிறுமிகளுடைய தாய்மொழிக் கல்வி அபிவிருத்தியில் கொண்டுள்ள ஆர்வத்தையும், இன்னும் அது சம்பந்தமாக எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சிகளையும் பலரும் நன்கு அறிவர். அவர்களுடைய உன்னத நோக்கத்தின் பொருட்டும் அரிய தொண்டின் பொருட்டும் மலாயாவாழ் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் அன்னாருக்குக் கடப்பாடுடையோராக இருக்கிறார்களென்பது எமது துணிபு.

'இந்தியாவிற்கும் மலாயாவிற்குமிடையே தொன்று தொட்டு இருந்துவரும் சரித்திரசம்பந்தமான தொடர்பை விளக்கும் "சரித்திர நூல்" ஒன்று மலாயாவிலுள்ள தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்களின் உபயோகத்திற்கு அவசியம் வேண்டும்' எனுங் கருத்தை திரு. ஹாட்ஜ் அவர்கள் 1939-ஆம் ஆண்டிலே என்னிடம் வெளியிட்டுக்கூறினார்கள். இக்கருத்தினை என்னால் இயன்றளவு நிறைவேற்றலாமென எண்ணங்கொண்டேன். எனவே, அறிஞர் ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் பலரால் ஆங்கிலத்திலே எழுதப்பட்ட "மலாயா சரித்திர" சம்பந்தமான பல நூல்களையும் (முக்கியமாக The Story of Malaya by W. S. Morgan; A History of Malaya by R. O. Winstedt; The Cultural Heritage of India Vol. III., published by the Institute of Culture, Ramakrishna Mission, Calcutta; The Lights of Singapore by Roland Braddell; Glimpses of World History Vol. I., by Jawaharlal Nehru; etc., etc.), இன்னும் அதே விஷயமாகப் பல பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்துள்ள கட்டுரைகளையும் எனக்கு அவகாசங்கிடைத்தபோதெல்லாம் படித்து வேண்டிய குறிப்புக்களைச் சேகரித்து வந்தேன். இக்குறிப்புக்களில் அநேகம் எங்கள் பாடசாலைகளின் உயர்

தர வகுப்பு மாணுக்கருக்கு 1940–ஆம் ஆண்டில் கொடுக்கப்பட்டவை. இவ்வாண்டிலே இக்குறிப்புக்கள் அனைத்தையும் தொகுத்து ஒரு நூல்வடிவமாக அச்சிட்டு வெளியிடத் தீர்மானித்தேன். இதற்குத் தேவையான கையெழுத்துப் பிரதிகளைத் தயாரிப்பதில் எனது மாணுக்கருள் நால்வரான ச. பாலசுப்ரமணியம், பி. துரைராஜு, மு. காந்திநாதன், கோ. முருகையன் என்பவர்கள் மிகவும் துணைபுரிந்தனர். ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி ஆத்மராம் பி. ஏ., அவர்கள் அவற்றை முதலிலே பார்வையிட்டு சிற்சில இலக்கண வழுக்களைத் திருத்தித்தந்தார்கள். பிறகு, தொடுவாய்ப் பகுதிகளின் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்களது உதவிக் கண்காணிப்பாளர் திரு. தி. ப. கோபால்கிருஷ்ணன் அவர்கள் சிரமம்பாராட்டாது கையெழுத்துப்பிரதிகளை இறுதியாகப் பார்வையிட்டு பிரதானமான சிற்சில திருத்தங்களைச் செய்துதந்து உதவியதுமன்றி அன்புகூர்ந்து இந்நூலுக்குரிய முகவுரையையும் ஈந்தார்கள். 'பிரிட்டிஷ் மலாயாவின் அரசியல் விவரம்' எனும் பெயரிய கடைசி அதிகாரமும் பக்கங்களின் அடியிலே ஆங்காங்குக் காணப்படும் 'அரும்பதவிளக்கங்களும்' திரு. தி. ப. கோபால்கிருஷ்ணன் அவர்களுடைய எண்ணப்படியே என்னுல் இயன்றவாறு பின்னர் சேர்க்கப்பட்டவை. இந்நூலிலே அடங்கிய தேசப் படங்களும் புத்தகத்தின் சுற்றிறுள்ள "மலாய் மொழியில் சதாரணமாக வழங்கப்படும் சில இந்திய வார்த்தைகள்" எனும் பட்டியலும்* திரு. றொட்ஜ் அவர்களின் விழுமிய விருப்பப்படி என்னுல் சேர்க்கப்பட்டவை. இன்னும், இந்நூலிலுள்ள பிற படங்களில் அநேகம் ஜொகூர்பாரு ஆங்கிலக்கல்லூரி ஆசிரியர் திரு.செ. சுப்பிரமணியம் அவர்களால் தந்து உதவப்பட்டவை.

மேலே சொல்லப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் எனது முயற்சியிற் பங்குபற்றியிருக்கிருர்கள். இவர்கள் அனைவருக்

---

*இது A Manual of the Malay Language by W. E. Maxwell; English and Malay Vocabulary by A. E. Pringle; Malay-English Vocabulary by Rev. W. G. Shellabear எனும் நூல்களைத் தழுவி எழுதப்பட்டது.

கும் யான் மிகவுங் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இனி, இந்நூலை அச்சிட்டு வெளியிடுவதற்கான பொருள் முழுவதும் உயரிய நோக்கமும் பரந்த சிந்தையுங் கொண்டொழுகும் பெருந்தகையாளரும் அகில மலாயா தமிழர் சங்கத்தின் தலைவருமான உயர்திரு உ. ராமசாமி நாடார் ஜே. பி., அவர்களால் நல்கப்பட்டது. இம்மேன்மையாளர்க்கு எனது நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

இந்நூலின் செம்மைப்பாட்டுக்கான சூழ்தல்கள் எங்கிருந்து வரினும் அவற்றை உவகையுடன் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கின்றனம்.

சிங்கை, பிரமச்சாரி ஷைலாசம்

1–11–1941.

பொருளடக்கம்

பிரிவு	பாடம்	விஷயம்	பக்கம்
க. பிரவேசம்			க
உ. மலாயா	க	மலாயாவின் இயற்கையமைப்பு	ங
	உ	குடிகள், மதங்கள், பாஷைகள், தொழில்கள்	ரு
	ங	மலாயாவின் பூர்வக் குடிகள்	எ
ங. பூர்வீக காலம்	ச	பழந் தமிழர்கள்	கக
	ரு	இந்தியரின் கப்பல் தொழில்	கஎ
	சா	இந்திய மலாயா	ககூ
	எ	லங்காசுகமும் கடாரமும்	உ0
	அ	ஸ்ரீ விஜயா இராச்சியம்	உங
	கூ	ஜாவா இராச்சியங்கள்	உசா
	க0	இந்து சீன இராச்சியங்கள்	உஅ
	கக	பூர்வீக சிங்கப்பூர்	ஙக
	கஉ	பரமேஸ்வரனும் மலாக்கா ராஜ்யமும்	ஙங
ச. மத்ய காலம்	கங	முகம்மது நபி	ஙசா
	கச	மலாயாவின் முதல் முஸ்லீம் சுல்த்தான்	ஙஅ
	கரு	ஸ்ரீ மகா இராஜா	ஙகூ
	கசா	இராஜா காசிம்	சக
	கஎ	மன்சூர்ஷா	சஉ
	கஅ	அல்லாவுதீன் ரியட்ஷா	சச

பிரிவு	பாடம்	விஷயம்	பக்கம்
	கக	சுல்த்தான் மாமூட்	சசா
	உ0	போர்ச்சுக்கீசியர் வருகை	சகூ
	உக	போர்ச்சுக்கீசியர் மலாக்காவைப் பிடித்தல்	ருஉ
	உஉ	மலாய மலாக்காவின் இறுதி	ருஅ
	உங	போர்ச்சுக்கீசியரின் ஆட்சி	சாக
	உச	போர்ச்சுக்கீஸியரும் சுல்த்தான் மாமூட்டின் இறுதியும்	சாங
	உரு	ஜொகூர்	சாரு
	உசா	அச்சை	சாஎ
	உஎ	டச்சுக்காரரின் வருகை	சாகூ
	உஅ	போர்ச்சுக்கீஸிய மலாக்காவின் வீழ்ச்சி	எக
	உகூ	டச்சுக்காரரின் ஆளுகை	எங
	ங0	ஜொகூரும் டச்சுக்காரரும்	எரு
	ஙக	பழைய ஜொகூரின் பரிதாப நிலை	எஎ
	ஙஉ	பண்டாரஹரா சுல்த்தான்மார்	அ0
	ஙங	இராஜா கிச்சிலும் பூகிஸ் ஜாதியாரும்	அக
	ஙச	பூகிஸ்காரரின் ஆட்சி	அங
	ஙரு	பூகிஸ்காரரும் டச்சுக்காரரும்	அச
ரு. தற்காலம்	ஙசா	பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி	அஎ
	ஙஎ	கெப்டன் பிரான்ஸிஸ் லைட்டும் பினாங்கும்	அகூ
	ஙஅ	ஸர் ஸ்டாம்போர்ட் ரபிள்சும் சிங்கப்பூரும்	கூஉ
	ஙகூ	தொடுவாய்ப் பகுதிகள்	கூஅ

பிரிவு	பாடம்	விஷயம்	பக்கம்
	௪0	மலாய் இராச்சியங்கள்	௧00
	௪௧	பேரா சமஸ்தானம்	௧0௪
	௪௨	சிலாங்கூர் சமஸ்தானம்	௧0௯
	௪௩	நகரிசெம்பிலான் சமஸ்தானம்	௧௧௨
	௪௪	பஹாங் சமஸ்தானம்	௧௧௫
	௪௫	ஜொகூர் சமஸ்தானம்	௧௨௨
	௪௬	கெடா, கிளாந்தன், திரங்கானு சமஸ்தானங்கள்	௧௨௪
	௪௭	பிரிட்டிஷ் மலாயா	௧௨௭
	௪௮	பிரிட்டிஷ் மலாயாவின் அரசியல் விபரம்	௧௨௮

அநுபந்தம்:

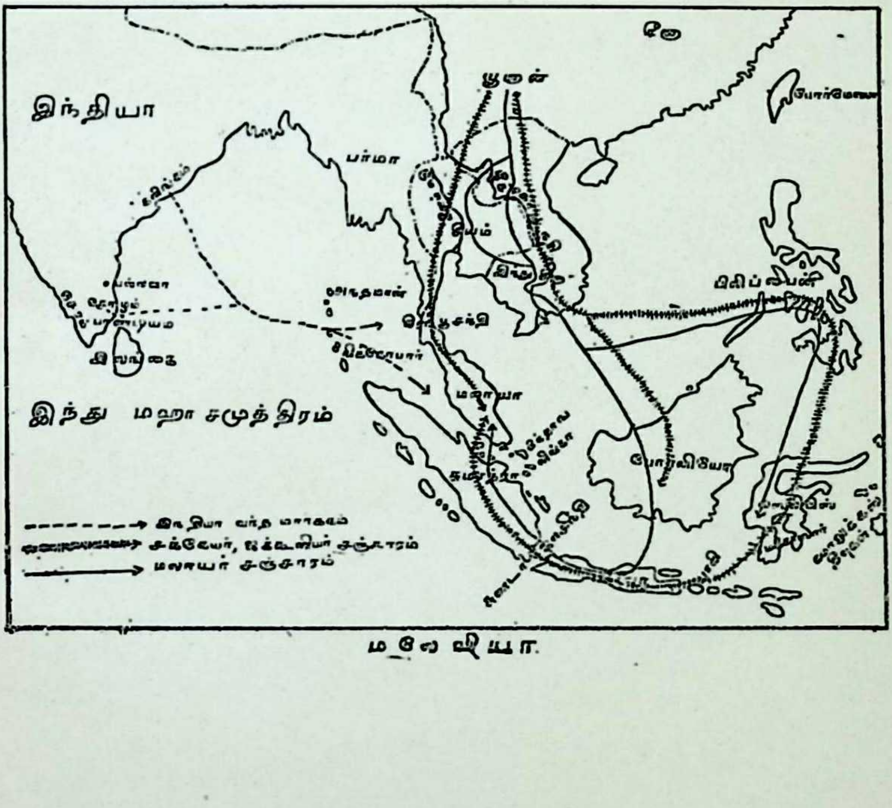
மலாய் மொழியில் சாதாரணமாக வழங்கப்படும் சில இந்திய வார்த்தைகள்.

படங்களின் அட்டவணை

எண்.		பக்கம்.
க.	மலேஷியா—இந்தியர், சக்கேயர், ஜக்கூனியர், மலாயர் சஞ்சாரம் ...	...க
உ.	மலாயா—இயற்கை அமைப்பு ...	...ச
ந.	இந்தியா—இச்சரித்திர சம்பந்தமான இடங்களும், சில பழைய இராச்சியங்களும்	...க0
ச.	மலேஷியா-சரித்திர சம்பந்தமான இடங்கள்	கஅ
ரு.	மலாயா-சரித்திர சம்பந்தமான இடங்கள்	...உஉ
சு.	ஜாவாவிலுள்ள பழமையான ஒரு ஹிந்து ஆலயம், ,, பௌத்த ஸ்தூபிகை, மலாக்கா ஆறும் பாலமும், ,, செண்ட் பால்ஸ் ஆலயம்	...உச-உரு
எ.	பாலித் தீவு இந்துக்கள் பஜனை செய்யும் காட்சி, போர்னியோவிலுள்ள பழம் இந்து விக்ரகங்கள், மலாக்கா தெருவொன்றின் காட்சி	...உஅ-உகூ

எண்.		பக்கம்.
அ.	மலாக்காவிலுள்ள ஒரு பழைய இந்து சிலை, மத்திய சியத்திலுள்ள இந்து ஆலயம், கெடாவில் கிடைத்த சிற்றுருவமான ஆலய- மொன்றின் வெண்கலக் ‡ கூரை, அங்கோர்-வாட் இந்து ஆலயங்கள்	...ருச-ருரு
கூ.	மலாக்காவில் டச்சுக்காரர் கட்டிய கோட்டையின் வாயில், ,, போர்ச்சுக்கீஸியர் கட்டிய கோட்டையின் வாயில் ...	எஉ
க0.	கெப்டன் பிரான்ஸிஸ் லைட், சர் தோமஸ் ஸ்டாம்போர்ட் ரபிள்ஸ்	...கூ0-கூக
கக.	கவர்னர் மாளிகை, சிங்கப்பூர், புல்லர்டன் கட்டிடம் ,, ஸர் தோமஸ் ஸ்டாம்போர்ட் ரபிள்சின் சிலை (லண்டன் மிருகக் காட்சிசாலை)	...க00-க0க
கஉ.	பேராவில் கிடைத்த அவலோகிதேஸ்வர விக்கிரகம், ,, ,, புத்தரின் சிலை, கெடாவிலிருந்த கோவிலொன்றின் அஸ்திவாரம், கெடாவில் கிடைத்த கிரந்த அட்சரங்கள் எழுதப்பட்ட களிமண் படை	...க0ச-க0ரு

‡ திருத்தம்: இந்நூலில் 'வெங்கலம்' என்ற இடங்களில் 'வெண்கலம்' என்று வாசிக்க.

மலேஷியா.

"வரலாறு வாழ்வைப் பெருக்கும்"

மலாயா தேச சரித்திரக் காட்சிகள்

க. பிரவேசம்

சரித்திரம்

நாம் நமது பள்ளிக்கூடத்தின் உற்பத்தியையும், வளர்ச்சியையும், இப்போதைய நிலையையும் வரன்முறையாக ஆராய்ந்தோமாயின் நமது பள்ளிக்கூடத்தின் சரித்திரத்தைக் கற்றவர்களாவோம். அதுபோலவே, நாம் பின்னோக்கி ஆராய்ந்து நமது உலகம் தோற்றியவாற்றையும் அதன் பிறகு அது இப்போதைய நிலையை அடையும்வரை காலத்துக்குக் காலம் பெற்றுள்ள வளர்ச்சிப்பாட்டின் முறையையும் அறிவோமாயின் நாம் உலகத்தின் சரித்திரத்தைப் படிக்க முயன்றவர்களாகிறோம்.

எனவே, ஒரு தேசத்தின் சரித்திரத்தை நாம் கற்பது, அது எவ்விதம் இப்போதைய நிலையை அடைந்துள்ளது என்பதை ஆராய்ந்து அறியும் பொருட்டேயாம்.

நாம் மலாயா சரித்திரத்தைக் கற்கும்போது இன்று "மலாயா" எனப்படுவது யாதென அறிதல் வேண்டும். இப்போது மலாயாவிலே பல சாதிகளும், பல சமயங்களும், பல தொழில்களும், பலமாதிரியான சமூக நடை உடை பாவனைகளும், பொருளாதார நிலைகளும், பல பிரிவான அரசியல் முறைகளும் உள்ளன. இவ்விஷயங்களை எடுத்துக் கொண்டு பின்னோக்கிச் செல்லக்கூடியவரை சென்று,

இவை எவ்வாறு இந்நாட்டில் அமைதலாயினவென்று ஆராய்ந்து காணுவோமாயின் நாம் மலாயாவின் சரித்திரத்தை ஒருவாறு தெரிந்தவர்களாவோம்.

சரித்திரம் படிப்பதின் பயன்

சரித்திரம் படிப்பதின் மிகப்பெரிய பயன் என்னவெனில், அது பொருட்களின் உண்மை இயல்பை அறிய உதவுகின்றது. உதாரணமாக ஒரு நாட்டை எடுத்துக் கொண்டால், அதன்கண் நிகழுங் காரியங்களையும், அவை உண்டான விதத்தையும் ஆழ்ந்து நோக்காவிடின் நாம் உண்மையை அறிதல் இயலாது. நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும் எந்தப் பொருளையேனும் நாம் உள்ளவாறு உணர்தற்கு அதன் வரலாறு அத்தியாவசியகமாகும். இதனால், சரித்திரத்தின் பெரும் பயன் நமக்கு நன்கு புலனாகின்றது. இன்னும், சரித்திர அறிவானது ஒவ்வொருவருக்கும் தத்தம் உரிமைகள் எவையென்று அறிதலுக்கும் உதவுகின்றது.

உ. மலாயா

க. மலாயாவின் இயற்கையமைப்பு

மலாயா ஆசியா கண்டத்தின் தென் கிழக்கிலிருக்கிறது. அதன் உருவத்தைப் படத்தில் கவனித்துப் பார்ப்போமானால் அது ஒரு முதலையின் வடிவத்தைக் கிட்டத்தட்ட ஒத்திருப்பதைக் காணுவோம். மலாயாவின் நான்கு பக்கங்களிலும் என்னென்ன இருக்கின்றன? படத்தைப் பாருங்கள். வடக்கே தைலாந்து (சீயம்), கிழக்கே தென் சீனக்கடல், தெற்கே சிங்கப்பூர் ஜலசந்தி, மேற்கே மலாக்கா ஜலசந்தி. மூன்று பக்கங்களில் நீரும், ஒரு பக்கத்தில் நிலமு மிருக்கின்றது. அப்படி இருப்பதால்தான் மலாயா நாடு ஒரு **தீபகற்பம்** என்று சொல்லப்படுகிறது. இன்னும், படத்தைப் பார்த்தால் இத்தீபகற்பமானது **கிரா பூசந்தி** என்னும் ஓர் ஒடுங்கிய நில பாகத்தினால் ஆசியா கண்டத்துடன் இணைக்கப் பெற்றிருப்பதைக் காணுவோம். மலாயா மூன்று பக்கங்களிலும் கடலால் சூழப்பட்டிருக்கிறபடியால்தான் இங்கு வந்த அந்நியர்களெல்லோரும் கடல் மார்க்கமாக வரும்படி நேர்ந்தது.

மலாயாவை மூன்று இயற்கைப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். முதற் பிரிவு **மேற்குக்கரைச் சமவெளி**; இரண்டாவது **கிழக்குக்கரைச் சமவெளி**; மூன்றாவது **மத்திய மலைப் பிரதேசம்.**

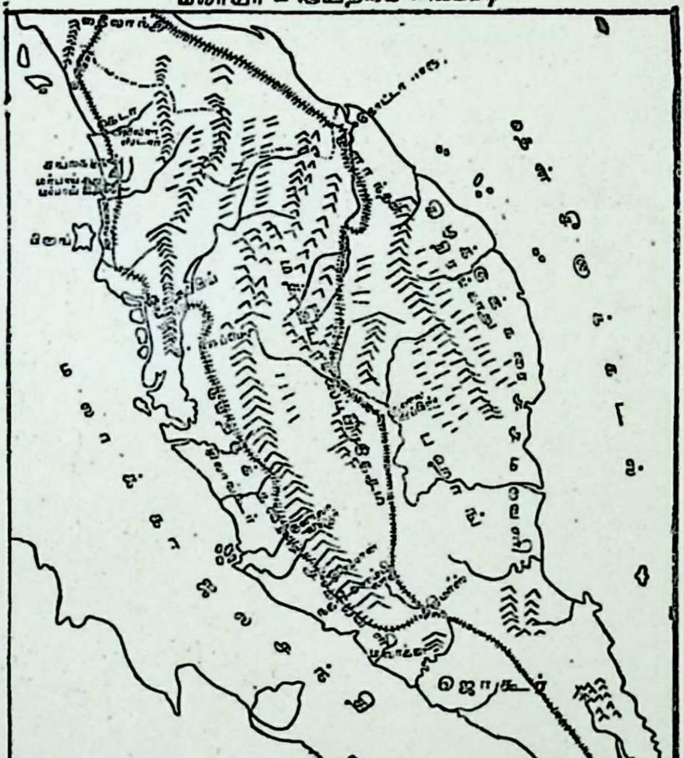
மேற்குக் கரைச் சமவெளி சற்று அகலமானது. இங்கு அநேக நதிகள் பாய்கின்றபடியால் இது நீர்வளம் நிலவளம் பொருந்திய பிரதேசமாயிருக்கிறது. மலாயாவில் இதுதான் மிகப் பிரயோஜனமுள்ள பாகமாகும்; ஜனநெருக்கமும் இங்கு அதிகம். அநேக பெரிய ரப்பர் தோட்டங்களும், தென்னந் தோப்புக்களும், நெல் வயல்களும், அன்னாசித் தோட்டங்களும், எண்ணெய்ப் பனைமரத் தோட்டங்களும் **(Palm-Oil)**, தகரச் சுரங்கங்களும், நிலக்கரிச் சுரங்

கங்களும், சில பொன் சுரங்கங்களும், இரும்புச் சுரங்கங்களும் இங்குள்ளன. அலோர் ஸ்டார், பினங், பிறை, தைப்பிங், ஈப்போ, குவாலாலம்பூர், கிள்ளாங், சிரம்பான், மலாக்கா, கிமாஸ், ஜொகூர் பாரு, சிங்கப்பூர் இவை இப்பகுதியிலுள்ள முக்கிய பெரும் பட்டணங்களாம். மேலும் மலாயாவின் பிரதம இருப்புப்பாதை மேற்குக்கரைச் சமவெளிக் கூடாகச் செல்கின்றது. சிறந்த ரஸ்தாக்களும் இங்கு உண்டு.

கிழக்குக்கரைச் சமவெளி மிக ஒடுக்கமானது. ஆனுலும் நதி முகத்துவாரங்களுக்கு அண்மையிலிருக்கும் பாகங்கள் செழிப்பானவை. இங்கு இரண்டு பெரிய நதிகளைத் தவிர மற்ற நதிகள் யாவும் மிகச் சிறியவை என்பதைப் படத்தைப் பார்த்து அறிந்து கொள்ளலாம். இது பெரும்பாலும் காடுமுரடான காட்டுப் பிரதேசமாகையால் ஜனத்தொகை மிகக் குறைவு. நதிப் பிரதேசங்களில் மாத்திரம் சில நெல் வயல்களும் ரப்பர் தோட்டங்களும் உண்டு. இங்குமங்கும் சில சிறிய தகரச் சுரங்கங்களும் இரும்புச் சுரங்கங்களும் உள்ளன. பட்டணங்களும் குறைவு. நல்ல ரஸ்தாக்களும் கிடையா. படத்தைப் பார்ப்போமானுல் கிமாஸிலிருந்து கோட்டா பாரு வரைக்கும் மலைப் பிரதேசங்களுக்கூடாக ஓர் இருப்புப்பாதை செல்வதைக் காணலாம். இவ்விருப்புப் பாதையிலுள்ள முக்கிய நகரம் குவால லிப்பிஸ் ஒன்றே.

மலாயாவின் மத்தியபாகம் வடக்கிலிருந்து ஏறத்தாழத் தெற்கே வரைக்கும் மலைத்தொடர்களடர்ந்த காட்டுப் பிரதேசமாக இருக்கின்றது. இக்காடுகளில் புலி, யானை, காட்டெருமை, தபிர்மான், கல்யானை, மான், மரை, காடி, குரங்கு முதலிய மிருகங்கள் வசிக்கின்றன. இங்கு சிமாங்கியர், ஸக்கேயர் என்னும் நாகரிகமற்றகுடிகளும் வசிக்கிறார்கள். இப்பிரதேசத்தில் வைரமான பல மரங்கள் கிடைக்கின்றன. செங்காய் (**Chengai**), மெர்பாவ் (**Merbau**) இவை இங்கு அகப்படும் உளுத்தல் அடையாத மரங்கள். இவைகளினுல் பாலங்களும் வீட்டுக்குரிய தூண்களும் செய்யப்படுகின்றன. மெராந்தி, ஸெரயா, கப்பூர் முதலிய

மலாயா - இயற்கை அமைப்பு

மரங்களிலிருந்து நல்ல பலகைகள் அறுக்கப்படுகின்றன. கடலிற் செல்லும் தந்திக் கம்பிகளுக்குப் பூச்சுக்கொடுக்க உதவும் கித்தா பேர்ச்சா என்னும் ஒருவிதப்பாலும், சூயிங் கம் செய்யப்படும் பாலும், தாமார் செய்யப்படும் பாலும் காட்டு மரங்களினின்றுதான் எடுக்கப்படுகின்றன. இன்னும், நல்ல சாதிப் பிரம்பு, மூங்கில், சவ்வரிசிப்பீனை முதலியனவும் கிடைக்கின்றன. இம்மலைத் தொடர்களிலுள்ள முக்கிய சிகரங்களாவன:- குனேங் தஹான், குனேங் கொர்பு, குனேங் பிந்தாங், குனேங் பினேம் என்பனவாம்.

மலாயாவின் மலைத் தொடர்களிலிருந்து அநேக நதிகள் உற்பத்தியாகின்றன. அவற்றுள் மலாக்கா ஜலசந்தியில் சங்கமமாகும் நதிகளின் முகத்துவாரங்களில் தெலுக் கான்சன், ஸ்வெட்டன்ஹாம் துறைமுகம் முதலிய சிறந்த துறைமுகங்களுண்டு. ஆயினும் நதிகள் யாவும் அதிக ஆழமில்லாதவை யாகையால் கப்பல்கள் அவற்றில் உள்ளிட்டுச் செல்ல இயலாது. இனி சீனக் கடலில் சங்கமமாகும் நதிகளின் முகத்துவாரங்களிலே மணல் தடைகள் உள்ளனவாகையால் பெரிய கப்பல்கள் அங்குச் செல்ல முடியாது. மலாயாவின் நதிகள் எல்லாவற்றிலும் சிறு ஓடங்களும் மோட்டார் லாஞ்சுகளும் போக்குவரத்துச் செய்கின்றன. இவை சிறந்த பிரயாணச் சாதனங்களாகின்றன. சிங்கப்பூர், பினங் இவை இரண்டுமே மலாயாவின் பிரதம துறைமுகங்களெனலாம். இவற்றைப்பற்றி பின்னால் கவனிப்போம்.

மலாயாவைச் சூழ்ந்து சுமாத்ரா, ஜாவா, போர்னியோ ஸெலிபிஸ், பிலிப்பைன் முதலிய தீவுகளும், இந்து-சீனா, தைலாந்து முதலிய நாடுகளுமுள்ளன. இவை யாவுஞ் சேர்ந்து "மலேஷியா" என்று சொல்லப்படுவ. ஏனெனில் இந்நாடுகளின் சுதேசிகள் யாவரும் மலாயர் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாவர்.

உ. குடிகள், மதங்கள், பாஷைகள், தொழிற்கள்

மலாயா திபகற்பம் 51,889 சதுர மைல் விஸ்தீரணங்கொண்டது. இங்கு வசிப்பவர்களின் ஜனத்தொகை சுமார் 51,00,000 ஆகும். இந்நாட்டில் வசிக்கும் மக்கள்

பலவகைப்பட்டவர்கள். மலாயர், ஜாவாக்காரர் முதலியோர் முகம்மதிய மதத்தைத் தழுவியிருக்கிறார்கள். சீனரில் அநேகர் பௌத்த சமயத்தையும், கொங்-வூ-ஷியஸ் ‡ சமயத்தையும் அனுஷ்டிக்கிறார்கள். இந்தியரில் பெரும்பாலோர் இந்து மதத்தினராவர்; சிலர் சீக்கிய, முகம்மதிய, கிறிஸ்தவ மதங்களை அனுஷ்டித்து வருகிறார்கள். சீனரிற் சிலரும், ஐரோப்பியரும், யூரேஷியரும் கிறிஸ்தவ சமயத்தைக் கைக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சக்கேயர், சிமாங்கியர் என்னும் மலாய்நாட்டு வனவேடர்களுக்கு மத நம்பிக்கையில்லை. இன்னும், ஜப்பானியர், யூதர் முதலியோரும் சிறு தொகையாக மலாயாவில் வசிக்கிறார்கள்.

மலாய்ப்பாஷை தேசபாஷையாகக் கொண்டாடப்படுகிறது; ஆங்கிலம் அரசாங்கப் பாஷையாகக் கருதப்படுகிறது. இன்னும், சீனம் (இதில் பல உட் பிரிவுகள் உண்டு), தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், இந்தி, குஜராத்தி, பஞ்சாபி முதலிய பாஷைகளும் பேசப்படுகின்றன.

மலாயர்கள் பெரும்பாலும் விவசாயிகளாகவும், மீன் பிடிப்பவர்களாகவும், நெசவுத் தொழில் செய்பவர்களாகவும், சிலர் மோட்டார் கார் சாரதிகளாகவும், உத்தியோகஸ்தர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். சீனர் வர்த்தகர்களாகவும், சுரங்கங்கள், ரப்பர் தோட்டங்கள், தொழிற்சாலைகள் ஆகியன நடத்துகிறவர்களாகவும், உத்தியோகஸ்தர்களாகவும், பலர் தொழிலாளர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இந்தியர் உத்தியோகஸ்தர்களாகவும், பலர் தொழிலாளர்களாகவும், சிலர் வர்த்தகர்களாகவும், கொடுக்கல் வாங்கல் செய்கிறவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். ஐரோப்பியர் அரசாங்கத்தைக் கொண்டு நடத்துகிறவர்களாகவும், பல கம்தோர்களின் தலைவர்களாகவும், தலைமை உத்தியோகஸ்தர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். சிமாங்கியர், சக்கேயர் இவர்கள் நாகரீகமற்ற குடிகளாகையால் காடு மலைகளிலுள்ள வேர், கிழங்கு, பழம்,

‡ கி. மு. 500 அளவில் சீனாவிலே பிறந்த பெரியார். அறவாழ்க்கையை வற்புறுத்தியவர்.

பறவைகள், காட்டு மிருகங்கள் முதலியவற்றை உண வாகக்கொண்டு ஜீவிக்கிறார்கள்.

௩. மலாயாவின் பூர்வக்குடிகள்

முதலிலே மலாயாவில் வசித்தவர்கள் நீக்குரோவர் களாவர். இவர்களுக்குச் சீமாங்கியர் என்னும் பெயரும் வழங்கிவருகிறது. இவர்கள் இந்தியாவிலுள்ள ஆதிக் குடிகளின் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மானிட வர்க்க ஆராய்ச்சிக்காரர் (Ethnologists) இவர்களை "போலிநீஷியர்" என்று கூறுவர். இவர்களுடைய வம்சத்தார் இப்போது பேராக், பஹாங், கிளாந்தன், மடாகஸ்கார், பிலிப்பைன், வட ஆஸ்திரேலியா முதலிய விடங்களில் காணப்படுகிறார் கள். மலாயாவில் இவர்களுடைய ஜனசங்கியை சுமார் 2,000. இவர்கள் மலைகளிலும் காடுகளிலும் வசிக்கிறார் கள். இவர்களுடைய உறைவிடங்கள் இலைகளினால் மூடப் பட்ட சிறு குடிசைகளே. போக்கு வரவு செய்வதற்குப் படகுகளையோ மற்றவிதமான வாகனங்களையோ உபயோ கிப்பதில்லை. காடுகளில் கிடைக்கும் காய், கனி, கிழங்கு, பட்சி, மிருகம் இவைகளே இவர்களது உணவா கும். சிகிமுகிக் கற்களால் செய்யப்பட்ட கூர்மையான ஆயுதங்களை உபயோகிக்கிறார்கள். அம்பும் வில்லுமே இவர்களது முக்கியமான ஆயுதங்கள். இவர்கள் உணவு களைச் சேமித்து வைப்பதில்லை. தலைவன் இவர்களுக்குக் கிடையா. கள்ளங் கபடமற்றவர்கள்; இவர்களுடைய பெண்கள் கற்பில் சிறந்தவர்கள். இடியையும் மின்னலை யும் சீமாங்கியர் வணங்கிவருகிறார்கள். இவர்களுள் வட்ட டத் தலையும் நீண்ட தலையும் உடைய இரண்டு பிரிவினர் உண்டு. கறுப்பு நிறமாகவும் சுருட்டை மயிர் உள்ளவர் களாகவும் பார்ப்பதற்கு விகாரமாயு மிருப்பார்கள். சீமாங் கியர் சக்கேயருடன் கலப்பு மணம் செய்திருக்கிறார்கள்.

அடுத்தபடியாக சக்கேயர். இவர்கள் யூனானிலிருக் கும் (Yunnan) மலைப் பிரதேசங்களிலிருந்து வந்து மலாயா விலே குடியேறியவர்கள். மங்கோலிய வம்சத்தவர்கள்; மங்கலான மஞ்சள் நிறமுடையவர்கள். சீமாங்கியரை விட அழகிலும் உயரத்திலும் சற்றுச் சிறந்தவர்கள். இவர்

களுடைய தலை நீண்டும் மயிர் சுருண்டு மிருக்கும். இவர்
கள் தங்கள் தேகத்தில் பச்சை குத்திக்கொள்வார்கள்.
நீண்ட ஒரு மூங்கிற் குழலே இவர்களுடைய ஆயுதமாகும்.
இவர்களுடைய இருப்பிடம் மரங்களின் மேலும் மரத்துண்
கள் மேலும் ஓலைகளால் வேயப்பட்ட பரண்களாகும்.
இவர்களது ஜனத்தொகை 20,000. பேராக்,
பஹாங், சிலாங்கூர் இப்பிரதேசங்களிலுள்ள காடுகளிலே
நதிக் கரையோரமாக இவர்கள் வசிக்கிறார்கள். மலைப்
பிரதேசங்களில் நெற் பயிரும், சமவெளிகளில் கரும்பு,
வாழை, சோளம், புகையிலை இவற்றையும் பயிரிடுகிறார்கள்.
இவர்களுள் ஒவ்வொரு கூட்டத்திற்கும் ஒவ்வொரு தலைவ
னுண்டு. இக்கூட்டங்கள் ஓரிடத்தில் அகப்படும் உணவு
கள் முடிந்தவுடன் வேறிடத்திற்குப் பெயர்ந்து செல்லும்.
சக்கேயர் பேய் பிசாசுகளுக்குப் பயந்தவர்கள். அவற்றை
அணுகவொட்டாமல் தடுப்பதற்காக தம் வீடுகளின்
வெளிப் புறத்தில் காய்ந்த தேன் கூட்டையும், துவாரங்கள்
இட்ட தேங்காய் ஓட்டையும் கட்டித் தொங்க விடுவார்கள்.
இறந்தவர்களது பிரேதக் குழிகளின்மேல் உணவும் ஆயுதங்
களும் வைப்பார்கள். இங்ஙனம் செய்வதால் செத்தவர்
களின் ஆவி இறந்தவர்களது உலகத்தைச் சீக்கிரமாக
அடையுமென்பது சக்கேயரது நம்பிக்கை.

கிராமங்களின் அண்மையிலிருக்கும் சக்கேயர்கள்
மெல்ல மெல்ல நாகரிகம் பெற்று வருகிறார்கள்.

மூன்றாவதாக ஜக்கூனியர் அல்லது ஆதி மலாயர்.
இவர்கள் யூனானின் வடமேற்கு மலைப்பிரதேசத்திலிருந்து
வந்தவர்கள். மங்கோலிய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.
இவர்களது வகுப்பார் நகரி செம்பிலான், தென் பஹாங்,
ஜொகூர், சுமாத்ரா முதலிய இடங்களில் காணப்படுகிறார்
கள். ஜக்கூனியரது உடம்பில் இந்தியர்களுடைய தேகக்
கூறுகளின் அமைப்பும், பொலினீஷியரது தேகக் கூறு
களின் அமைப்பும் காணப்படுகின்றமையால், அவர்களுக்
கும் பின்கூறிய இரு வகுப்பார்களுக்குமிடையே பண்டைக்
காலத்திலே கலப்பு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென ஆராய்ச்
சிக்காரர் கூறுகின்றனர். ஜக்கூனியர்களில் அநேக

ருக்கு உருண்டைத் தலையும், மிருதுவான மயிரும் உண்டு. இவர்கள் ஒருவிதமான கொச்சை மலாய்ப் பாஷை பேசுகிறார்கள். இவர்கள் பெரும்பாலும் தனிமையான ஆற்றங்கரை யோரங்களிலும் மறைவான கடற்கரை யோரங்களிலும் வசித்து வருகிறார்கள். மீன்பிடித்தல், வேட்டையாடல், சொற்பமாக விவசாயஞ் செய்தல் ஆகியன இவர்களது தொழில்களாம். இவர்களுக்குத் தலைவர்கள் உண்டு. ஜக்கூனியரது வீடுகள் குத்துக்கட்டைகளின்மேல் கட்டப்பட்டு அத்தாப்பாலும் புல்லாலும் மூடப்பட்டிருக்கும். முற்காலத்திலே இவர்களில் அநேகர் கடற்கொள்ளைக்காரர்களாக இருந்தனர். இப்பொழுதும் அவர்களுக்கு "ஓராங் லாவுட்" ¶ என்னும் பெயர் வழங்கப்படுகிறது. ஏனென்றால் இவர்களில் அநேகர் ஓடங்களிலேயே தங்களது வாழ் நாட்களைக் கழிக்கின்றனர். முந்நாட்களில் இந்திய, சீன வர்த்தகர்கள் ஜக்கூனியர்களின் துணையைக்கொண்டே காடுகளிலுள்ள கற்பூரம், சாம்பிராணி, பிசின்கள் முதலிய பொருட்களை எடுத்தார்கள்.

கடைசியாக **மலாயர்கள்**. இவர்களும், ஜக்கூனியரும் ஒரே வம்சத்தவர்கள். இவர்கள் யூனானிலிருந்து வந்து முதலிலே மீக்கொங், மீனம் என்ற நதிகளின் பள்ளத்தாக்குகளிலும் இந்து-சீனாவிலும் குடியேறினார்கள். பின்னர் சுமாத்ரா, ஜாவா முதலிய இடங்களை அடைந்தார்கள். அவ்விடங்களிலிருந்து இறுதியாக மலாய் நாட்டில் வந்து குடியேறினார்கள். மலாயர் நெல், வாழை, சோளம், கரும்பு, புகையிலை, வெற்றிலை இவற்றைப் பயிரிடக் கற்றிருந்தார்கள். படகு ஓட்டவும், மீன் பிடிக்கவும், வேட்டையாடவும் இவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஆராய்ச்சிக்காரர் இவர்களது மண்டையோடானது நாம் முன்னர் படித்த ஏனைய சாதியாரது மண்டையோட்டைக் காட்டிலும் உருவத்தில் பெரிதானது என்று கூறுகிறார்கள். இதனால் இவர்களுக்கு அறிவும் அதிகமாக இருக்கவேண்டுமென்பது தெளிவு. தற்போதைய மலாயரது உடலில் தனி மலாய் இரத்தம் ஓடவில்லை. ஏனென்றால் அவர்களது சந்

¶ ஓராங்=ஆள்; லாவுட்=கடல்—கடல் மனிதன்.

சாரத்தினலே அவர்களுக்கு முன்னிருந்த சிமாங்கியர், சக்கேயருடனும் பின்வந்த இந்தியர், சினர், பூகிஸ்காரர், அராபியர், ஐரோப்பியர் முதலியோருடனும் இரத்தக் கலப்பு ஏற்படுத்திக்கொண்டார்கள். இதனுல் மலாயர்களில் பலருக்குத் தேக உறுப்புத் தோற்றங்கள் பலவிதமாக வாய்ந்திருக்கின்றன. இந்தியர், சினர், ஜாவானியர், பூகிஸ்காரர், அராபியர், ஐரோப்பியர் முதலியோர்களிடமிருந்தே நாகரீக முறைகளை மலாயர்கள் கற்றுக்கொண்டார்கள். இச்சாதியார்களிடமிருந்தே மலாயர் விவசாயம், வியாபாரம், நாணயப் புழக்கம், இரும்பு, வெள்ளி, தங்கம் இவற்றின் உபயோகம், ஆடை நெய்தல், வீடுகள் அமைத்தல், படகுகள் கட்டுதல், அரசியல் முறைகள் முதலியவற்றைத் தெரிந்துகொண்டார்கள். இவர்கள் பேசும் வார்த்தைகளிற் பல அந்நிய பாஷைகளிலிருந்து கடன் வாங்கப்பட்டவையே. அராபியரிடமிருந்து இஸ்லாமிய சமயத்தையும் தற்போது எழுதும் எழுத்துக்களையும் பெற்றூர்கள்.

இதுவரையிலும் நாம் படித்ததிலிருந்து மலாயர் மலாய் நாட்டுச் சுய குடிகள் அல்லர் என்பது நன்ருகத் தெரியவருகிறது. “ மலாயா ” என்னும் சொல் ஒரு தமிழ்ப்பதமாகும். இந்தப் பெயர் எப்படி உண்டாயிற்று? பழைய காலத்திலே முதன்முதலாகக் கிழக்கிந்தியநாடுகளுக்கு வந்து ஆங்காங்கே இராச்சியங்களை நிறுவினவர்கள் தென் இந்தியாவிலுள்ள கிழக்கு மலைத்தொடரைச் சார்ந்த பிரதேசங்களிலிருந்த தமிழர்களே. இவர்கள் மலைப் பிரதேசங்களிலிருந்து வந்தபடியாலும் மலேஷியா நாடுகளில் மலைகள் நிறைந்திருந்தமையாலும் தாங்கள் ஸ்தாபித்த இராச்சியங்களுக்கு ‘ மலாயா ’ (மலை) என்னும் பெயரைச் சூட்டினர்கள். இதனின்றே மலாயர், மலேஷியா என்னும் சொற்கள் பிறந்தன. முதன் முதல் மலாய சாதியாருக்கு நாகரிகம் அளித்தவர்கள் தமிழர்களே. அவர்களைப் பற்றித்தான் அடுத்த சில பாடங்களில் படிக்கப் போகிறோம். இன்னும், மகதம், வங்காளம், யாதவம் முதலிய வட இந்திய நாட்டவரும் மலாயருக்கு நாகரிகமளிப்பதில் தமிழரோடு ஓரளவுக்குப் பங்கெடுத்திருக்கிருர்கள்.

காந்தாரம்
சிந்து நதி
மாளவம்
சாக்யம்
கோசலம்
மகதம்
வங்கா
பாடலிபுத்ரம்
ஆந்திரம்
கலிங்கம்
கோவா
காஞ்சிபுரம்
காவிரிப்பூம்பட்டினம்
இலங்கை
இந்தியா
இச்சரித்திர சம்பந்தமான
இடங்கள்

௩. பூர்விக காலம்

௪. பழந் தமிழர்கள்

மலாயாவின் இன்றைய ஜனத்தொகையில் 12 சத விகிதம் இந்தியர்களாவர். இவர்களில் 5/6 பாகம் தமிழர்கள். "மலாயா உலகிற்கு முதன் முதலாக நாகரிகத்தை அளித்தது இந்தியாவே. தென்னாட்டுத் தமிழர்கள்தான் பழைய காலத்திலே இந்தியாவின் தலைசிறந்த மீகாமன்களாக விளங்கினர்" என அறிஞர் ரோலண்ட் பிராடெல் (Roland Braddell) கூறுகிறார். இத்தமிழ் மாலுமிகள்தான் நாகரிகத்தை மலாய் நாட்டுக்குக் கொண்டு வந்தவர்கள். ஆகையால் அவர்களைப்பற்றி நாம் கொஞ்சம் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமல்லவா?

இப்பொழுது அராபிக் கடல், வங்காளக் குடாக் கடல், இந்துமகா சமுத்திரம் இவையிருக்கும் இடங்களில் மிகப் பழைய காலத்திலே விஸ்தாரமான நிலப்பரப்பு ஒன்று இருந்தது. அதுதான் பண்டைத் தமிழகம். இது சரித்திர காலத்திற்கு முன்னரே கடலால் விழுங்கப் பட்டது. இதனைப்பற்றிய விவரங்கள் பழந் தமிழ் நூல்களில் காணப்படுகின்றன. ஆராய்ச்சியாளர் கடல் கொண்ட இந்நிலப்பரப்பை "அழிந்துபோன லெமூரியா" எனச் சொல்வர். தமிழ் நூல்கள் இதைக் **குமரிகண்டம்** எனக் குறிப்பிடுகின்றன. இதேதான் மானிட நாகரிகத்திற்கு முதற் பிறப்பிடம் எனவும் பல அறிஞர்கள் கருதுகின்றார்கள். இப்போது இருக்கும் தென் இந்தியா மறைந்த குமரி கண்டத்தின் எஞ்சிய ஒரு பாகமாகும்.

சரித்திர காலந்தொட்டு துங்கபத்திரை நதிக்குத் தெற்கேயும், கன்னியாகுமரி முனைக்கு வடக்கேயும் உள்ள நாடுகளுக்குத் தமிழ் நாடுகள் என்னும் பெயர் வழங்கி வருகிறது. வெகு காலத்திற்கு முன் கீழ் நாடுகளுக்கு வந்த கிரேக்க யாத்திரிகரான டோலமி (Ptolemy) என்பவருக்கு இந்த நாடுகளைப்பற்றியும் தெரிந்திருந்தது. அவர் இவைகளுக்குத் "தமரிக்கா" என்று பெயரிட்டார்

(தமிரிக்கா=தமிழ்நாடு). தமிழ் மொழி ஒன்றே முன் காலத்தில் இங்குப் பேசப்பட்டு வந்தது. தமிழ் நாட்டில் மூன்று இராச்சியங்கள் இருந்தன. அவை சேர இராச்சியம், சோழ இராச்சியம், பாண்டிய இராச்சியம் என்பனவாம்.

சேர இராச்சியம் மேற்கிலிருந்தது. இப்பொழுது **திருவாங்கூர், கோச்சி, மலையாளம்** என வழங்கும் பிரதேசங்கள் ஆதிகாலத்திலே சேர இராச்சியத்தில் அடங்கியிருந்தன. அதைச் சேர மன்னர்கள் ஆண்டார்கள். அவர்களுக்குரியது **விற்கொடி**. அவ்விராச்சியத்தின் முக்கிய பட்டினம் **கரூர்** அல்லது **வஞ்சி**. இது பெரியாற்றினது கரையிலிருந்தது. சேர இராச்சியத்திற்கு இரண்டு துறைமுகப் பட்டினங்களிருந்தன. அவைகளில் முக்கியமானது **முசிரி** (காங்கனூர்). இது பெரியாற்றின் முகத்துவாரத்தில உள்ளது. மற்றொன்று சற்று வடக்கேயிருந்த **தொண்டி**. பழைய காலத்தில் கிரேக்கர், ரோமர், எகிப்தியர் முதலியோர் இத்துறைமுகங்களுக்கு வந்து வியாபாரஞ் செய்தல் வழக்கம். இத் துறைமுகங்களிலிருந்து வாசனைத் திரவியங்கள், சந்தனம், யானைத் தந்தம், கற்பூரம், தேக்கு, கருங்காலி, மயிலின் தோகை, ஆடைகள் முதலியன மேல்நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியாயின. வஞ்சியில் கிரேக்க காவலாளர்கள் சேர மன்னர்களிடஞ் சேவகஞ் செய்துவந்தார்கள்.

இப்பொழுது **தஞ்சாவூர் ஜில்லா, திருச்சினுப்பள்ளி ஜில்லா, தென்னுற்காடு ஜில்லா, கோயமபுத்தூா ஜில்லா, நீலகிரி** யென வழங்கும் இடங்கள் யாவும் முற்காலத்தில் **சோழ நாடாக** இருந்தன. சோழ நாடு மிகவும் நீர்வளம் நிலவளம் பொருந்தியது. தக்ஷிண கங்கையான காவிரி இங்குப் பாயும் நதிகளுள் மிக முக்கியமானது. ஏனென்ருல் சோழ நாட்டின் வளத்திற்கு இது உறுதுணையாய் இருக்கிறது. காவிரிக்குப் "பொன்னி" என்ற பெயரும் வழங்கலாயிற்று. ஏனென்ருல் ஆதிகாலத்திலே காவிரியில் பொன் ஏராளமாக எடுக்கப்பட்டது. சோழ இராச்சியத்துக்கு ஆதித்தலைநகரம் **உறையூர்**. இதற்குத் துறைமுகம் **காவிரிப்பூம்பட்டினம்** அல்லது **புகார் நகரம். புகார்**

என்றால் "ஆற்றின் முகத்துவாரத்தில் இருக்கும் பட்டினம்" என்பது பொருள். காவிரிப்பூம்பட்டினமும் கடலால் கொள்ளப்பட்டுவிட்டதென்று ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் கூறுகிறார்கள். வீரம் நிறைந்த பல சோழ மன்னர்கள் உறையூரிலிருந்து செங்கோல் செலுத்தினார்கள். அவர்களுக்குரிய துவஜம் புலிக்கொடி. பிற்காலத்தில் காவிரிப்பூம்பட்டினமே தலைநகரமாயிற்று. இது அக்காலத்திலே சீனா, மலாயா, பர்மா, இலங்கை முதலிய நாடுகளுடன் சிறந்த வியாபாரத்தை நடத்தியது. சோழ அரசர்களுள் மூவர்களைப்பற்றி நாம் தெரிந்திருத்தல் வேண்டியது அவசியகம். முதலாவதாக கரிகால் சோழன். இவன் 2000 ஆண்டுகளுக்குமுன் இருந்தவன். திறல் மிகுந்த வீரன். ஒரு முறை சேர நாட்டுச் சேனையையும், பாண்டிய நாட்டுச் சேனையையும் சண்டையில் ஒருமிக்கத் தோற்கடித்தான். சோழ நாட்டவர்களுடைய முக்கிய தொழில் வேளாண்மை யாகையால் நீர்ப்பாசனத்தின் பொருட்டு காவிரியிலிருந்து அநேக கால்வாய்கள் வெட்டினான். ஆற்று ஜலம் உடைப்பெடுத்து வீணாகச் செலவழியாதபடி இரண்டு பக்கங்களுக்கும் கரை போட்டான். இவன் காலத்திலே-தான் சோழ நாட்டின் தலைநகர் உறையூரிலிருந்து காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கு மாற்றப்பட்டது.

இரண்டாவதாக கி. பி. 985-இல் முதலாவது இராஜ-ராஜ சோழர் பட்டத்துக்கு வந்து சுமார் 28 வருட காலம் ஆண்டார். இவரும் பெரிய போர் வீரர். கீழ் மாகாண இராஜபுத்திரர்களைச் சண்டையில் முறியடித்தார். சேர நாடு, இலங்கை, கலிங்கம் முதலிய தேசங்களையும் கைப்பற்றினார். இவருடைய காலத்தில் அரசாட்சி வெகு சீரான முறையில் நடத்தப்பட்டது. தற்சமயம் தஞ்சாவூரிலிருக்கும் அழகு நிறைந்த பிரகதீஸ்-வரர் கோவிலும் அதன் கோபுரமும் இவரால் கட்டப்பட்டவை. இவர் சிவ மதத்தினராக இருந்தார் என்றாலும் மற்ற மதங்களின்மீது துவேஷங் கொண்டாரில்லை. இதற்குச் சான்றாக நாகப்பட்டினத்தில் பௌத்த கோவில் ஒன்று கட்டியிருக்கிறார். இந்தக்கோவில் அந்நாட்

களிலே **கடாரத்தை** (கெடா இராச்சியம்) ஆண்டுவந்த பௌத்த அரசனின் வேண்டுகோட்படி கட்டப்பட்டது. இராஜ ராஜ சோழருக்குப் பிறகு அவருடைய மகன் **இராஜேந்திர சோழர் (கி. பி. 1012–1043)** சிம்மாசனம் ஏறினார். இவரும் தகப்பனாரைப் போலவே ஒரு ஜய வீரர். இவரைத் **தமிழ்நாட்டு நெப்போலியன்** எனலாம். இவரிடம் சிறந்த கப்பற்படை யிருந்தது. இவர் நிக்கோபார், அந்தமான் முதலிய தீவுகளைப் பிடித்து, பர்மாவுக்குச்சென்று அதையும் ஜயித்தார். இஃதோடு நிற்கவில்லை. பாண்டிய நாடு, சேர நாடு, இலங்கை, கங்கைக்கரையிலிருந்த சில இராச்சியங்கள் முதலியனவும் இவர் கைவசமாயின. மலாயா, ஜாவா, சுமாத்ரா, இந்து-சீனு முதலியவற்றையும் தனது கொடியின்கீழ் கொண்டுவந்தார் †. இவருடைய வழித்தோன்றல்களில் ஒருவனான **நீலஉத்தமன்** என்னும்அரசன்தான் **"சிங்கப்பூரை"** முதல் ஆண்டதாகவும் அப்பெயரை இத்தீவுக்கு இட்டதாகவும் ஆராய்ச்சிக்காரர் கூறுகிறார்கள்.

கடைசியாக **பாண்டிய இராச்சியம்.** இப்போதைய **மதுரை ஜில்லா, திருநெல்வேலி ஜில்லா, இராமநாதபுரம் ஜில்லா** ஆகிய இம்மூன்றும் அக்காலத்தே பாண்டிய நாடாக இருந்தன. பாண்டிய இராச்சியத்துக்குத் தலைநகரம் **மதுரை;** துறைமுகப்பட்டினம் **கோற்கை.** இது தாமிரவர்ணியின் முகத்துவாரத்தில் உள்ளது. மதுரையைச் "செந்தமிழ் அகமென்றும்" சொல்வதுண்டு. ஏனென்றால் மிகப் பழங்காலத்திலிருந்து இங்கேதான் **"தமிழ்ச் சங்கம்"** இருந்து வந்தது. முந்நாடுகளிலுமுள்ள தமிழ்ப் புலவர்கள் அனைவரும் இச்சங்கத்தில் கூடி தமிழ் மொழியை ஆராய்ந்தும், சிறந்த பல நூல்கள் ஆக்கியும், தமிழை வளர்த்தும் வந்தனர்.

கோற்கையிலிருந்து வெகு காலமாக வெளித் தேசங்களுடன் வியாபாரம் நடந்து வந்தது. இங்ஙனம் வியாபாரஞ் செய்த அந்நியருள் பிரதானமானவர்கள் கிரேக்கரும்

---

† "காழகத்தைக்" (கடாரம்-கெடா) கைப்பற்றியபின் அந்நாட்டு மன்னனின் பரிதாப நிலைமையைக்கண்டு அதை அவனுக்கே திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டார்.

ரோமருமே. பாண்டிய அரசர்கள் ரோம வீரர்களைத் தங்கள் சேனையில் வைத்திருந்தார்கள். ஒரு பாண்டிய மன்னன் ரோமாபுரி அரசரான **அகஸ்டஸ் சீஸர் ஒக்டேவியுஸ்** (கி. மு.–20 **Augustus Caesar Octavius**) என்பவருக்குத் தூதர்களை அனுப்பினுன். வேருெரு பாண்டிய கோமான் சீன சக்ரவர்த்தியான **குபுலைகான்** § (**Kublai Khan** கி. பி. 1216–1294) என்பவருக்குத் தூதர்களை அனுப்பியதாக **மார்க்கோ போலோ** (**Marco Polo**) கூறுகிருர். **உக்கிரப் பெருவழுதி நெடுஞ்செழியன்** என்னும் ஆற்றல் நிறைந்த பாண்டிய மன்னன் ஒருவன் 2000 வருடங்களுக்கு முன்னர் மதுரையிலிருந்து செங்கோல் ஒச்சினுன். இவன் ஒரு முறை இமயமலை வரை படையெடுத்துச் சென்று அங்கே பாண்டியருக்குரிய **மீன் கோடியை** நாட்டினுன். வேருெரு முறை சண்டையில் சேர சோழ சேனைகள் ஆகிய இரண்டையும் சின்னுபின்னமாக்கினுன். இந்த யுத்தம் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக்கு அருகாமையிலிருந்த **தலையாலங்கானம்** (தலைச்சங்காடு) எனுமிடத்தில் நடைபெற்றது. நெடுஞ்செழியன் தன் குடிகளிடத்தில் அன்புள்ளவன்; குடிகளும் அவனை நேசித்தார்கள். அவன் அநேக புலவர்களை ஆதரித்து வந்தான்.

கி. மு. 321—கி. மு. 297, இவ்வாண்டுகளுக்கிடையே தமிழ்நாட்டைச் சுற்றிப் பார்த்திருந்த கிரேக்க நிபுணரான **மெகஸ்தனிஸ்** என்பார் அக்காலத்திலே **அல்லி** என்னும் பெண்ணரசி ஒருத்தி மதுரையிலிருந்து அரசுசெலுத்தியதாகக் கூறியுள்ளார். டோலமி, மார்க்கோ போலோ ஆகிய இருவரும் மதுரையின் எழில் நிறைந்த வனப்பைப் பற்றி மெச்சிக் கூறியிருக்கிருர்கள்.

பண்டைக் காலத்தில் பல்லவர்கள் என்ற ஒரு சாதியார் **காஞ்சீபுரத்தை** ஆண்டு வந்தனர். இவர்கள் யார்? கி. மு. 4–ஆம் நூற்றுண்டில் ஐரோப்பாவைச்சேர்ந்த மெஸிடோனியா தேசத்து அரச வீரரான **அலக்ஸாந்தர்** இந்தியா மீது படையெடுத்தார். இவர் ஸிந்து நதியைக் கடந்து பஞ்சாபிலுள்ள சில மாகாணங்களை ஜயித்தார். அவருக்குப்

---

§ கான்–கோன்; இரண்டும் ஒரே கருத்துள்ள வார்த்தைகள்.

பின்னர் அவரது தேசத்தார் வெகுகாலம் பஞ்சாப் மாகாணங்களை ஆண்டுவந்தனர். அப்பொழுது வட இந்தியாவிலுள்ள ஆரியர்களுடன் கலப்புற்றார்கள். அவர்களுள் ஒரு கூட்டத்தார் கொஞ்சக் காலங்களுக்குப் பிறகு தென்கிழக்காக வந்து காஞ்சிபுரத்தில் தங்கினார்கள். தமிழர்களுடைய நாகரிகத்திலும் கொஞ்சத்தைப் பெற்றார்கள். இவர்கள்-தான் **பல்லவர்கள்** என்று சொல்லப்படுபவர்கள். காஞ்சியில் சுமார் 450 வருடங்கள் பல்லவர்கள் செழித்திருந்தனர். காஞ்சி விசித்திரமான ஒரு நகரம். அதைச் சுற்றியுமுள்ள நிலங்கள் நீர்வளம் நிலவளம் பொருந்தியவை. பல்லவ அரசர்கள் எல்லோரும் தங்கள் சொந்தப் பெயருடன் **வர்மன்** என்னும் பட்டத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளுவார்கள். வர்மன் என்றால் "போர்க் கவசம்" என அர்த்தம்பெறும். கி. பி. 7-ஆம் 8-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பல்லவ அரசர்கள் முழு வல்லமையுடன் அரசு புரிந்தார்கள். இந்த அரசர்கள் மலாய உலகில் அநேக இராச்சியங்களை நிறுவினார்கள். மலேஷியா நாடுகளிலே தற்சமயம் அங்காங்கு தோண்டி எடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் வர்மன் என்னும் பட்டத்தையுடைய அரசர்களின் பெயர்கள் காணப்படுவதால் பல்லவர்கள் இங்கு ஆண்டு வந்தார்கள் என்பது தெரியவருகிறது.

பல்லவர்கள் சண்டையில் வெகு சமர்த்தர்கள். அருகிலிருந்த சோழ இராச்சியம் இவர்களால் வெகு கஷ்டமடைந்தது. இருந்தாலும் கடைசியில் சோழருடைய பக்கமே வெற்றிபெற்றது. இறுதியில் பல்லவர்களுடைய இராச்சியம் சோழ மன்னராலும் வடக்கேயிருந்த சாளுக்கியராலும் சிதைவுற்றது.

முற்காலத்தில் இந்தியாவின் கிழக்குக் கரையிலே சோழ மண்டலத்திற்கு வடக்கே **கலிங்கம்** என்னும் ஓர் இராச்சியமிருந்தது. இவ்விராச்சிய வாசிகள் வர்த்தகஞ் செய்வதில் முதன்மையானவர்கள். அவர்களில் பெரும்பாலோர் மலாய நாடுகளுக்கு வருவதுண்டு. மலாயர்கள் இக்கலிங்கர்களை "கிலிங்" (கலிங்கர்) எனச் சிதைத்துக் கூறினார்கள். இக்காலே இப்பெயரே தமிழருக்கு மலாயரால் வழங்கப்படுகிறது.

ரு. இந்தியரின் கப்பல் தொழில்

பழந் தமிழ் நூல்கள், வேதங்கள், பௌத்த நூல்கள், புராணங்கள் முதலியவற்றில் கடல் யாத்திரை, வியாபாரம் ஆகியவற்றைப் பற்றிய கூற்றுகள் பலவுள்ளன. பண்டைக்காலத்து இந்திய கப்பல்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் அதனதன் அளவுக்குத் தகுந்தாற்போல பல பெயர்கள் வழங்கப்பெற்றன. அவைகள் சில 200 அடி நீளமுள்ளனவாகவும் நீர் மட்டத்தினின்று பல பவ்வத்து அடிகள் உயரங் கொண்டனவாகவும் நூற்றுக்கணக்கான பிரயாணிகளைக் கொள்ளுவனவாகவும் இருந்தன வென பழைய சரித்திர ஆசிரியர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். நான்கு பாய்மரங்கள்கொண்ட கப்பல்கள் தங்கம், வெள்ளி, செம்பு இவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டன. மூன்று பாய் மரம் உடையவை வெண் சாயத்தாலும், இரு பாய்மரம் உடையவை செம் பூச்சாலும், ஒரு பாய்மரம் உடையவை மஞ்சள் நிறத்தாலும் பூச்சிடப்பட்டன. கப்பல்களின் முகப்பில் மனிதர் அல்லது மிருகங்களின் தலைகளும், தனிக் கண்களும் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. நீண்ட துடுப்புக்களால் கப்பல்கள் வலிக்கப்பட்டன.

பிரயாணிகள் ஒரு வருடத்திற்குப் போதிய உணவையும் தண்ணீரையும் கொண்டு செல்வார்கள். கோழி, வெள்ளாடு, காய்கறி, கிழங்கு ஆகியவற்றைக் கப்பல்களில் உணவுக்காக வைத்திருப்பது வழக்கம். ஜோதிஷ-யந்திரத்தின் (**Armillary Sphere**) உபயோகம் பழைய இந்தியருக்குத் தெரிந்திருந்தது. எனவே, இதன் உதவியால் சூரிய, சந்திர, நட்சத்திரங்களின் நிலைகளைக் கணித்து மாலுமிகள் திசைகளை அறிந்துகொண்டனர். துறைமுகங்களை "கலங்கரை விளக்குகளால்" (**Light–houses**) அறிவார்கள். தரைக்குச் செய்திகளை அனுப்புவதற்குப் புறாக்களை உபயோகப்படுத்தினார்கள்.

சுமார் 3,000 வருடங்களுக்கு முன்னரேயே தமிழ் வர்த்தகர்கள் அலக்ஸாண்டிரியா, ரோமாபுரி, கிரேக்கு முதலிய மேல்நாடுகளுக்கும் சீனா, மலேஷியா முதலிய கீழ்நாடுகளுக்குமிடையே வியாபாரத்தை நடத்திவந்தனர்.

இதற்குப் பருவக்காற்றுகள் அவர்கட்குப் பெருந்துணையாக விருந்தன. இந்திய நாட்டின் வாசனைச் சரக்குகள், துணி மணிகள், முத்து, வைரம், தேக்கு, அரிசி, மயில்தோகை, யானைத் தந்தம் ஆகியவற்றை எல்லா நாடுகளுக்கும் கொண்டுசென்றனர். இவ்வர்த்தகப் பொருட்களின் பெயர் களிற் சில கிரேக்கர், ரோமர்,* வொய்நீசியர்,† (Phoenicians) முதலியோரால் தமிழரிடமிருந்து வாங்கப்பட்டு இப்போது ஆங்கிலத்திலும் கலந்தொலிக்கின்றன. உதாரணமாக 'அரிசி' என்னும் தமிழ் வார்த்தை கிரேக்க பாஷையில் 'ஔரைஜா' என்றும், ஆங்கிலத்தில் 'ரைஸ்' என்றும், தமிழ்ப் பதமான 'இஞ்சிவேர்' கிரேக்க பாஷையில் 'ஜிஞ்கிவர்' என்றும் ஆங் கிலத்தில் 'ஜிஞ்சர்' என்றும், மயிலைக் குறிக்கும் செந்தமிழ்ச் சொல்லான 'தோகை' என்பது ஹிப்ரு பாஷையில்‡ 'துகி' என்றும் மருவி வழங்கப்படுகின்றன.

சீனவின் ஏற்றுமதிப் பொருட்களான பட்டு, கோப்பைகள், மருந்து வகைகள், ஆமையோடு, தேயிலை, முதலியவற்றைத் தமிழ் வர்த்தகர்கள்தான் வாங்கி மேல் நாடுகளுக்கு ஏற்றிச் சென்றனர். மலாய்நாடுகளிலும் தமிழர்களே வியாபாரத்தை நடத்தினர். மலாய்ப் பாஷை யில் எத்தனையோ தமிழ்ப் பதங்களும், சமஸ்கிருதப் பதங்க ளும் உள்ளன. வெளிநாட்டு வர்த்தகத்துக்கு இன்றியமை யாத கருவியாகிய 'கப்பலைக்' குறிக்கும் மலாய் வார்த்தை சுத்த தமிழ்ப் பதமே.

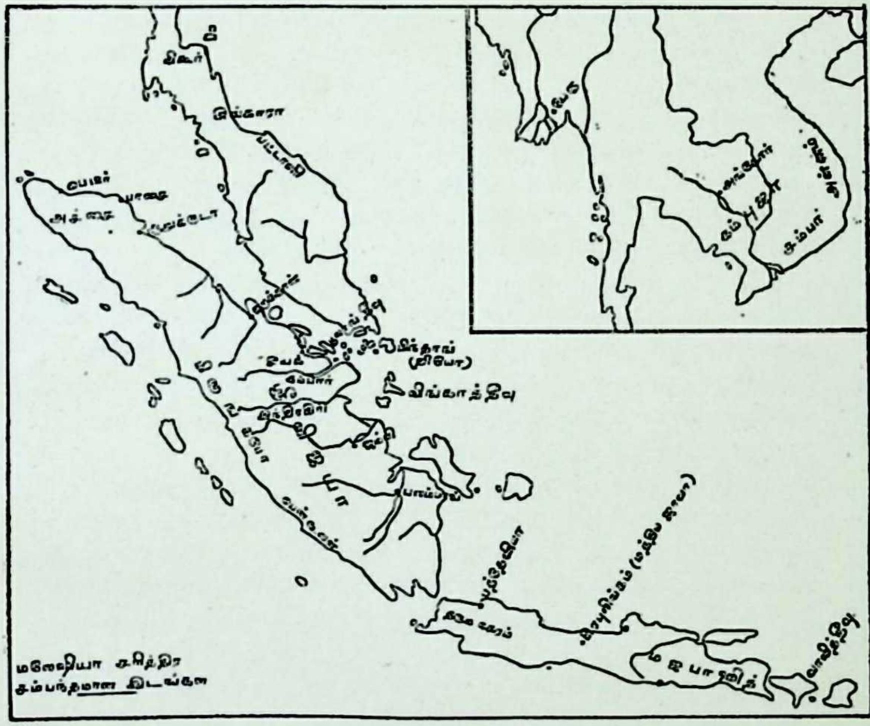
அடுத்த பாடத்தில் இந்தியாவிற்கும் மலாயாவிற்கு மிடையே தொன்று தொட்டு இருந்த தொடர்பைக் கவனிப்போம்.

---

* இவர்கள் யாவரையும் தமிழர் 'யவனர்' (Iaones) எனச் சொல்வர்.

† வொய்நீசியாவானது சிறியா தேசத்தின் கரையி லிருந்த ஒரு நாடு. இந்நாட்டவர்கள் கைதேர்ந்த மாலுமிகள். கடலிலேயே சஞ்சாரஞ் செய்ததினால் அவர்களுடைய தோல் கறுத்துச்சிவந்திருந்தது. ஆகை யினாலே கிரேக்கர் அவர்களை 'வொய்நீசியர்' (=இரத்த சிவப்பு) எனக் குறிப்பிட்டனர்.

‡ யூதரின்மொழி.

பட்டாணி
(ரியோ)
லிங்காத்தீவு
அங்கோர்
சம்பா
மஜபாஹித்
பாலித்தீவு
மலேஷியா சுமத்திரா
சம்பந்தமான இடங்கள்

௪. இந்திய மலாயா

வெகு காலமாக இந்தியாவிலிருந்து மலாயா நாடுகள், சீனு ஆகிய தேசங்களுக்குச் சென்றுகொண்டிருந்த கப்பல்களுக்கும், இத்தேசங்களிலிருந்து இந்தியாவுக்குச் சென்றுகொண்டிருந்த கப்பல்களுக்கும், மலாக்கா ஜலசந்தி ஒரு சந்திப்பு இடமாயிற்று. சிங்கப்பூரிலும் இக்கப்பல்கள் தங்கின. ஆகவே இந்த ஜலசந்தியின் இரு பக்கத்துக் கரைகளில் வர்த்தகர்கள் பண்டகசாலைகளை ஏற்படுத்தினர்கள். இப்பண்டகசாலைகளிற் சில நாளடைவில் பெரிய துறைமுகங்களாயின. பின்னர் அவை இந்தியர்களது குடியேற்ற ஸ்தலங்கள் ஆயின. அத்தகைய ஸ்தலங்களில் பலம்பாங் (சுமாத்ராவில்), மலாக்கா, சிங்கப்பூர், கெடா, சீயம் † முக்கியமானவை. இன்னும், இந்து-சீனு, ஜாவா, பெக்கான் (பஹாங்) முதலியனவும் தென் சீனுக் கடலைச் சார்ந்த இடங்களில் இந்தியரின் குடியேற்ற ஸ்தலங்கள் ஆயின. இவ்விடங்களில் இந்தியர் ஸ்தாபித்த இராச்சியங்களைப் பற்றிப் பின்னர் கவனிப்போம்.

மலேஷியா நாடுகள் தகரம், பொன், வாசனைத் திரவியங்கள் ஆகியவற்றிற்கு எப்போதும் பெயர்போனவை. ஆகையால்தான் நமது பழைய நூல்கள் இப்பிரதேசங்களை **'ஸ்வர்ணபூமி'** என்றும் **'ஸ்வர்ண கூட்டியகம்'** என்றும் குறிப்பிடுகின்றன. (சமஸ்கிருதத்தில் ஸ்வர்ணம்—பொன்; கூட்டியகம்—வீடு.)

மேற்கூறிய பொருட்களைப் பெறுவதற்காகவே இந்திய வர்த்தகர்கள் இந்நாட்டுக்கு வந்தனர். மலாயாவின் பல இடங்களிலும் இன்றைக்கும் தகரச் சுரங்கங்கள் உள்ளன. முன் காலத்தில் அவர்கள்தான் இச்சுரங்க வேலைகளைக்கொண்டு நடத்தினர். இன்றும் ரவுப்பில் **(Raub)** பொன் சுரங்கங்கள் அநேகம் உள; பஹாங்கிலுள்ள நதிகள் யாவற்றுள்ளும் கொஞ்சப் பொன்னாவது கிடையாமற்போகாது. பேராவிலுள்ள பத்தாங் பாடாங் **(Batang Padang)** ஜில்லாவிலும் பொன் உண்டு. முன் காலத்தில் மலாக்காவுக்குச் சமீபத்திலிருக்கும் ஓபிர் **(Mount Ophir)**

---

† 'சயமா' (துர்க்கை) என்பதின் திரிபு

குன்றிலிருந்து பஹாங் மாகாணத்துக்கூடாக சியத்திலிருக்கும் பட்டாணி வரையில் பொன் சுரங்கங்கள் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது.

இந்திய மாலுமிகளும் வர்த்தகர்களும் எங்ஙனம் மலேஷியாவில் குடியேற்ற ஸ்தலங்கள் ஏற்படுத்தினார்களென்பதை முன்னர் கவனித்தோம். இந்தக் குடியேற்ற ஸ்தலங்களுக்குத் தாய் நாட்டிலிருந்து மெல்ல மெல்ல போர் வீரரும் புரோகிதரும் சிற்பிகளும் வந்து சேர்ந்தார்கள். காலா காலத்திலே மலேஷியா முழுவதும் இந்தியாது ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டு அவர்களது பாஷை, பழக்க வழக்கங்கள், அரசியல் முறைகள், சமயக் கோட்பாடுகள் ஆகியனயாவும் எங்கும் பரவின. மீன்பிடி காரராகவும் வேடுவராகவும் நாகரீகமற்றவர்களாகவும் இருந்த மலாயருக்கு இந்தியர் நாகரீக வாழ்க்கையின் முறைகளை அளித்தனர். அவர்களது நாடுகளைச் செழிப்பாக்கினர். பயிரிடுதல், பாசனஞ் செய்தல், ஏர் உழுதல் முதலியவற்றை மலாயர் இந்தியரிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டார்கள். வியாபார முறைகள், நாணயத்தின் உபயோகம், இருப்பு ஆயுதங்கள் செய்தல், பொன், வெள்ளி இவற்றால் ஆபரணங்கள் செய்தல், வீடு கட்டுதல் ஆகியனவும் இந்தியர்களாலே மலாயருக்குக் கற்பிக்கப்பட்டன. பட்டைகளை உடுத்தியவர்களுக்குப் பருத்தி ஆடையும் பட்டு வஸ்திரமும் நெசவு செய்து அணியக் கற்பித்தார்கள். மலாய் மொழியில் வழங்கப்படும் சமய சம்பந்தமான பதங்கள், வியாபாரத்திற்குரிய பதங்கள், வேளாண்மைப் பதங்கள், ஆயுதங்களின் பெயர்கள், வாத்தியக்கருவிகளின் பெயர்கள், யுத்தப் பதங்கள், அரசியல் வார்த்தைகள், வானசாஸ்திர சம்பந்தமான வார்த்தைகள் பிராணி தாவர வர்க்கங்களைக் குறிக்கும் சொற்கள் இன்ன பிறவும் சமஸ்கிருத அல்லது தமிழ்ப் பதங்களே. †

ஏ. லங்காசுகமும் கடாரமும்

நாம் முன்பாடத்தில் கண்டபடி கி. பி. 5-ஆம் நூற்

---

† புத்தகத்தின் இறுதியிலுள்ள அட்டவணையைப் பார்க்க.

ருண்டு வரையில் தமிழகத்தில் இருந்து வந்தவர்கள் நிறு விய இராச்சியங்களுள் பிரதானமானவைவையைப்பற்றி இப்போது படிக்கப்போகிறோம்.

கொந்தளிப்பான வங்காளக் குடாக்கடலைக் கடந்த பின்னர் மலாயாவினது வடமேற்குக் கரை இந்தியக் கப்பல்களுக்கு ஏற்ற உறைவிடமாயிற்று. இப்போதைய கெடாவிலுள்ள ஜெரைக் குன்றிற்குச் (Gunong Jerai) சற்று தெற்கேயிருக்கும் மர்பாவ் ஆற்றின்வாய் (Kuala Merbau) கப்பல்கள் தங்குவதற்கு வசதியை அளித்தது. மேலும் அக் குன்றின் தெற்கு எல்லையில் இருக்கும் மேட்டுப்பாங்கான நிலமானது மர்பாவ் கிச்சில், சுங்கை பூஜாங் † ஆகிய இரு நதிகளாலும் நல்ல வளத்தைப் பெற்றிருக்கின்றது. எனவே, இந்தியர்க்கு இப்பிரதேசம் குடியேற்றத்திற்குத் தகுதியுள்ளதாய் இருந்தது. நீர்வளம் நிலவளம் பொருந்திய நிலமாகையால் இந்தியக் குடியேற்றக்காரர்க்கு நெல் பயிர் செய்ய வசதியாயிருந்தது.

முதலிலே குடியேற்றக்காரர் பூஜாங் நதி தீரத்தில் ஒரு பட்டினத்தை உண்டாக்கினார்கள். இன்னும், அதையடுத்த அயற் பிரதேசங்களிலும் குடியேறினர். காலாகாலத்தில் குடியேற்ற இடங்கள் யாவும் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டன; சேர்க்கப்படவே, பிரபலமான இராச்சியம் ஒன்று உண்டாயிற்று. இவ்விராச்சியம் தற்போதைய கெடா, பேர்லிஸ், சிங்காரா (சீயத்தில்) ஆகிய பிரதேசங்களைக் கொண்டது. இவ் விராச்சிய வாசிகள் பௌத்த சமயத்தின் உட்பிரிவுகளான மஹாயனம், ஹீனாயனம் § இரண்டையும் அநுஷ்டித்திருந்தார்கள் என்பதைக் கெடாவிலே சமீபத்தில் கிடைத்துள்ள சிலாசாசனங்களிலிருந்தும் பழைய சீன சரித்திரங்களிலிருந்தும் அறிகின்றோம். இதுவரை அகப்பட்டுள்ள சாசனங்கள் யாவும் கிரந்த அக்ஷரங்களிலேயே ¶ எழுதப்பட்டவை.

---

† சுங்கை (மலாய்)=நதி; பூஜாங் (சமஸ்கிருதம்)= பாம்பு—பாம்புபோல வளைந்திருக்கும் நதி.

§ மஹாயன=பெருநெறி; ஹீனாயன=சிறு நெறி.

¶ நாகர எழுத்துக்களைத் தமிழ் எழுத்துக்களின் வடிவமாக எழுதல்.

இதன் குடிகள் வங்காளக் குடாக் கடலிலிருந்து சீனக் கடலுக்குத் தரை மார்க்கமாக நடந்துவந்த வியாபாரத்தினால் செல்வ விருத்தியைப் பெற்றனர். பண்டைச் சீன வரலாறுகளிலிருந்து பின் வருவனவற்றை அறிகின்றோம்:–"லம்-யா-சியில் (லங்கா-சுகம்)‡ மதில்களால் சூழப்பட்ட பெரிய பட்டினங்களும், மாட மாளிகைகளும் உண்டு. அதன் மன்னர்கள் சீனாவுக்குத் தூதர்களையும் வர்த்தகர்களையும் அனுப்புவர். வறியோரது உடை பருத்தியால் ஆனது. பிரபுக்கள் நீண்ட தலைமயிரை வைத்திருப்பார்கள்; தங்கக் கடுக்கன்களை அணிவர்; வர்ணச் சால்வைகளையும் அரைக் கட்டுகளையும் தரிப்பர். அரசர்கள் யானைமேல் அம்பாரி வைத்து வாத்தியங்கள் முழங்கப் பவனி வருவர்."

கெடாவில் புராதன ஆராய்ச்சிக்காரர் அகழ்ந்து எடுத்த பழைய ஆணிகளைக் கொண்டு லங்கா-சுகவாசிகளது வீடுகள் பலகைகளாலேயே ஆனவையென யூகிக்க இடமுண்டு.

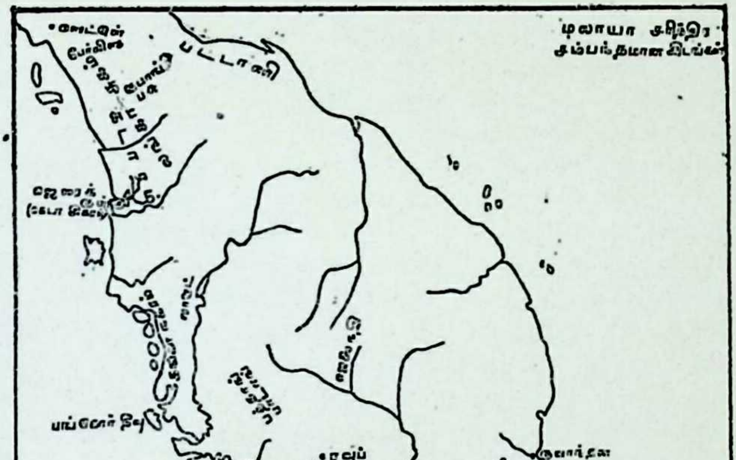
லங்காசுகம் இப்போதைய இந்து-சீனாவிலிருந்த **சம்பா** என்னும் இராச்சியத்துக்கு முதலில் அடங்கியிருந்தது. கி. பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டில் சம்பா சிதைவுறவே லங்காசுகத்தில் பல பிரிவுகள் உண்டாயின. உண்டாகவே, கடாரம் † (கெடா) ஒரு தனி இராச்சியமாயிற்று. கி. பி. 7-ஆம் 8--ஆம் நூற்றாண்டுகளிலே தென்னிந்தியாவிலிருந்து சைவர்கள் திரள் திரளாகக் கடாரத்துக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் சுங்கை பூஜாங் நதி தீரத்தில் பல சிவ ஆலயங்களைக் கட்டினார்கள். இவர்கள் மூலமாகத்தான் கம்போடியா, ஜாவா, சியம் முதலிய நாடுகளுக்குள் இந்துக் கலை, கிருஷ்டி (Culture) ஆகியவை பரவின.

சுங்கை பூஜாங், தக்குவாப்பா (சியத்தில்) ஆகிய நதிகளின் பள்ளத்தாக்குகளிலே புராதன ஆராய்ச்சிக்காரர்

---

‡ லங்க (சமஸ்கிருதம்)=ஐக்கியம்; சுகம்=இன்பம்.

†கடாரம்--கருமை கலந்த பொன்மை. இந்நாட்டின் செழிப்பை முன்னிட்டு காரணப் பெயராக இப்பெயர் தமிழரால் வழங்கப்பட்டது.

மலாயா சுமித்திரா
சம்பந்தமான இடங்கள்
பட்டாணி
கடாரம்

வெண்கல விக்கிரகங்கள், வெண்கலத் தட்டுகள், பூஜா பாத்திரங்கள், தங்கம், வெள்ளி இவற்ருல் செய்யப்பட்ட அக்ஷரத் தகடுகள், படிக மணிகள் முதலியவற்றைச் சமீபத்திலே தோண்டி எடுத்திருக்கின்றனர். பழைய சைவக் கோயில்களின் சேஷங்களும் சிற்சில இடங்களில் ஆங்காங்கு இன்றும் காணப்படுகின்றன. இக்கோயில்களும் அவற்றைச் சார்ந்த மதில்களும் பீடங்களும் பெரும்பான்மை களிமண்ணுலும், செம்பிறைக் (Laterite) கற்களினுலும், பலகைகளினுலும் ஆனவை. சில இடங்களில் கருங்கற்களும் உபயோகிக்கப்பட்டன.

சுமார் கி. பி. 1005-இல் சுமாத்ராவிலிருந்த ஸ்ரீவிஜயா இராச்சியம் கடாரத்தின் மீது பாய்ந்து அதைத் தனக்கு அடிமையாக்கிற்று. இதனுல் ஸ்ரீவிஜயாவின் சமயமாகிய மஹாயன பௌத்தம் சைவ சமயத்தின் இடத்தை எடுக்க நேரிட்டது. அந்நாட்களில் இந்தியரைத் தவிர அராபியரும், சீனரும் கடாரத்துடன் மும்மரமாக வியாபாரஞ் செய்தனர்.

கி. பி. 13-ஆம் நூற்ருண்டளவில் ஸ்ரீவிஜயா இராச்சியம் சீர்குலைந்ததனுல் மீண்டும் சைவசமயம் தலையெடுத்தது. ஆயினும், கொஞ்சக் காலங்களுக்குப் பின்னர் சீயத்தின் பகைமையால் கடாரமும் அதனை யடுத்திருந்த சிறிய இராச்சியங்களும் மறைந்தன.

இன்னும், மலாய தீபகற்பத்தின் மேற்குக் கரையோரத்தில், தற்சமயம் போர்ட்வெல்டு இருக்குமிடத்திலிருந்து புருவாஸ் இருக்குமிடம் வரை (பேராவில்) **"கங்கா நகரம்"** என்ற ஒர் இந்து இராச்சியம்முன்காலத்திலிருந்தது. மேலும் இப்போதைய பெக்கான் (பஹாங்கில்) இருக்குமிடத்தின் அயலில் **"இந்திரபுரம்"** என்னும் பிறிதோர் இந்து இராச்சியம் முன்னர் இருந்தது.

அ. ஸ்ரீ விஜயா இராச்சியம்

இந்தியர்கள் சுமார் 3,000 வருடங்களுக்கு முன்னர் சுமாத்ராவில் பல இராச்சியங்களை ஸ்தாபித்தார்கள். அவை யாவற்றுள்ளும் மலாக்கா ஜலசந்தியைப் பார்த்து, இப்போதைய பலம்பாங் இருக்குமிடத்தின் அயலிலிருந்த

ஸ்ரீவிஜயா† இராச்சியமே சிறப்புடையது. ஆதியில் கலிங்கத்திலிருந்து வந்த **சைலேந்திர (மலை)** அரசர்கள் அதனை ஆண்டார்கள். இக்காலை **பேராவை** அரசு புரிந்துவரும் அரசர்கள் இம்மன்னர்களின் வழித்தோன்றல்களாவர். ஸ்ரீ விஜயா இராச்சிய வாசிகள் மஹாயன பௌத்த மதத்தை அனுட்டித்து வந்தார்களென்பதை முன் பாடத்தில் படித்தோம். அவர்கள் போரில் வெகு தீரர்களாகையாலே கி. பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டு மட்டில் சுமாத்ரா முழுவதையும், 8-ஆம் நூற்றாண்டில் மத்திய ஜாவாவிலிருந்த இன்னுமொரு இந்து இராச்சியத்தையும், 9 ஆம் நூற்றாண்டில் மலாயா தீபகற்பம் முழுவதையும், இன்னும் போர்னியோ, பிலிப்பைன் ஸெலிபிஸ், போர்மோஸா, இலங்கையின் தென்பாகம்‡ ஆகியவற்றையும் தங்களுக்கு அடிமைப் படுத்தினர்.

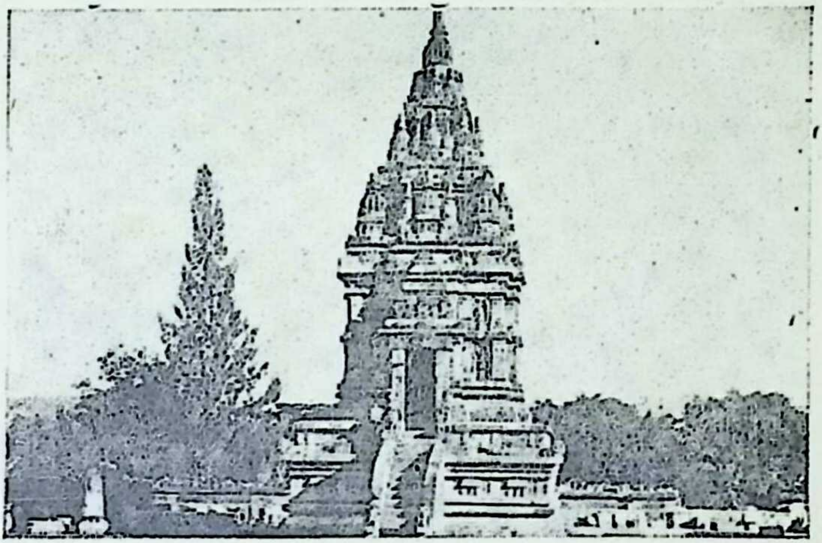
ஆயினும் மத்திய ஜாவாவிலுள்ள இந்து இராச்சியத்திற்கும் ஸ்ரீ விஜயாவுக்கும் வெகு சீக்கிரத்தில் விரோதம் ஏற்பட்டு மத்திய ஜாவா சுவாதீன மடைந்தது.

முன்காலத்தில் பலம்பாங் ஆனது பல துறைகளிலும் விருத்தியடைந்த, பிரசித்தி பெற்ற பட்டினமாகவும் சிறந்த துறைமுகமாகவும் விளங்கிற்று. சமஸ்கிருத பயிற்சிக்காக கலாசாலைகளிருந்தன. சீன சந்நியாசிகள் இவற்றில் தங்கியிருந்து கலை பயின்றார்கள். சீனக் கடல், வங்காளக் குடாக் கடல், சுண்டா ஜலசந்தி, கிரா பூசந்தி ஆகிய திசைகளிலிருந்து கப்பல்கள் பலம்பாங்கை அடைந்தன. இந்நகர வாசிகள் மிகச் செல்வப் பெருக்குடையோராய் இருந்தனர். நெல், கரும்பு, தென்னை, பாக்கு முதலியன பயிரிடப்பட்டன. கரியபோளம், யானைத் தந்தம், காண்டாமிருகக் கொம்பு, கற்பூரம், துணிமணிகள், தகரம், பொன் முதலிய வஸ்துக்களில் வியாபாரம் செய்தனர்.

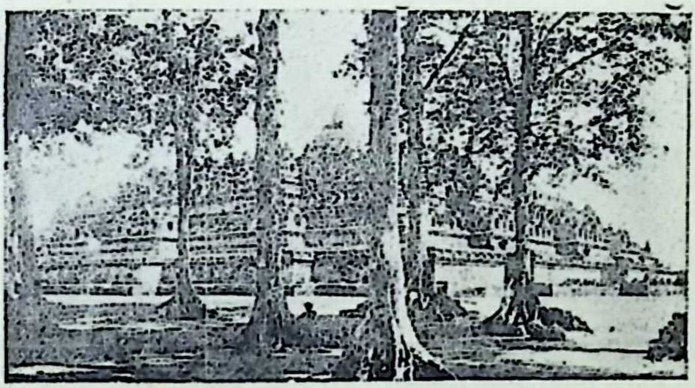
அரசர்கள் மிகச் செல்வாக்குப் படைத்திருந்தமையால் குடிகளிடமிருந்து அதிக வரிகளை வாங்கவில்லை. பட்டினம்

†விஜயா = பெரும் வெற்றி.

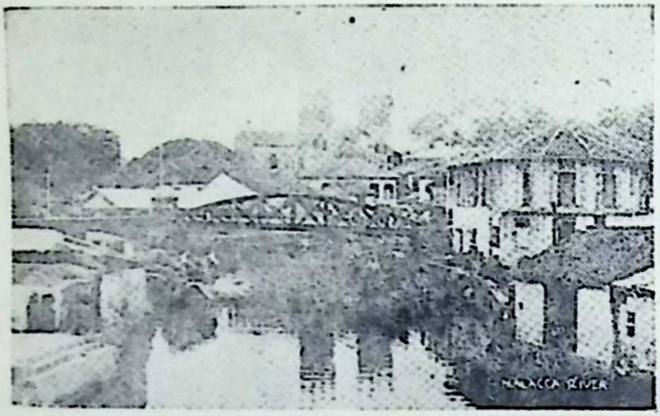
‡இலங்கை மலாயர்கள் **(Ceylon Malays)** இந்நாட்களிலே இலங்கையில் குடியேறிய ஸ்ரீவிஜயா ராஜ்ய வாசிகளின் சந்ததிகளாவர்.

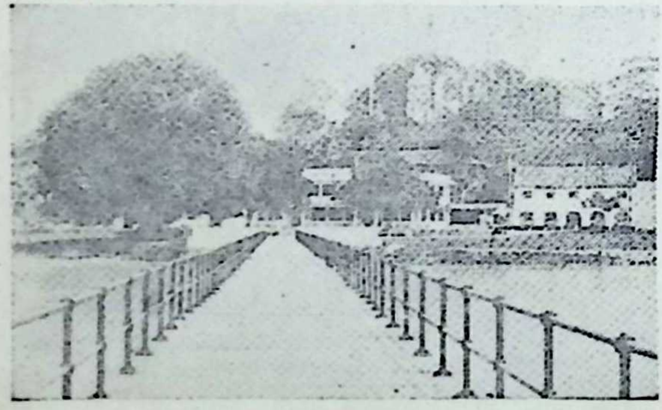
ஜாவாவிலுள்ள பழமையான ஓர் இந்து ஆலயம்.
(பிரேம்பானன்)

மத்திய ஜாவாவிலுள்ள பரபுத்தூர் (Borobudur) பௌத்த ஸ்தூபிகை

மலாக்கா ஆறும் பாலமும்

குன்றின்மேல் சென்ட் பால்ஸ் ஆலயம்(மலாக்கா)
இருப்பதைக் கவனிக்க. இவ்வாலயத்தை டச்சுக்
காரர் ஒரு கோட்டையாகப் பாவித்தனர்.

பல மைல்களுக்கு மதில்களால் சூழப்பட்டிருந்தது. பல கிராமங்களு மிருந்தன. ஸ்ரீ விஜயா இராச்சியம் மலாயாவின் தலைமையா யிருந்த காலை மலாயாவிலே எடுக்கப்பட்ட நகரம் முழுவதும் சீனுவிற்கு விற்கப்பட்டது.

கி. பி. 11 ஆம் நூற்ருண்டில் இவ்விராச்சியத்திற்கு இறுதிக்காலம் கிட்டிற்று. அதன் மன்னர்கள் பேரவாவால் அந்நிய வியாபாரிகளுக்குக் கொடும் வரிகளை விதித்தனர். சமயச் சண்டை, வர்த்தகச் சண்டை முதலியவை தலையெடுத்தன. குடிகளின் தொழில்களுக்குப் பல பிரதி கூலங்கள் உண்டாயின. அந்நியரும் இவ்விராச்சியத்தைக் கொள்ளையடிக்கத் தொடங்கினர். அவர்களுள் முக்கியமானவர்கள் இருவர். முதலாவதாகத் தமிழ் நாட்டுச் சோழ மன்னர்கள். இவர்கள் சுமார் 200 ஆண்டு காலமாகப் பலதடவை ஸ்ரீ விஜயாவின் மீது பாய்ந்து அதைச் சேர்ந்த பல நாடுகளைச் சூறையாடினர். இவர்களால்தான் பலம்பாங் சிதைவுற்றது. அதன்பிறகு ஸ்ரீ விஜயாவுக்கு ஜம்பி எனும் வேருெரு பட்டினம் தலைநகரமாயிற்று. இரண்டாவதாக கீழ் ஜாவாவிலிருந்த மஜபாஹித் எனும் இந்து இராச்சியமானது கி. பி. 1377- இல் ஸ்ரீவிஜயாவைச் சேர்ந்திருந்த எல்லா ஊர்களையும் கைப்பற்றியது. ஜம்பி அழிந்துபட்டது. போதாக் குறைக்கு கி. பி. 13 ஆம் நூற்ருண்டில் வட சுமாத்ரா இந்திய முஸ்லிம்களால் பிடிக்கப்பட்டது. இத் துர்அதிர்ஷ்டங்களின் காரணமாக ஸ்ரீ விஜயா மறைந்து பட்டது.

முன்காலத்தில் சுமாத்திராவின் தெற்குக் கரையிலே **கண்டோலி** என்ற சைவ ராஜ்யம் ஒன்று இருந்தது. **கந்தலி** அல்லது **கதலி** என்ருல் வடமொழியில் "வாழை" எனப் பொருள்படும். இதினின்று இவ்விராஜ்யம் வாழை நிறைந்த நாடாக இருந்திருக்கு மென ஊகிக்க இடமுண்டு. கி. பி. 454 மட்டில் **ஈஸ்வர நரேந்திரன்** எனும் மன்னன் இதனை ஆண்டான். இவன் சீனுவுடன் உறவு பாராட்டி தனது தூதர்களை அங்கு அனுப்பினுன். இவன் சந்ததியில் வந்தவர்களுள் **பிரியவர்மன்** என்பவன் சிறந்த அரசனுக இருந்தான்; இவன் காலத்திலே சமஸ்கிருதம் அரசாங்க

மொழியாக வழங்கப்பட்டது; கி பி 5-ஆம் நூற்றுண்டில் கண்டோலி ஸ்ரீவிஜயாவுடன் இணைக்கப்பட்டது. பிறகு ஸ்ரீவிஜயாவின் மறைவுடன் அதுவும் அழிந்து பட்டது.

கூ. ஜாவா இராச்சியங்கள்

ஜாவாவைப்பற்றி இராமாயணத்திலும் பழைய பௌத்த நூல்களிலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. "ஜாவா" என்பது சமஸ்கிருதத்தில் "**வாற் கோதுமை**" எனும் பொருளைத்தரும். இப்போதைய பத்தேவியாவைச் சுற்றியுள்ள இடங்களில் ஆதிகாலத்திலே **தரும நகரம்** என்னும் ஓர் இராச்சியம் இருந்தது. இது பல்லவ அரசர்களால் ஆளப்பட்டது. கி. பி. 413-ல் சீன யாத்திரிகரான **பா ஹின் (Fah Hin)** இந்தியாவுக்குச் சென்றுவிட்டு இலங்கை மார்க்கமாகச் சீனுவுக்குத் திரும்பும்பொழுது இவ்விராச்சியத்திலே தங்கினர். அவர் ஜாவா முழுவதையும் சுற்றிப் பார்த்தார். எங்கும் இந்துக்கள் நிறைந்திருந்ததாகவும் பௌத்தர்கள் மிகக் குறைவாக இருந்ததாகவும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். கி. பி. 423-இல் **குணவர்மன்** என்னும் காஷ்மீரத்தின் அரச குமாரரான பௌத்த சந்நியாசி சீனுவுக்குச் செல்லும் வழியில் தரும நகரத்திலே தங்கி மதப் பிரசாரஞ் செய்தார். இந்து வர்த்தகர்கள் நிறைந்த வியாபாரக் கப்பல்கள் சீனுவுக்கும் இவ்விராச்சியத்துக்கும் இடையே போய்க்கொண்டிருந்ததாக அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இவ்விராச்சிய அரசனை **தேவவருமன்** கி. பி. 132-இல் சீன சக்கரவர்த்திக்குத் தூது அனுப்பியதாக சீன சரித்திர ஆசிரியர்கள் கூறியிருக்கின்றார்கள். இவை யாவற்றிலுமிருந்து தரும நகர இராச்சியம் வெகு சீரும் சிறப்பும் உடையதாக இருந்திருக்க வேண்டுமென நிர்ணயிக்க இடமுண்டு. கி. பி. 6-ஆம் நூற்றுண்டில் ஓர் எரிமலையின் வெடிப்பால் இந்த இராச்சியம் சிதைவுற்றது.

மத்திய ஜாவாவில் முன்னர் ஒரு சைவ இராச்சியம் இருந்ததை நிரூபிக்க சில ஆதாரங்கள் உண்டு. இங்கு கி. பி. 732-இல் செதுக்கப்பட்ட ஒரு சிலாசாசனம் சமீபத்-

நில் கிடைத்துள்ளது. அதில் தென் இந்தியாவிலே பொதிய மலேயிலிருந்த அகஸ்தியரின் ஆச்சிரமமான "குஞ்சர–குஞ்சம்" என்பதைப்பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் ஒரு சிலாசாசனம் அகஸ்தியரின் விக்கிரகத்திற்குப் பிரதிஷ்டை நடந்ததாகக் கூறுகிறது. கி. பி. 863-இல் செதுக்கப்பட்ட ஒரு சிலாசாசனம் அகஸ்தியரது வழித்தோன்றல்கள் ஜாவாவில் குடியேறியதாகக் கூறுகிறது. இவை யாவும் தென்னிந்திய சைவருக்கும் மத்திய ஜாவாவுக்கும் இடையே இருந்த தொடர்பை விளக்கா நிற்கின்றன. கி. பி. 8–ஆவது நூற்ருண்டில் மத்திய ஜாவாவை ஸ்ரீவிஜயா கைப்பற்றியது. ஆயினும் கி. பி. 9-ஆம் நூற்ருண்டின் இறுதியில் அது சுயேச்சைப் பெற்றது. மத்திய ஜாவாவின் பலவிடங்களிலும் சிதைவுற்ற இந்துக் கோவில்கள் ஆங்காங்கு இன்றும் காணப்படுகின்றன. அவற்றின் சுவர்களில் இராமாயணக் கதைகள் சித்திரிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. கி. பி. 10-ஆம் நூற்ருண்டில் இவ்விராச்சியம் ஸ்ரீவிஜயாவின் தொடர்ந்த பகைமையால் சிதைவுற்றது.

கிழக்கு ஜாவாவில் வேருேர் இந்து இராச்சியம் இருந்தது. அதன் குடிகள் 'காவி' எனும் பாஷையைப் பேசி வந்தார்கள். இவ்விராச்சியத்தை எர்லங்கர் எனும் உத்தம மன்னர் ஒருகாலத்தில் அரசு புரிந்தார். அவர் காலத்தில்-தான் இராமாயணமும், மகாபாரதமும் காவி பாஷையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. இவற்றின் கதைகளே இன்றும் ஜாவாக்காரர் நடித்து வருகிருர்கள். கி. பி. 12-ஆம் நூற்ருண்டில் விஜயன் எனும் வேருெரு மன்னன் இவ்விராச்சியத்தை ஆண்டு வந்தான். இவன்தான் இக் கிழக்கு ஜாவா இராச்சியத்துக்கு "மஜபாஹித்" எனும் பெயரை இட்டவன். மஜபாஹித் என்ருல் ஜாவா பாஷையில் "கசப்பான வில்வம்" எனும் பொருளேத் தரும். அக் காலத்தில் சீனுவை ஆண்டுவந்த சக்கரவர்த்தி குபுலேகான் ஒரு முறை தனது தூதர்களேத் திறை பெற்றுவருமாறு மஜபாஹித்துக்கு அனுப்பினுன். ஆனுல், விஜயன் கருவ குணம் உடையவனுதலால் சீன தூதரில் ஒருவனே அவமானப்படுத்தி, திறை கொடுக்காமல் திருப்பி அனுப்பிவிட்டான். சீன

மன்னன் கோபங்கொண்டு உடனே ஒரு சேனையை மஜ-பாஹித்துக்கு அனுப்பினான். நிகழ்ந்த யுத்தத்தில் மஜபா-ஹிதர் வெற்றியடைந்தார்கள் என்றாலும் அவர்களது அரசன் விஜயன் மாண்டான். அதன் பின்னர் அவனது மகள் ஜயவிஷ்ணுவர்த்தனியும் அவளது மகன் ஹயம்வுருக் என்பவனும் பட்டத்துக்கு வந்தார்கள்.

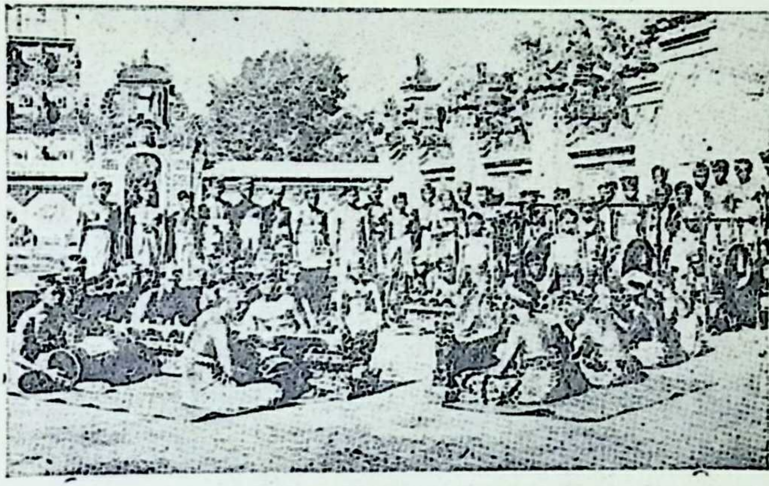
சீனர் மஜபாஹித்துக்குள் நுழைத்த துப்பாக்கிகள், குண்டுகள் ஆகியவற்றை மஜபாஹித்தர்கள் ஏற்றவாறு பாவித்து முன்னிருந்ததைக் காட்டிலும் இன்னுங்கூடிய வலிமையைப் பெற்றார்கள். கி. பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டில் மஜபாஹித்தின் வெற்றிக்கொடி மலேஷியா நாடுகள் அடங்கலும் பறந்தது. சுமாத்ரா, வாலி, நியு கினி, பிலிப்பைன் போர்னியோ, மலாய தீபகற்பம், சிங்கப்பூர் யாவும் மஜ-பாஹித்துக்கு அடிமையாயின. இறுதியில் 15-ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலே இராச்சியத்தில் பல உள்நாட்டுக் கலகங்கள் ஏற்பட்டன. பஞ்சமும் உண்டாயிற்று. போதாக் குறைக்குச் சீனாவின் விரோதமும் ஒரு பக்கம். முகம்மதி-யரும் மஜபாஹித் ஆண்டு வந்த நாடுகளின்மீது கண் பாய்ச்சினர். இப் பிரதிகூலங்களினால் இவ்விராச்சியம் சீர் குலைந்து அழிவுற்றது.

ஆயினும் வாலித்§ தீவில் இன்றும் வைதீக இந்து சமயம் நிலவுகின்றது.

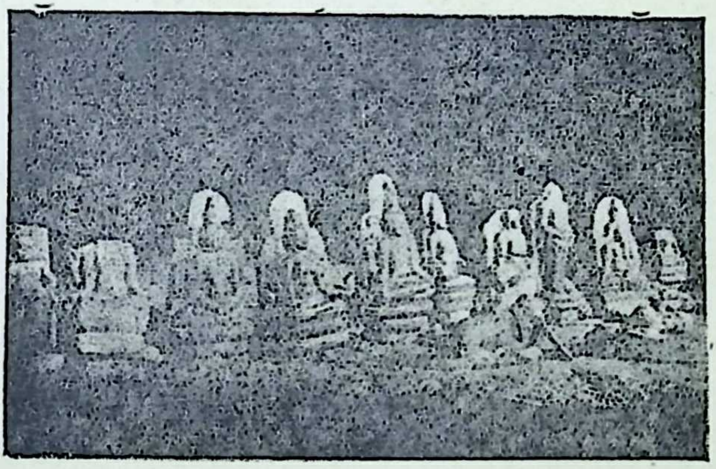
௧0. இந்து-சீனா இராச்சியங்கள்

ஆதி காலத்திலே இந்து-சீனாவின் தெற்கே சம்பா எனும் ஓர் இராச்சியமிருந்தது. தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்த இந்துக்கள் முதன் முதலாக மலேஷியாவில் ஸ்தா-பித்த இராச்சியம் இதுவே. பண்டைச் சீன சரித்திர ஆசி-ரியர்கள் இவ்விராச்சியத்தை "பூ-நான்" (Fu-Nan) எனக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர். இன்னும், இது ஒரு வல்லர சாக இருந்ததாகவும் இதன் மன்னர்கள் தானாபத்தியர்களை இந்தியாவுக்கும், சீனாவுக்கும் அனுப்பினார்கள் எனவும் சீன சரித்திரங்களிலிருந்தே தெரிய வருகின்றது. கி. பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இரு சிலாசாசனங்கள்

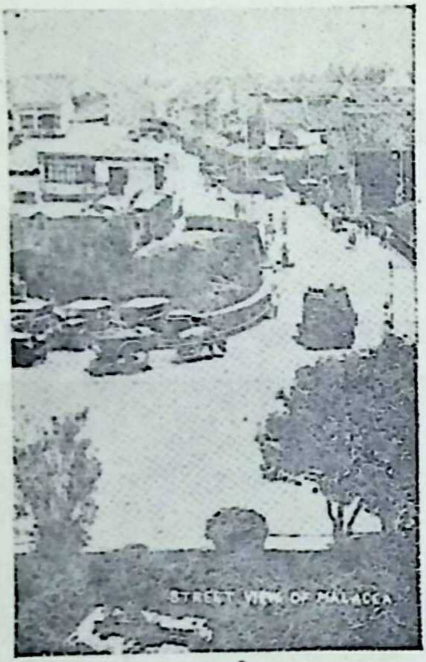
§ இராமாயண சம்பந்தமான பெயர்.

பாலித்தீவு இந்துக்கள் ஆலயத்தில் பஜனை செய்யுங் காட்சி

போர்னியோவிலுள்ள குகை ஒன்றிலுளிருக்கும் பழம் இந்து விக்கிரகங்கள்.

மலாக்கா தெருவொன்றின்
காட்சி

சமீபத்திலே வெட்டி எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றிலிருந்து சம்பாவின் குடிகள் சைவ சமயத்தை அனுஷ்டித்திருந்தார்களென்பதை அறிகிறோம்.

சம்பாவுக்கு வடக்கே தற்போதைய கம்போடியா இருக்குமிடத்தில் **கம்புஜா** ‡ எனும் ஒரு சிற்றரசு முன் காலத்திலிருந்தது. இது ஏற்கனவே சம்பாவுக்கு உட்பட்டிருந்தது. ஆயினும் கி. பி. 6-ஆம் நூற்றூண்டு மட்டில் கம்புஜா பல துறைகளிலும் வலிமை பெற்று சம்பாவைக் கைப்பற்றியது. அந்நாட்களில் இவ்விராச்சியத்தை ஆண்டுவந்த **பவவர்மனும்** அவனுக்குப் பின்னிருந்த **மஹேந்திரவர்மனும்** திறன் மிகுந்த தீரர்களாய் இருந்தனரென அக்காலத்து சாசனங்களிலிருந்தே அறிகின்றோம். இரண்டு இராச்சியங்களிலும் **ஹரி-ஹர** † வணக்கம் பிரபல்லியமாய் இருந்தது. பௌத்த மதமும் கொண்டாடப்பட்டது. குடி ஜனங்கள் இராமாயணம், மகாபாரதம், புராணங்கள், வேதம் ஆகியவற்றைத் தினமும் பாராயணம் செய்வதுண்டு. சிரிய கூட கோபுரங்களும் மாடமாளிகைகளும் இந்தியாவில் இருந்துவந்த சிற்ப சாஸ்திரிகளால் அமைக்கப்பட்டன. பெரிய பல பட்டணங்களும் உண்டாயின. சாதுரியமுள்ள வர்த்தகர்களும் மாலுமிகளும் இந்தியாவோடும் சீனவோடும் வியாபாரம் நடத்தினர்.

கி. பி. 8-ஆவது நூற்றூண்டு மட்டில் கம்புஜாவுக்கும் ஸ்ரீவிஜயாவுக்கும் ஒரு பெரும் போர் நடந்ததாகவும், அதில் கம்புஜா மன்னன் கைது செய்யப்பட்டு ஸ்ரீவிஜயாவின் மன்னனால் சிரச் சேதம் செய்யப்பட்டானெனவும் அராபியர் சரித்திரங்களிலிருந்து தெரிய வருகின்றது. இதன் பிறகு ஸ்ரீவிஜயாவின் அரசன் **ஜயவர்மன்** எனும் ஓர் இளவரசனைத் தனது பிரதிநிதியாகக் கம்புஜாவுக்கு அனுப்பினன். ஜயவர்மன் சில வருடங்களுக்குப் பின் ஸ்ரீவிஜயாவுடன் எல்லா சம்பந்தங்களையும் நீக்கிவிட்டு, சுவாதீனம் பெற்று கம்புஜா இராச்சியத்திற்குத் தானே அதிபதி-

‡ ஒரு இருஷியின் பெயர்.
† ஹரி=விஷ்ணு; ஹர=சிவன்.

யானுன். இவன் தன் மூதாயன பௌத்த சமயத்தைக் கைவிட்டு சைவ சமயத்தைத் தழுவினுன். இன்னும், இந்து-சீனுவிலிருந்த பல சிறு இராச்சியங்களேயும் ஒன்றுபடுத்தி பெரிய ஒரு சாம்ராஜ்யத்தை உண்டாக்கினுன்.

ஜயவர்மனுக்குப் பின் வேருேர் அரச பரம்பரை கம்புஜா சாம்ராச்சியத்தை ஆண்டது. இதில் † யசோ-வர்மன் எனும் அரசன் மிகக் கீர்த்திபெற்றவன். இவன் தனது சாசனங்களேக் கிரந்த எழுத்துக்களிலும், தேவநாகரி ‡ அக்ஷரங்களிலும் எழுதி யிருக்கிறுன். இவனது ஆளுகை-யில் சைவம், வைஷ்ணவம், பௌத்தம் ஆகிய மூன்று சமயங்களும் முரண்பாடில்லாமல் குடிகளால் கொண்டா-டப் பட்டன. பிரசித்தி பெற்ற அங்கோர்* நகரத்தை வனப்புற அமைத்தவன் இவனே.

கி. பி. 1002-இல் லிகூரைச்¶ சேர்ந்த (சீயத்தில்)முதலாம் சூரியவர்மன் எனும் அரசன் கம்புஜாமீது படையெடுத்து அதைக் கைப்பற்றினுன். இவன் திறல் மிகுந்த போர் வீரன். இவனது ஆளுகையில்தான் சீயம் கம்புஜாவுடன் சேர்க்கப்பட்டது.

கி. பி. 11-ஆம் நூற்றுண்டின் ஈற்றில் பிறிதொரு பரம்பரையைச் சேர்ந்த இரண்டாம் சூரியவர்மன் கம்புஜா சாம்ராஜ்யத்தை ஆண்டான். இவன் காலத்திலேதான் தற்சமயம் அங்கோர்—வாட்டில் காணப்படும் வனப்புடைய விஷ்ணு கோயில் கட்டப்பட்டது. இது அங்கோர் பட்டினத்திலிருந்து ஏறக்குறைய ஒரு மைல் தூரத்திலிருக்கிறது. இவ்வாலயத்தில் மூன்று பீடங்களுண்டு. மேற்பீடத்தில் இராமாயண மகாபாரத சம்பந்தமான காட்சிகள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இரண்டாம் சூரியவர்மனுக்குப் பின் கம்புஜாவை ஆண்ட பிரசித்திபெற்ற மன்னர்களுள் ஏழாம் ஜயவர்மன்

---

† யசோ(யசஸ்)–புகழ்.

‡ சமஸ்கிருதம்.

* "ஓங்கார" (ஓம்) என்பதின் திரிபு.

¶ "லிங்க+பூர்" என்பதின் சிதைவு எனச் சிலர் கொள்வர்.

என்பவன் முதன்மையானவன். இவன் பட்டத்திற்கு வந்ததும் சுமார் நான்கு ஆண்டுகளாக அரசியல் சம்பந்தமான உள்நாட்டுக் கலகங்கள் பல உண்டாயின. ஈற்றில் கி. பி. 1181-ஆம் ஆண்டில் இவன் சிம்மாசனம் ஏறினன். இவனது மனைவி பெயர் ஜயராஜதேவி. இருவரும் மலரும் மணமும்போல வாழ்ந்தனர். தயாள குணமும் நற்சிந்தனையும் உடையவர்கள். இவர்கள் மஹாயன பௌத்தர்கள். இராச்சியத்தின் பல மாகாணங்களில் அநேக இலவச வைத்தியசாலைகளை நிறுவினார்கள். ஏழாம் ஜயவர்மன் பெரிய வெற்றி வீரனுகவும் இருந்தான். பர்மாவிலிருந்த பேகு ராஜ்யத்தையும் மலாய தீபகற்பத்தின் வட பாகத்தையும் கம்புஜாவினது ஆதிக்கத்துக்குக்கீழ் கொண்டுவந்தான். இவனுக்குப் பிறகு கி. பி. 13-ஆம் நூற்றுண்டு வரை கம்புஜா சாம்ராஜ்யம் அதன் உன்னத நிலைமையை இழக்காது விளங்கிற்று.

கி.பி. 14-ஆம் நூற்றுண்டில் மீகோங் நதியின் பெருத்த பிரவாகத்தாலும் சீயத்தின் நெருக்கடியாலும் இந்த ராஜ்யம் சீர்குலைந்து பாழாய்ப் போயிற்று. இன்று அங்கோரில் காணப்படும் நூற்றுக்கணக்கான சிதைந்த கோயில்களும், தகர்ந்த அரண்மனைகளும், உடைந்த சுவர்களும் கம்புஜா சாம்ராஜ்யத்தின் பண்டைப் பெருமைக்கு அடையாளங்களாக இருக்கின்றன.

௧௧. பூர்வீக சிங்கப்பூர்

இந்தியர்கள் சிங்கப்பூரை எப்பொழுது முதன் முதலாகக் கண்டு பிடித்தார்களென்பது சரியாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும் மிகப் பழைய காலந்தொட்டே கப்பல்களுக்கு இது உறைவிடமாக இருந்திருக்கவேண்டும். இத்தீவின் பழைய பெயர் “ துமாசிக் ”. “ துமாஸ் ” என்பது சமஸ்கிருதத்தில் “ இருள் ” என்னும் பொருட்படும். இத்தீவு ஸ்ரீவிஜயாவின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டிருந்தது என்பதைப்பற்றி முன்னர் படித்துள்ளோம். “ சிங்கப்பூர் ” என்ற பெயர் இதற்குச் சோழ பரம்பரையைச் சேர்ந்த நீல உத்தமன் என்ற அரசன் ஒருவனுல் கொடுக்கப்பட்

டது என்பதையும் முன்னொரு பாடத்தில் படித்தோம். இந்தப் பெயர் வந்த விதத்தைப்பற்றி இன்னும் கொஞ்சம் விரிவாக அறிய வேண்டும். நீலஉத்தமன் என்பவன் பிந்தாங் தீவை (Riau Island) கி. பி. 1160-இல் ஆண்டு வந்தான். ஒருநாள் அவனும் அவனது பரிவாரமும் துமாசிக்கை அடைந்தனர். அவர்கள் சிங்கப்பூர் நதி முகத்துவாரத்தில் இறங்கினர்கள். இறங்கிய இடத்தில் சிங்கத்தைப்போன்ற ஒரு மிருகத்தைக் கண்டனர். இதன் நிமித்தமாக துமாசிக்கை "சிங்கப்பூர் " (சிங்கம் வசிக்கும் நகரம்) எனக் கூறினர். இந்த விபரம் பழைய ஒரு மலாய் வரலாற்றின்படியாம்.

நீலஉத்தமனுக்குப் பின்னர் சைலேந்திர பாரம்பரை யைச் சேர்ந்த வேறு சில அரசர்கள் சிங்கப்பூரை ஆண் டனர். அக்காலத்திலே சிங்கப்பூரின் ஆற்று ஓரத்தில் சில கடற் கொள்ளைக்காரரும் மீன் பிடிப்பவர்களுந்தான் சீவித் தார்கள். செவ்வையான அரசரோ அமைச்சரோ இல்லையா. நீல உத்தமனும் சரியான முறைப்படி ராஜ் யத்தை ஸ்தாபிக்கவில்லை.

கி. பி. 1377-இல் மஜபாஹித்தர்கள் மலேஷியாவின் மற்றைய தேசங்களைக் கொள்ளையடித்தகாலை சிங்கப்பூர் தவிர்க்கப்படவில்லை. அவர்கள் சுமார் நூறு வருஷ கால மாக மலயா நிபகற்பத்தையும் ஏனைய மலேஷியா தீவுகளை-யும் ஆண்டனரெனவும், முடிவில் 15-ஆம் நூற்றாண்டில் அவர்களது ராஜ்யம் எங்ஙனம் அழிந்துபட்டது எனவும் முன்னொரு பாடத்தில் படித்தோம் அல்லவா? அந்த வேளை யில் இதுதான் தருணமென்று அந்நாளில் சியத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த பஹாங் ராஜ்யத்தினது அதிபதி ஒருவன் சிங்கப்பூரைக் கைப்பற்றினான். இவன் பெயர் தாமாக்கி†. இவன் சியத்திலிருந்த பட்டானி‡ அரசனது சகோதரனு வான்.

---

† நகுலனின் மறு பெயரான 'தாமக்கிரந்தி, என்பதின் சிதைவு

‡ 'பட்டணம்' என்பதின் திரிபு

தாமாக்கி பழைய சிங்கப்பூருக்கு அதிபதியாய் இருந்துவரும் நாளில் பரமேஸ்வரன் எனும் அரசன் ஒருவன் சுமாத்ராவிலிருந்து வந்து சிங்கப்பூரை அபகரித்தான். இவனது வரலாற்றைப்பற்றி அடுத்த பாடத்தில் படிக்கப் போகிறீர்கள்.

கஉ. பரமேஸ்வரனும் மலாக்கா ராஜ்யமும்

பரமேஸ்வரன் ஓர் இந்து அரசன். அவன் பலம் பாங்கில் அரசாண்டு வந்தான். அரசகுடும்பத்தைச் சேர்ந்த பத்ரா முரல்* என்பவனின் மகளை மணஞ் செய்து, அவனுக்கு எப்போதும் அடங்கி யிருந்து திறை கொடுத்து வருவதாக ஒப்பந்தஞ் செய்து கொண்டான். அதன்படி பரமேஸ்வரன் நடந்துவந்தும் பத்ராமுரல் பரமேஸ்வரனோடு சண்டை தொடுத்து, அவனுடைய ராஜ்யத்தைப் பூராவாகப் பிடுங்கிக் கொண்டான். அதன் பின்பு பரமேஸ்வரன் தன் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் சிங்கப்பூருக்கு வந்தான். அப்போது சிங்கப்பூரில் நாம் முன் பாடத்தில் படித்த தாமாக்கி ஆண்டு கொண்டிருந்தான். அவன் பரமேஸ்வரனை வரவேற்று தனது வீட்டில் இருக்க இடங் கொடுத்தான். பரமேஸ்வரன் அங்குத் தங்கியிருக்கும் பொழுது சிங்கப்பூரின் வரும்படிகளில் ஆசைப்பட்டு, வந்த எட்டாவது நாள் தாமாக்கியைக் குத்திக் கொன்று விட்டான். பிறகு பலம்பாங்கிலிருந்து தன்னோடு வந்த 3000 ஜனங்களுடன் பரமேஸ்வரன் சிங்கப்பூரை ஐந்து வருஷ காலம் அரசுபுரிந்து வந்தான். இப்படி இருக்கும்போது ஒரு நாள் தாமாக்கியின் தமையனான பட்டாணி அரசன் சிங்கப்பூர் மீது படையெடுத்து வந்து, அங்கிருந்த குடிகள் சிலரின் உதவியால் பரமேஸ்வரனை சிங்கப்பூரிலிருந்து துரத்திவிட்டான்.

இதன்பின் பரமேஸ்வரன் மூவாருக்கு ஓடி பக்கோ என்ற இடத்தில் தங்கினான். பலம்பாங்கிலிருந்து அவனுடன் வந்திருந்த குடிகளிற் சிலரும் அவனோடு கூடச்சென்

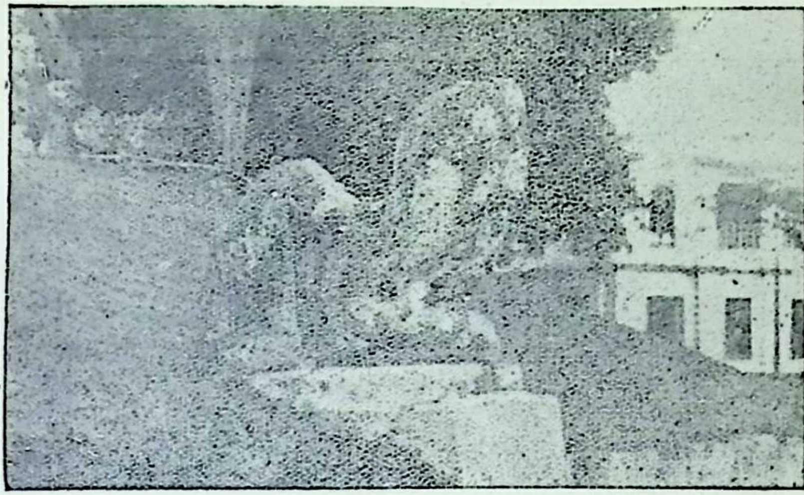
* பத்ரா--(பத்ர) அதிர்ஷ்டம்; முரல்—(முரளி) கிருஷ்ணர்

றிருந்தார்கள். பிற்காலத்து மலாக்கா ராஜ்யத்துக்கு அத்தி வாரம் போட்டவர்கள் இவர்களே ஆவார்கள்.

பரமேஸ்வரன் முதலிலே பக்கோவில் (Pagoh) தன்னுடைய கூடாரத்தை யடித்தான். பிறகு அவ்விடம் தகுதியற்றது எனக் கருதி, சுங்கை உஜோங்+நதியின் கரையில் தன்னுடைய கூடாரத்தைப் போட்டான். அதன் பின்பு சுங்கை பேர்ட்டம் எனும் ஆற்றிற்கு வந்தான். அவ்விடத்திலே ஒரு வெண் சருகுமான் தன்னைத் துரத்திவந்த வேட்டை நாய் ஒன்றைக் காலால் உதைத்து ஆற்றில் தள்ளுவதைக் கண்டான். அவ்வேளையில் பரமேஸ்வரன் துவர்ப்புக்காய் மரமொன்றில் சாய்ந்துகொண்டு நின்று இச் சம்பவத்தைப் பார்த்ததால் அவ்விடத்திற்கு 'மலாக்கா' என்று பெயரிட்டான். மலாக்கா என்பது அம்மரத்தின் பெயராம். இவ்வரலாறு மலாய்ச் சரித்திர மொன்றில் காணப்படுகிறது.

பரமேஸ்வரன் மலாக்காவிற்கு வந்த வருஷம் கி. பி. 1403. அப்பொழுது மலாக்கா ஒரு சிறு துறைமுகமாகவும் மீன் பிடிக்கும் கிராமமாகவு மிருந்தது. சனத் தொகை மிக மிகக் குறைவு. குடிகளில் பாதிப் பேர் கடற் கொள்ளைக்காரர்கள். பரமேஸ்வரன் இக்குடிகளுடனும் மலாக்காவிற்கு வரும் வியாபாரிகளுடனும் நட்புறவு பாராட்டி, அநேகருக்கு மந்திரி உத்தியோகமும் பிரபுப் பட்டமும் கொடுத்து, எல்லோரையும் தன் வசப்படுத்தி, தானே மலாக்காவிற்கு அதிபதியாயினன். அவனது ஆளுகையில் மலாக்கா நல்ல விருத்தி யடைந்தது. கி. பி. 1405-இல் சீனாவின் நட்பைப் பெறும்பொருட்டு சீனச் சக்கரவர்த்திக்குத் தூதர்களை அனுப்பினன். சீனச் சக்கரவர்த்தி இதனால் மகிழ்ச்சியடைந்து, பரமேஸ்வரனைப் புகழ்ந்து, அவனுக்கு ஒரு முத்திரைக் கம்பும், பத்திரமும், உடுப்பும், மஞ்சள் குடையும் கொடுத்தனுப்பியதுடன், பரமேஸ்வரனை மலாக்

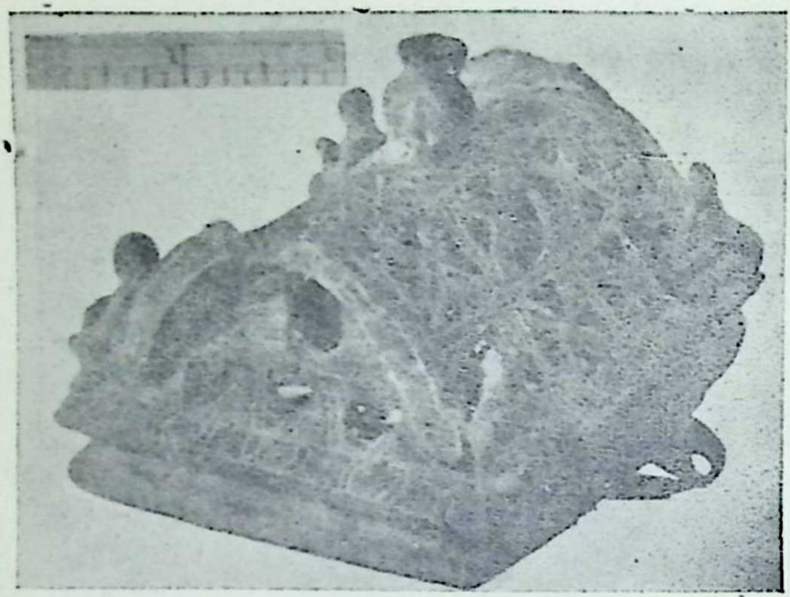
+உஜோங்--(மலாய்) அந்தம்.

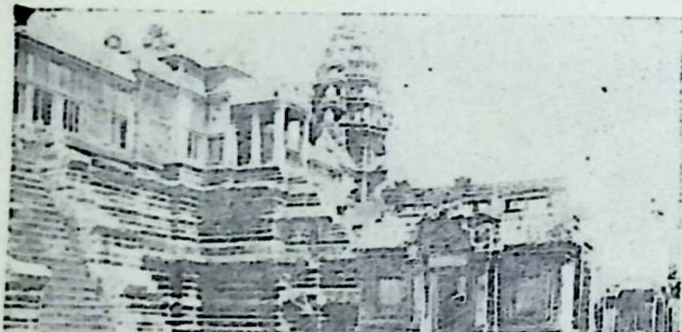
பழமையான ஒரு இந்து-சிலை. (மலாக்கா)

மத்திய-சியத்தி லுள்ள (ஸ்ரீ தேவ நகரம்) சிதைந்த இந்து ஆலயம். இது செங்கல்லால் ஆனது.

சிற்றுருவமான ஆலயமொன்றின் வெங்கலக் கூரை. பூஜாங் நதி (கெடா) தீரத்திலுள்ள சிதைந்த சிவாலயங்களுக்கருகில் கிடைக்கப்பெற்றது.

அங்கோர்-வாட் இந்து ஆலயங்கள்

காவுக்கு அரசனாக நியமித்திருப்பதாகவும் சொல்லியனுப்பி னான். கி.பி. 1411-இல் பரமேஸ்வரன் தன் மனைவி மக்க-ளுடன் சீனாவிற்குச் சென்றான். சீனச் சக்கரவர்த்தி அவனை உபசரித்து, விருந்தளித்து சன்மானங்களும் கொடுத்து அனுப்பினான்.

பரமேஸ்வரன் நீதியான முறையில் அரசை நடத்தி-னான். பக்க நாடுகளிலிருந்து பல மலாயர்கள் மலாக்கா-விற்கு வந்து குடியேறினார்கள். சனத்தொகை அதிகரித்தது. பழ மரத் தோப்புக்களும் நெல் வயல்களும் சீக்கிரத்தில் உண்டாயின. ஆகவே மலாக்காவாசிகள் வங்காளம், பாசை, ஜாவா, சீனா முதலிய தேசங்களோடு வியாபாரஞ் செய்யத் தொடங்கினர். சுமாத்திரா, பெடீர், பாசை முதலிய இடங்களிலிருந்து அரிசி இறக்குமதியாயிற்று. கிள்ளான், பேராக் ஆகிய இடங்களிலிருந்து தகரம் வரத் தொடங்கிற்று. அரேபியா, கிரீஸ், துருக்கி, இந்தியா, ஆபிரிக்கா முதலிய நாடுகளிலிருந்து முகம்மதியர் வியாபாரத்தின் பொருட்டு மலாக்காவிற்கு வந்தனர். கி.பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டில் மலாக்கா ராஜ்யம் முற்கூறிய வியாபாரத்தினாலும் கிழக்கிந்திய வாசனைத்திரவிய வியாபாரத்தினாலும் ஒரு பிரதான துறைமுகமாயிற்று. இவ்வாறு பரமேஸ்வரனுடைய ராஜ்யம் செழிப்புற்றிருக்கையில் கி.பி. 1414-இல் பரமேஸ்வரன் மரணமடைந்தான்.

ச. மத்தியகாலம்

கரு. முகம்மது நபி

மலாயர்கள் எல்லோரும் இப்பொழுது முகம்மதிய மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்று உங்களுக்குத் தெரியும் அல்லவா! ஆதியில் இவர்கள் இந்து மதத்தையும் பௌத்த மதத்தையும் தழுவி யிருந்தார்க ளென்பதும் உங்களுக்குத் தெரிந்ததே. முகம்மதிய மதம் உண்டான விதத்தை இப்போது நீங்கள் சற்று அறியவேண்டும். இந்த மதத்தை உண்டாக்கியவர் முகம்மது நபி என்பவர். இவர் கி.பி. 6-ஆவது நூற்றாண்டில் அரேபியா தேசத்தில் மேக்கா என்ற பட்டணத்தில் பிறந்தவர். இந்தப் பட்டணம் இப்போது எல்லா முகம்மதியர்களுக்கும் ஒரு புண்ணிய க்ஷேத்திரமாயிருக்கிறது.

முகம்மதுவின் சிறு வயதிலேயே அவருடைய பெற்றோர்கள் இறந்துபோய்விட்டனர். பிறகு அவர் கதீஜ என்னும் பணக்கார விதவை ஒருத்தியிடத்தில் ஒட்டகம் ஓட்டும் வேலையாளாக அமர்ந்தார். வேலையைச் சோம்பலில்லாமலும், சாமார்த்தியமாகவும் செய்துவந்தார். இதனால் அவருடைய எஜமானிக்கு அவரிடத்தில் பிரியம் உண்டாகி இருவருக்கும் கலியாணம் நடந்தேறியது. அதன்பின் முகம்மது சுகமாகக் காலங் கழித்துவந்தார்.

இப்படி இருக்கும்பொழுது, முகம்மது அடிக்கடி தன்னை மறந்திருப்பது உண்டு. இவ்வேளைகளில் சில தெய்விகக் காட்சிகளைக் காண்பார். இவற்றின் பொருட்டால்

கடவுளே தன்னை ஒரு புதிய மதத்தை ஸ்தாபிக்கும்படி ஆக்ஞாபிக்கிறார் என நம்பினார். உலகத்தில் "அல்லா"வாகிய கடவுள் ஒருவரே என்பதும், அவரைப்பற்றி உலகத்தாருக்குச் சொல்லக்கூடியவர் தாம் ஒருவரே என்பதுவும் முகம்மதுவின் கொள்கை. இந்தக் கொள்கையைப் பிறருக்கு உபதேசிக்க ஆரம்பித்தார்.

அவரது காலத்தில் அராபியர்கள் சூரிய சந்திரர்களையும் நட்சத்திரங்களையும் தொழுவது வழக்கம். அதுவுமல்லாமல், அவர்களில் ஒவ்வொரு கூட்டத்தாரும் ஒவ்வொரு தெய்வத்தைத் தொழுவார்கள். முகம்மது இவை யாவற்றையும் கண்டித்து, ஒரு புதிய மதத்தை ஸ்தாபிக்க முயன்றதால், மெக்காவிலுள்ள எல்லோரும் அவரைத் தூஷித்து வெறுத்ததுமன்றி, கொல்லவும் எத்தனித்து விட்டார்கள். அதனால் முகம்மது மெக்காவை விட்டு அதற்கு வடக்கில் சுமார் 200 மைல் தூரத்திலுள்ள மதீனம் (Medina) என்ற பட்டினத்துக்கு ஓட வேண்டியதாயிற்று. இப்படி அவர் ஓடிய ஆண்டு கி. பி. 622. முகம்மதியர் இப்பொழுது வழங்கிக்கொண்டுவரும் "ஹிஜிரா" வருஷக் கணக்கு அந்த வருஷத்தி லிருந்துதான் ஆரம்பிக்கிறது. (ஹிஜிரா = ஓட்டம்).

மதீனவாசிகள் மெக்காவில் உள்ளவர்களைப்போல் அல்லாமல் முகம்மதுவின் கொள்கைகளை ஒப்புக்கொண்டார்கள். அங்கு அவருடைய சிஷர்களும் நாளுக்குநாள் அதிகரித்தனர். உடனே மெக்காவி லுள்ளவர்களையும் தன் வசமாக்க வேண்டுமென்று ஆசை கொண்டு, மதீனாவில் ஒரு சிறுசேனையைத் திரட்டிக்கொண்டு மெக்காவை எதிர்த்தார். சண்டையில் முகம்மதுவே ஜயமடைந்தார். அரேபியாவில் வேறு சில சிற்றரசுகளையும் ஜயித்தார். இப்படியாக அரேபியா முழுவதும் கூடிய சீக்கிரத்தில் முகம்மதுவைப் பின்பற்றினது. அங்கிருந்துதான் சிறிய ஆசியா, மத்திய ஆசியா, பேர்ஷியா, வட ஆப்பிரிக்கா, இந்தியா முதலிய இடங்களுக்கு முகம்மதிய மதம் பரவிற்று.

௧௫. மலாயாவின் முதல் முஸ்லீம் சுல்த்தான்

கி.பி. 12-ஆம் நூற்றுண்டில் இந்தியாவின் வடபாகம் முகம்மதியர் ஆதிக்கத்திற்குஉட்பட்டிருந்தது. தென் பாகத்திலும் அவர்கள் ஒருவாறு பிரவேசிக்க ஆரம்பித்தார்கள். இதனுல் முன்பு இந்தியர்கள் மலேஷியாவோடு நடத்திவந்த வியாபாரம் இப்போது அராபியர், துருக்கியர் முதலிய முகம்மதியர் கைவசமாயிற்று. கி.பி. 14, 15ஆம் நூற்றுண்டுகளில் முகம்மதிய சமயமும் நாகரிகமும் மலேஷியாவெங்கும் பரவின. மலாக்கா அவர்களது பிரதான வியாபார ஸ்தலமாக இருந்தது. பரமேஸ்வரனுடைய மரணத்திற்குப் பிறகு அவன் மகன் **இராஜா புஸார் மூடா*** என்பவன் பட்டத்திற்கு வந்தான். இவன் இஸ்லாம் மதத்தைத் தழுவிய **பாஸை** அரசனுடைய மகளை விவாகஞ் செய்திருந்தான். இதனுல் சிறிது காலத்திற்குப்பின் தன் மனைவியின் விருப்பத்தின்படி இஸ்லாம் மதத்தைத் தழுவி, தன் பெயரை **முகம்மது இஸ்கந்தர்ஷா**† என்று மாற்றிவைத்துக்கொண்டான். அதுவுமல்லாமல் தன் குடிகளையும் இஸ்லாம் மதத்தை அனுசரிக்கும்படி செய்தான்.

இவன் தகப்பனைப்போல் சீனுவுடன் நட்புறவு பாராட்ட எண்ணி, கி.பி. 1414இல் சீனச் சக்கரவர்த்தியைக் காணச் சென்றிருந்தான். பிறகு, சீயத்து அரசன் தன்னை விரட்டுவதாகச் சீனச் சக்கரவர்த்திக்குத் தெரிவிக்க மீண்டுமொரு முறை கி.பி. 1419-இல் பெண்டு பிள்ளைகளுடனும், அமைச்சர்களுடனும் சீனுவுக்குப் போனுன். திரும்பி வந்ததும்

*புஸார்—பெரிய ; மூடா—இளமை; பெரிய இளவரசர்.
†'அலக்சாந்தர்' என்பதின் திரிபு (அராபி).

தகர நாணயங்களை அடித்துப் பரப்பினான். இவன் ஆளுகையில் குடிஜனங்கள் முகம்மதிய அனுஷ்டானங்களை வெகு நுட்பமாக அநுசரித்தனர். இவன் தன்னைத்தான் அலங்கரிப்பதில் மிகப்பிரியமுடையவன். இவன் காலத்தில் வெள்ளியும் பொன்னும் பண்டமாற்றாக உபயோகிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு பத்து வருடங்கள் ஆண்டதும், கி.பி. 1424-இல் இறந்துபோனான்.

௯௫. ஸ்ரீ மகா இராஜா

இவன்தான் மலாக்காவின் மூன்றாவது அரசன். இவனது முதற்பெயர் இராஜா கிச்சில்* புஸார் மூடா. சுமாத்ராவிலிருந்த பழைய ஸ்ரீவிஜயாவைவிட மலாக்கா இராச்சியம் மேலோங்க வேண்டுமென விரும்பினான். அரசியலிலும் வியாபார அலுவல்களிலும் இவன் சமர்த்தனாக இருந்தான். அரண்மனை உபசாரணைகளைச் சீர்திருத்தியமைத்தான். அவ்வித ஒழுங்கு இப்பொழுது பேராவில் அநுசரிக்கப்பட்டு வருகிறது. இவன் இரண்டு முறை சீனாவுக்குப் போயிருக்கிறான். சீனச் சக்கரவர்த்தியை நேரிற் கண்டான். இவன் சீனாவுக்குத் தூதர்களையும் அனுப்பியிருக்கிறான். தன் தம்பியை ஒரு முறை கப்பத்தோடு சீனாவுக்கு அனுப்பினான்.

ஓரிரவு இவன் நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கும் போது முஸ்லீம் உபதேசங்களைத் தான் சொல்லிக்கொள்வதாகக் கனவு கண்டான். இதை உடனே மலாக்காவில் இருந்த அப்துல் அஜீஸ் என்னும் முகம்மதிய குருவுக்குத் தெரிவித்தான். அவர் அவனை இஸ்லாம் மதத்தில் சேர்த்து, அவனுக்கு முகம்மதுஷா என்னும் பெயரைச் சூட்டினார். அதுமுதல் மலாக்காவை ஆளும் ஒவ்வொரு அரசரும் இஸ்லாம் மதத்தைத் தழுவினார்கள். வருஷந்தோறும் முகம்மதிய நோன்பு, விரதம் முதலியவற்றைக் கொண்டாடுவதில் முகம்மதுஷா சிறந்தவனானான்.

---

* கிச்சில்—சிறிய.

இவனுக்கு இரு மனைவிகள் உண்டு. முதலாவது மனைவி இவனிடம் சில காலம் மந்திரியாகவிருந்த ஒரு தமிழனின் புதல்வி. அவளால் முகம்மதுஷாவுக்கு இராஜா காசீம் எனும் ஒரு மகன் பிறந்தான். இராஜாகாசிமுக்கு நாரடி ராஜா அல்லது துவான்† அலி என்ற ஒரு மாமன் உண்டு. இவனைப்பற்றிப் பின்னுல் கவனிப்போம். முகம்மது ஷாவின் மற்ற மனைவி ரேக்கான் (சுமாத்திராவில்)அரசனின் சகோதரி. இவளால் இராஜா இப்புருகிம் என்னும் மைந்தனைப் பெற்றான்.

சிறிது காலத்தில் ஸ்ரீ மகா இராஜா இறந்துபோகவே அவனது இரண்டாம் மனைவியின் மகனுன இராஜா இப்புருகிம் என்பவன் தன் மாமனுன ரேக்கான் அரசனின் பாதுகாப்பில் வைக்கப்பட்டான்.

ரேக்கான் அரசன் ஸ்ரீ மகா ராஜாவின் முதலாவது மனைவி மகனுன இராஜா காசிமை சாதாரண தமிழனென நிந்தித்து, மீன் பிடிக்கும்படி துரத்திவிட்டான். பிறகு தன் மருமகனுன இராஜா இப்புருகிமை ஸ்ரீ பரமேஸ்வர தேவஷா என்னும் இந்து இஸ்லாமியப் பட்டத்துடன் மலாக்கா இஸ்லாமிய சிம்மாசனத்தில் ஏற்றினுன்.

பரமேஸ்வர தேவஷா பட்டத்துக்கு வந்த 17ஆம் ஆண்டில், இராஜா காசிமின் மாமனுன துவான் அலி என்பவன் அக்காலத்தில் இந்தியாவிலிருந்து வந்திருந்த ஜலாலுதீன் என்னும் முகம்மதியனுடைய உதவியைக்கொண்டு, அப்போழுது மலாக்காவிற்கு வந்திருந்த ரேக்கான் அரசனைக் கத்தியால் குத்திவித்தான். ரேக்கான் அரசன் மரண ஆவேசங்கொண்டு தன் மருமகனுகிய ஸ்ரீ பரமேஸ்வர தேவஷாவைக் கொலை செய்தான்; தானும் மாண்டான். இதன்பின் இராஜா காசிம் பட்டத்திற்கு வந்தான்.

---

† துவான்—(மலாய்) பேவோன்.

௧௬. இராஜா காசீம்

இவன் பட்டத்துக்கு வந்ததும் "முசபர்ஷா" என்னும் பெயரைச் சூட்டிக்கொண்டான். இவனைப் போடா பக்ஷா என்னும் பெயரால் மலாக்காவுக்கு அந்நாளில் வந்த போர்ச்சுக்கீசியர் கூப்பிட்டார்கள். இவனது முதல் மந்திரியாகிய ஸ்ரீவஇராஜா என்பவன் இவனுடைய மாமனாகிய துவான் அலியின் (நாரடி ராஜா) கொடுஞ்செயல்களைப் பார்த்து, மனவருத்தமடைந்து நஞ்சையுண்டு இறந்தான். இறந்தவனது குமாரத்தியாகிய துங்கு¶ குடு என்பவளைஇராஜா காசீம் மணஞ்செய்துகொண்டான். அவளிடம் இராஜா அப்துல்லா என்பவன் பிறந்தான்.

மந்திரியாகிய ஸ்ரீவ இராஜா இறந்தபின், துவான் அலி மந்திரியாகவந்தான்.

கொஞ்சக் காலங்கழித்து யாதோ காரணத்தால் தன் மாமனாகிய இம் மந்திரியை வேலையிலிருந்து நீக்கவேண்டுமென ஒரு எண்ணம் முசபர்ஷாவுக்கு உதித்தது. அதற்கேற்ப முசபர்ஷா துவான் அலியை அழைத்து, "நீர் பண்டாரா* உத்தியோகத்திலிருந்து விலகிக்கொள்ளவேண்டும். அப்படி விலகினால் என் அரண்மனையிலுள்ள எந்தப் பெண்ணையும் விவாகஞ் செய்துகொள்ளலாம்" என்றான். அவன் அதற்கு மறு மொழியாக, "உன் மனைவியாகிய துங்குகுடு என்பவளை விவாகஞ் செய்துகொடுக்கச் சம்மதித்தால் நான் வேலையிலிருந்து நீங்கிக்கொள்வேன்" என்றான். அதுசரியென்று முசபர்ஷாவும் துங்குகுடுவின் சகோதரனான துவான் பேராவும்† சம்மதித்தார்கள். அந்தப் பெண்ணும்

¶ துங்கு—(மலாய்) இளவரசன் இளவரசிகளின் பட்டப்பெயர்.

* பண்டாரா; பண்டாஹரா—பிரதம மந்திரியும் அரசியலை நடத்துபவனும்.

† பேரா—(மலாய்) வெள்ளி

அதற்கு உடன்பட்டு இரண்டாவது புருஷனுகிய ஸ்ரீ நாரடி இராஜாவை, அதாவது துவான் அலியை மணந்து துங்கு சினஜா என்னும் ஒரு மகளையும், துவான் முத்தகீர் என்னும் ஒரு மகனையும் பெற்றுள்.

முசபர்ஷாவின் மாமனுகிய ஸ்ரீநாரடி ராஜா மந்திரிப் பதவியிலிருந்து நீங்கியவுடன் துவான் பேரா அந்த இடத்தையெடுத்தான். இவன் ஒரு ப்ராக்கிரமசாலி. முன்பு கிள்ளானில் புங்குலுவாகவும்‡ இருந்தவன். இவன் மந்திரியானவுடன் மலாக்காவின் அரசாங்க விஷயங்களைத் தன் இஷ்டம்போல் நடத்திவந்தான். போர் வீரனுகையால் மலாக்காவுக்கு விரோதிகளான சியங்காரர்களை ஒரு முறை பத்துப் பஹாட்டில் நடந்த சண்டையில் தோற்கடித்தான்.

கஎ. மன்சூர்ஷா (கி. பி. 1459—1477)

இவன் முசபர்ஷாவின் மகனுன இராஜா அப்துல்லா. தகப்பனுர் இறந்ததும் இவன் பட்டத்திற்கு வந்தான். 1459-இல் சினச் சக்கரவர்த்திக்குத் திறையனுப்பினுன். அவன் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு உத்தியோகஸ்தர்களை அனுப்பி மன்சூர்ஷாவிற்குப் பட்டங் கட்டினுன். இப்பொழுதும் இவனது மாமனுகிய துவான் பேராவே மந்திரியாக இருந்தமையால் அவனே முன்போல் அரசாங்க வியவகாரங்களை நடத்திவந்தான். ஒரு முறை இருநூறு கப்பல்களுடன் பஹாங்கிற்குத் துவான் பேரா சென்றுன். அக்காலத்திலே பஹாங்கில் இந்து தேசாதிபதியாயிருந்த தேவாசுரனையும் அவன் மகளையும் சில யானைகளையும் கைதியாக்கி மலாக்காவிற்குக் கொண்டுவந்தான். அப் பெண்ணை மன்சூர்ஷா தன் அந்தப்புறத்தில் சேர்த்துக் கொண்டான். அவளுடைய தகப்பனை யானைப் பாகர்களுக்குத் தலைவனுக்கினுன்.

---

‡ கிராம அதிகாரி (மலாய்)

பின்னர், தன்னோடு நின்று போர்புரிந்த சிநேகிதன் ஒருவனை துவான் பேரா பஹாங்கிற்கு இராஜ பிரதிநிதி-யாக்கினான். இதனால் சியம் பஹாங்மீது செலுத்திவந்த ஆதிக்கம் மறைந்துபட்டது. பிறகு சியத்துக்கும் மலாக்காவுக்குமிடையே சமாதானம் உண்டாயிற்று. இவ்விதமாகவே மலாக்காவிலிருந்த மலாய தலைவர்கள் பலர் பேரா, சிலாங்-கூர், நகரி செம்பிலான், ஜொகூர், மற்றைய அயல் தீவுகள் முதலியவற்றைக் கைப்பற்றினார்கள். இன்னும், கீழ் சுமாத்-திராவிலிருந்த நதித் துறைமுகங்களான கம்பார், பெடீர், பாசை, ஆறு முதலியனவும் மலாக்காவின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டன. இக்காலத்தில் அநேக சுமாத்திரா வாசிகள் மலாக்காவில் வந்து குடியேறினார்கள்.

மந்திரிமாரும் தலையாரிகளும் அரசியல் அலுவல்கள் யாவற்றையுங் கவனித்துவர, மன்சூர்ஷா அந்தப்புற இன்-பங்களில் காலங்கழித்துவந்தான். சுல்த்தானைச் சேவித்து வந்தவர்கள் பட்டங்களையும் வெகுமதிகளையும் பெற்றார்கள். தலையாரிகள் இஷ்டப்படி தங்கள் துரோகிகளைப் பட்டணத்தைச் சுற்றித் தரையில் இழுத்தும், அவர்களது பெண்டு பிள்ளைகளைச் சிரச்சேதம் செய்தும் வீடுவாசல்களைத் தகர்த்தும் வந்தார்கள்.

மன்சூரின் ஆட்சியில் துவான் பேராவே சர்வ அதி-காரத்தையும் பெற்றிருந்தான். சுல்த்தானே இவனுக்கு அடங்கி நடக்க வேண்டியதாக இருந்தது. ஒரு நாள் மன்சூர்ஷாவின் மூத்த குமாரன் கால்பந்து விளையாடுமிடத்திற்குச் சென்றிருந்தான். அப்போது தற்செயலாக பந்தானது அவன் தலையிலிருந்த சவுக்கத்துண்டில் பட்டுச்சென்றது. உடனே தன் கிறிஸை உருவி, அந்தப் பந்து அடித்த-வனைக் குத்திக் கொன்றுவிட்டான். இறந்தவன் யாரென ஆராயும்போது, அவன் பண்டாஹாராவான துவான் பேராவின் மகனெனத் தெரியவந்தது. துவான் பேரா பழிக்குப் பழி வாங்கும் நோக்கத்துடன் இளவரசனைக் கொல்லும்படி

சுல்த்தானிடம் சொன்னான். இது சுல்த்தானுக்குச் செய்ய மனமில்லை யாகையால் மூத்த குமாரனைப் பஹாங்கிற்கு அனுப்பிவிட்டு அங்கு அப்போது தேசாதிபதியாக இருந்த ஸ்ரீபீஜடி இராஜாவை மலாக்காவிற்கு அழைத்தான். இதனால் மன்சூர்ஷாவிற்குப்பின் மலாக்கா சிம்மாசனத்திற்கு உரியவர் எவருமில்லை. ஆகவே 1477-இல் மன்சூர்ஷா இறந்ததும் துவான் பேரா தன் மருமகனை ஒருவனுக்கு அல்லாவுடீன் றீயட்ஷா என்றும் பட்டஞ்சூட்டி அவனைச் சுல்த்தானாக்கினான்.

௧அ. அல்லாவுடீன் றீயட்ஷா

இவனின் பூர்விக நாமம் இராஜா ஹுசேன். மலாக்காவை ஆண்ட சிறந்த அரசர்களுள் இவனொருவன். இவன் பொதுவாகச் சமாதானப்பிரியன். அவசியமான வேளையில்தான் சண்டை செய்வான். தனது சேவகரைச் சோம்பலாக இருக்கவிடான். ஒரு முறை மலாக்காவின் சந்தையில் திருட்டு நடக்கிறதாகவும் போலீசார் அசட்டையாக இருப்பதாகவும் அறிந்து, ஒரு நள்ளிரவில் இரண்டு காவலாளருடன் தனே திருட்டைக் கண்டுபிடிக்க வெளியே சென்றான். போகும் வழியில் ஐந்து மனிதர் ஒரு பெட்டியைத் திருடிக்கொண்டு ஓடுவதைக் கண்டான். அல்லாவுடீன் அவர்களைத் துரத்திச் சென்று திருடரில் ஒருவனை ஒரு குன்றின்மேல் பிடித்துத் தன் உடைவாளால் இரண்டு துண்டாக்கினான். மற்றத் திருடர் நால்வரும் மலாக்கா நதியை நோக்கி ஓடினார்கள். அங்கு அல்லாவுடீனும் காவலாளரும் இரண்டு திருடரைக் கொன்றனர். மற்றைய இரு திருடரும் தப்பிப் பிழைத்து ஓடிவிட்டனர். அடுத்த நாள் காலையில் அல்லாவுடீன் போலீஸ் தளகர்த்தனை தெமங்கோங்† என்பவனை நீதி மன்றத்தில் சந்தித்து

---

† அரண்மனை அலுவல்களைக்கொண்டு நடத்துபவனும் போலீஸ் தளகர்த்தனும்

"நேற்றிரவு உன் போலீஸ்மார் வேலையில் இருந்தார்களா?" என, தளகர்த்தன் "உண்மையாக இருந்தார்கள், அரசே" என்று கூறினன். "அப்படியானல் நேற்றிரவு கொல்லப் பட்ட மூன்று திருடரும் உனது போலீஸ்மார்களால் கொல் லப்பட்டவர்களோ?" என்று சுல்த்தான் கேட்க, தெமங் கோங் வெட்கத்துடன், "எனக்கு அதைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லையே" என்ருன். அதற்குச் சுல்த்தான், "மூன்று பேர் கொல்லப்பட்டது உனக்குத் தெரியவில்லையே! உனது போலீஸ்மார் எப்பேர்ப்பட்டவர்களாக இருக்கவேண்டும்" என்று சொல்லிவிட்டு, திருடப்பட்ட பெட்டியைக் காண் பித்து நடந்த விஷயங்கள் யாவற்றையும் கூறி, தெமங்கோங் கையும் போலீஸ் ஆட்களையும் அவமானம் பண்ணினன். இதன் பின் போலீஸ்மார் தங்கள்வேலைகளில் மிகக் கவனம் செலுத்தினர்கள். தெமங்கோங் தானே இரவில் பட்ட ணத்தைச் சுற்றிவருவான். ஓர் இரவில் திருடனெருவன் ஒரு கடையை உடைத்துக்கொண்டிருக்கையில் அவனைப்பிடித்து கையை வெட்டி அதைக் கடையின் ஜன்னலில் தொங்க விட்டான். இதன் பின் பட்டணத்தில் திருட்டு அறவே ஒழிந்தது. அல்லாவுடீன் எல்லா முச்சந்திகளிலும் போலீஸ்மாரை நிறுத்தி திருடப்பெற்ற பொருட்கள் யாவற்றையும் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு எடுத்துவரவேண்டு மென்று கட்டளையிட்டான். திருட்டுப் பொருட்களை வைத்திருக்கிறவர்களுடைய கைகளும் வெட்டியெடுக்கப் படுமெனக் கட்டளையும் விடுத்தான்.

துங்கு குடுவிற்கும் ஸ்ரீநாரடி இராஜாவிற்கும் பிறந்த துங்கு சினஜா என்பவளை அல்லாவுடீன் விவாகஞ் செய்து கொண்டான். இவர்களுக்கு மாமுட் என்னும் மகன் பிறந்திருந்தான்.

அல்லாவுடீன் தான் அரசனுக வந்ததைக் குறித்துச் சீனுவிற்குத் தெரிவித்திருந்தான். மலாக்கா சீனுவுக்குத் திறை கட்டி வந்தது. 1481-இல் அன்னங்காரர்கள் (Annam)

மலாக்காவைப் பிடிக்க எத்தனித்தார்கள். இதைச் சீனச் சக்கரவர்த்தி அறிந்து அன்னத்தைக் கடிந்து பேசினதால் அன்னங்காரர்கள் மலாக்காவுடன் சண்டை தொடுக்க வில்லை. 1488-இல் அல்லாவுடீன் தன்னுடைய 30-ஆவது வயதில் தன் தகப்பனுடைய வைப்பாட்டியின் மகனான முனவர்ஷா என்பவனால் நஞ்சு ஊட்டப்பட்டு இறந்தான்.

௧௧. சுல்த்தான் மாமூட்

அல்லாவுடீனுக்குப் பின் அவன் மகனாகிய மாமூட் என்பவன் பட்டத்திற்கு வந்தான். இவன் பெருமை பிடித்த ஒரு அரசன். இதனால் இவனை யாவரும் வெறுத்தார்கள். இவன் ஒரு முறை நோய்வாய்ப் பட்டிருக்கும் போது அரண்மனையிலிருந்த பெண்களும் இவனுடைய பாட்டிக் கிழவியும் இவனைக் கொல்ல எத்தனித்தார்கள். ஆனால் மந்திரியான துவான் பேராவும் கடற்படைத் தலைவனான அங் துவாவும்† இராப் பகலாக அவனைப் பாதுகாத்து வந்ததனால் அவன் தப்பினான். மாமூட்டுக்கு ஒரு காசும் பெறாத சினேகிதர் பலர் உண்டு. அதுவுமன்றி அரசாங்க அலுவல்களில் அவனுக்குக் கொஞ்சமேனும் அக்கறை கிடையாது. துவான் பேரா இவனுக்குப் பல தடவை புத்திமதிகள் சொல்லியும் ஒன்றும் பயன் படவில்லை. நியாய நீதி என்பன கிடையா. சிறு குற்றஞ் செய்தவர்களையும் மரண தண்டனைக்கு உட்படுத்தினான். அவனை மெச்சிப் பேசியவர்களுக்குப் பணமும் பதவியும் அளித்தான்.

துவான் பேரா 1498-இல் இறந்த பின்னர் அவனது சகோதரனான துவான் பூத்தே‡ பண்டாஹராவாக நியமிக்கப்பட்டான். இவன் வயது சென்றவனாக இருந்தும் அயல் நாடுகளாகிய கிளாந்தனுக்கும் புருவாஸுக்கும் சண்டை நடக்கும்போது புருவாஸ் பக்கம் சேர்ந்துகொண்டு, கிளாந்

---

† துவா—(மலாய்) அதிர்ஷ்டம்
‡ பூத்தே—வெண்மை

தனைத் தோற்கடித்தான். அந்த யுத்தத்தில் கைதியாக்கப் பட்ட கிளாந்தன் அரச குமார்த்தி ஒருத்தியை சுல்த்தான் மாமூட்டுக்கு விவாகஞ் செய்து வைத்தான். பிறகு, துவான் பூத்தே இறந்த பின் அச்சமயத்தில் தெமங்கோங் வேலை பார்த்துவந்த மத்தகீர் பண்டாஹாராவாக நியமிக்கப் பட்டான். இவன் துவான் பேராவின் வைப்பாட்டியின் பிள்ளையும், இராஜா காசீமைப் பட்டத்திற்கு வர உதவி செய்த முகம்மதிய வியாபாரியான ஜலாலுதீன் வழித் தோன்றலுமாவான். துவான் மத்தகீர் அழகானவன்; ஆனால் மமகாரமுள்ளவனாயிருந்தான். ஒரு நாளைக்கு ஆறு முறை தன்னுடைய உடைகளை மாற்றியும் பல தடவை. தன்னழகை நிலைக்கண்ணாடியில் பார்த்தும் மெச்சுவான். இவனுக்குப் பல அடிமைகளிருந்தனர். சுல்த்தான் மாமூட் காலத்தில் இவனே மலாக்காவின் சர்வாதிகாரியாக இருந்த படியால் பல மாதிரியாலும் கைப்பணம் வாங்கிப் பெருஞ் செல்வந்தனானான். சில சமயங்களில் காசைக் குவியலாகத் தன் நிலத்திலுள்ள பாய்களின்மேல் இறைத்து விட்டுச் சூழ்ந்திருப்பவர்களை வேண்டிய தொகையை எடுத்துக் கொள்ளும்படி சொல்வான். அவனது மகனின் சிநேகி தர்களுக்குப் பணம் தேவையான போதெல்லாம் தெருக் கள் ஒழுங்காக இருக்கவேண்டு மெனத் தன் மகனைக் கட் டளை யிடும்படி செய்வான். இதனால் எந்த நகரவாசிகளின் வீடுகள் தெருவை நோக்கி வெளியிட்டிருக்கின்றனவோ அவர்கள் தங்கள் வீடுகள் இடித்துத் தள்ளப்படாவண்ணம் அவன் மகனுக்குக் கைப்பணம் கட்டுவார்கள். அவன் அதைத் தன் சிநேகிதர்கட்குக் கொடுப்பான். இவ்வாறு பண்டாஹாரா மகனின் சிநேகிதர்களது பைகள் நிறைந்தன.

துவான் மத்தகீர் இராஜ குமாரரைக்கூட அசைட்டை யாக நடத்தினான்.

துவான் மத்தகீரை அவனது பெரும் பதவியின் காரண மாகவும் பெருமையின் காரணமாகவும் மலாய் நாட்டாண்

பைக்காரரெல்லோரும் விரோதித்தனர். இவனுக்கு துவான் பத்திமா என்ற அழகிய மகள் ஒருத்தியிருந்தாள். அவளை சுல்த்தான் மாமூட் தன் மனைவியாக்க எண்ணினான். ஆனால் துவான் மத்தகிர் அவளைத் தனது சொந்தக்காரன் ஒருவனுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுத்துவிட்டான். இதனால் சுல்த்தான் மாமூட்டுக்குக் கோபம் மூண்டது. போதாக் குறைக்கு துவான் மத்தகிரின் வைரிகள் அவன் தானே சுல்த்தானாவதற்குச் சூழ்ச்சிகள் செய்கிறானெனப் பொய்க் கதையைக் கட்டி அதைச் சுல்த்தான் மாமூட்டிடம் தெரிவித்தார்கள். இதனால் சுல்த்தானனவன் தன் உறவினரில் சிலரை அனுப்பி பண்டாஹராவைக் கொலை செய்வித்தான். இது கி. பி. 1510-ஆம் ஆண்டில் நடந்தது.

மத்தகிர் பண்டாஹராவாக இருக்கும்போதுதான் போர்ச்சுக்கீஸியர் மலாக்காவுக்கு வந்தார்கள். இதைப் பற்றி அடுத்த பாடத்தில் படிப்போம்.

இதன்பின் சுல்த்தான் மாமூட் இறந்த மத்தகிரின் திரவியங்களை அபகரித்துக்கொண்டு, துவான் பத்திமாவைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டான். பண்டாஹரா ஒழிந்து போனதைப்பற்றி மலாய் நாட்டாண்மைக்காரரும், அவனுக்குக் கைப்பணங் கட்டிவந்த அந்நிய தேசத்து வியாபாரிகளும் மனங்குளிர்ந்தனர்.

இப்போது சுல்த்தான் மாமூட் பாதுகா† துவான் எனும் ஒரு பண்டாஹராவின் உதவியைக்கொண்டு மலாக்காவின் அரசியல் விஷயங்களை நடத்தலானான். மலாக்காவின் கீர்த்தி ஓங்கி வளர்ந்தது. அப்பொழுது சியத்துக்கும் மலாக்காவுக்கும் நடந்த யுத்தத்தில் சியத்தை மலாக்கா கடலிலும் தரையிலும் தோற்கடித்தது. அதுவுமல்லாமல் அந்நாட்களில் பஹாங்குக்கும் சியத்தின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டிருந்த லிகூருக்குமிடையே (Ligor) நடந்த யுத்தத்-

---

† பாதுகா—(பாதுகம்) மலாய இளவரசரின் பட்டம்.

தில் மலாக்கா பஹாங்குக்கு உதவி செய்தது. மேலும், பட்டாணியும் கெடாவும் முஸ்லீம் மதத்தைக் கையாண்டு மலாக்காவின் ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்டன. கி.பி. 1508இல் மலாக்காவின் வியாபார விருத்தியின் பொருட்டு ஒரு தூதனை மாமூட் சீனாவுக்கு அனுப்பியதாலே சியம் பொருமை கொண்டு மலாக்காமீது படையெடுத்தது. சண்டையில் சியமே தோல்வியடைந்தது.

௨0. போர்ச்சுக்கீசியர் வருகை

வெகு காலமாக ஐரோப்பாவுக்கும் கீழ் தேசங்களுக்குமிடையே இந்தியர்தான் வர்த்தகத்தை நடத்தி வந்தார்களென்று முன்பாடம் ஒன்றில் படித்தோமல்லவா? இந்த வர்த்தகம் தொன்றுதொட்டு மூன்று மார்க்கங்களின் வழியாக நடந்து வந்தது. முதலாவது மார்க்கம், அரபிக் கடலைத் தாண்டி, செங்கடலுக்கு ஊடாகச் சென்று ஆப்பிரிக்காவின் வடக்குக் கரையிலுள்ள தொன்மை வாய்ந்த அலக்ஸாண்டிரியா பட்டணத்தின் வழியாக மத்தியதரைக் கடலைத் தாண்டி வெனிஸ், ஜீநோவா, அதேன்ஸ், முதலிய துறைமுகப் பட்டினங்களுக்குச் செல்லுதல். இவ்விடங்களிலிருந்து ஐரோப்பாவின் மற்றைய பட்டணங்களுக்குச் சாமான்கள் போவது வழக்கம். இரண்டாவது மார்க்கம், இந்தியாவின் மேற்குக் கடற்கரை யோரமாகச் சென்று, பாரசீக வளைகுடாவில் பிரவேசித்து, ஒட்டகங்களின் உதவியால் மெஸப்பட்டோமியாவைக் கடந்து, சிறிய ஆசியாவைத் (Asia-Minor) தாண்டி, மத்திய தரைக்கடல் வழியாக முன் சொன்ன துறைமுகங்களை அடைதல். மூன்றாவது மார்க்கம், இந்தியாவின் வடமேற்குக் கணவாய்களின் வழியாகச் சென்று, ஆக்ஸஸ் நதி தீரத்தை யடைந்து, அங்கே இரண்டு கிளைகளாகப் பிரிந்து, ஒன்று கஸ்பியன் கடல் வழியாக ஐரோப்பாவிலுள்ள வட தேசங்களுக்குச் செல்லுதல்; பிறிதொரு கிளை கருங்கடல் வழியாக மத்தியதரைக்கடலை யடைந்து முன் சொல்லிய பட்டணங்களை யடைதல்.

கி. பி. 12-ஆம் நூற்றுண்டு மட்டில் முகம்மதியர் கிளம்பி இந்த மார்க்கங்கள் செல்லும் நாடுகளையெல்லாம் கைப்பற்றினர். இன்னும், இவர்கள் இதர மதங்களைச் சேர்ந்தவர்களின் வியாபாரத்தைக் கெடுக்க எண்ணி, அவர்களிடமிருந்து அளவுக்கு மிஞ்சிய தீர்வை வாங்கினுர்கள். ஆகையால் ஐரோப்பியரது வர்த்தகம் அதுமுதல் க்ஷீணிக்கத் தொடங்கிற்று. இதனுல், ஐரோப்பியர் பழைய மார்க்கங்களை விட்டு இந்தியாவுக்குப் புதிய மார்க்கமொன்றைக் கண்டுபிடிக்க முயற்சித்தார்கள். இன்னும் முகம்மதிய ஆதிக்கம் இந்தியாவிலும் மற்றும் கீழ் நாடுகளிலும் வேரூன்றிய காலத்தில் ஐரோப்பாவிலுள்ள போர்ச்சுக்கல் தேசம் முகம்மதியரது ஜன்ம விரோதியாக இருந்தது. ஏற்கனவே இரு கட்சியாருக்கும் ஐரோப்பாவில் பெருஞ் சண்டைகள் நடந்துள்ளன. போர்ச்சுக்கீஸியர் திறமை மிகுந்த மாலுமிகள்; முகம்மதியர் கீழ் நாடுகளுடன் நடத்தி வந்த வியாபாரத்தை, முக்கியமாக வாசனைத் திரவியங்களின் வர்த்தகத்தைத் தாமே கைப்பற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்பது போர்ச்சுக்கீஸியர் நோக்கமாயிற்று.

கீழ் தேசங்களுக்குப் புதிய மார்க்கம் ஒன்றைக் கண்டுபிடிக்கும் பொருட்டு போர்ச்சுக்கீசியர் பல முறை ஆப்பிரிக்காவின் மேற்குக் கரையோரமாகத் தங்கள் கப்பல்களைச் செலுத்தினர். கி. பி. 1498-இல் அவர்கள் எடுத்த கருமம் கைகூடிற்று. பிரசித்திபெற்ற வாஸ்கோ-ட-காமா என்னும் போர்ச்சுக்கீஸிய மாலுமி தென்னுப்பிரிக்காவில் உள்ள நன்னம்பிக்கை முனையைச் சுற்றிப் பிரயாணஞ் செய்து, இந்து மஹா சமுத்திரத்தைக் கடந்து, மலையாளக் கரையிலுள்ள கள்ளிக்கோட்டையை அடைந்தான். இது உலக சரித்திரத்திலேயே மிகப் பிரதானமான ஒரு சம்பவமாம். அந்நாட்களில் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட வாசனைத் திரவியங்களை கள்ளிக்கோட்டையிலிருந்துதான் ஐரோப்பாவுக்குக் கொண்டுபோய் முகம்மதியர் வியாபாரஞ் செய்தனர். வாஸ்கோ-ட-காமா

போர்ச்சுக்கலுக்குத் திரும்பியவுடன் தான் கண்டறிந்தவை-யைப் பற்றித் தன் தேசத்தவர்களுக்கு விளம்பரம் பண்ணி-னன். இதனல், போர்ச்சுக்கலிலிருந்து திரள் திரளாகப் பலர் பொருள் சேகரிக்கும் நோக்கத்துடன் நன்னம்பிக்கை முனையைச் சுற்றிக் கீழ் தேசங்களுக்கு வந்தனர். இவ் வாறு வந்தவர்களுக்குப் பிரபுக் குடும்பம் ஒன்றைச் சேர்ந்த அல்பக்கோர்க் என்பவர் தளகர்த்தராக இருந்தார்.

ஆரம்பத்திலிருந்தே போர்ச்சுக்கீஸியர் முகம்மதியர் மீது கொஞ்சமும் அநுதாபம் காட்டாது, கிழக்கு ஆப்பிரிக்-காவிலிருந்த அராபியர் துறைமுகங்களையும் கள்ளிக்கோட்-டையையும் கோவாவையும் கைப்பற்றினர். இன்னும், மலாக்காதான் முகம்மதியரது வாசனைத் திரவிய வியாபாரத்திற்கு மூலஸ்தானம் என வெகு சீக்கிரத்தில் அறிந்தார்கள். ஆகவே, எவ்விதத்திலாவது மலாக்காவைப் பிடிக்கவேண்டுமெனத் தீர்மானித்தார்கள். 1509-ஆம் ௵ ஆகஸ்ட்-மீ 1-உ ஐந்து போர்ச்சுக்கீஸியக் கப்பல்கள் தளகர்த்தன் டீ-சேக்-குயிராவின் தலைமையின்கீழ் மலாக்கா-வை யடைந்தன. அடைந்ததும் போர்ச்சுக்கீசியர் சுல்த்தான் மாமூட்டுக்குத் தம் அரசன் மாநுயல் பெயரால் வெகுமதிகளையளித்து, மலாக்காவில் தம்மை வியாபாரஞ் செ-ய்ய அநுமதிக்குமாறு கேட்டனர்.

இவர்களைக் கண்ட மலாயர்களெல்லோரும் இவர்கள் வெள்ளை வங்காளிகளோ எனச் சந்தேகங் கொண்டனர். சிலர் அவர்களது தாடி மயிர்களைப் பிடித்து இழுத்தார்கள்; தோளில் தட்டிக் கொடுத்தார்கள். வேறு சிலர் அவர்களு-டைய தொப்பியை எடுப்பதும், கைகளைப் பிடித்துக் குலுக்குவதுமாக இருந்தனர்.

பண்டாஹரா மத்தகிர் போர்ச்சுக்கீஸியரை மட்டு மரியாதையுடன் வரவேற்ருனென்ருலும் அந்தரங்கத்தில் அவர்களைத் தூஷித்தான். மேலும், முகம்மதிய வியாபாரி களின் வர்த்தகத்தை இந்தியாவில் எவ்வாறு போர்ச்சுக்

கீஸியர் கைப்பற்றினர்கள் என்பதையும் கள்ளிக்கோட்டையை அவர்கள் பிடித்த விதத்தையும் இஸ்லாமியர்களிடமிருந்து பண்டாஹரா அறியலானன். இதுவுமன்றி, மலாக்காவிலிருந்த குஜராத்தி வியாபாரிகள் போர்ச்சுக்கீஸியரால் தங்கள் வியாபாரத்திற்குப் பங்கம் உண்டாகுமென அஞ்சி அவர்களை எதிர்க்குமாறு மந்தகிரைத் தூண்டினர்கள்.

ஆகவே, சுல்த்தான் மாமூட்டும் மந்தகிரும் சேர்ந்து போர்ச்சுக்கீஸியக் கப்பல்களைப் பிடிக்கச் சதியாலோசனை செய்தார்கள். அஃது எப்படியெனில், போர்ச்சுக்கீஸியரை ஒரு விருந்துக்கு அழைத்து, அவர்கள் விருந்துண்ணும்போது அவர்களையும் அவர்களது கப்பல்களையும் பிடித்தல் என்பதாம். இதைப் போர்ச்சுக்கீஸிய னெருவனுடன் சிநேகமாயிருந்த ஒரு ஜாவானியன் அறிந்து, அதே இரவில் கப்பலுக்கு நீந்திச் சென்று நடக்கப்போவதைத் தெரிவித்தான். பின்னர், இருபது போர்ச்சுக்கீஸியர்கள் சரக்கு வாங்கக் கரைக்குப் போனர்கள். அவர்களை பண்டாஹரா பிடித்துச் சிறையில் போட்டான். அவர்களை மீட்க முடியாதபடியால் டீ-செக்-குயிரா ஆட்களில்லாத இரண்டு கப்பல்களை எரித்துவிட்டு, போர்ச்சுக்கலுக்குத் திரும்பிச் சென்று, நடந்ததை யெல்லாம் தன் அரசாங்கத்தாருக்குத் தெரிவித்தான்.

௨௧. போர்ச்சுக்கீஸியர் மலாக்காவைப் பிடித்தல்

டீ-செக்-குயிரா கூறியவற்றை யெல்லாம் கேள்வியுற்றவுடன் போர்ச்சுக்கீஸியருக்குக் கோபம் பொங்கியது. சிறைப்பட்டவர்களை மீட்கவும் மலாக்காவைத் தண்டிக்கவும் நான்கு கப்பல்கள் உடனே அனுப்பப்பட்டன. இக் கப்பல்கள் இந்தியாவை அடைந்தவுடன், கோவாவில் போர்ச்சுக்கீஸியத் தளகர்த்தராக விருந்த அல்பக்கேர்க் என்பவர் மலாக்காவையே கைப்பற்ற வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் 19 கப்பல்களில் 800 போர்ச்சுக்கீஸிய வீரர்களை

யும் 600 இந்திய வீரர்களையுங் கொண்டு 1511-ஆம் ஆண்டு மே-ஸ்ரீ 2-உ கொச்சியிலிருந்து மலாக்காவுக்குப் புறப்பட்டார்.

அக்காலத்தில் மலாக்காவில் நைஞ செட்டி எனும் ஒரு இந்து வியாபாரி இருந்தான். அவனுடைய ஆலோசனைப்படி, பண்டாஹரா சிறையிலிருந்த போர்ச்சுக்கீஸியர்களை வெளியே விட்டு, அவர்களுக்குப் பிரத்தியேகமாக ஒரு வீடும் கொடுத்து, அவர்களது சாப்பாட்டிற்காக ஏற்கனவே அவர்களிடம் கொள்ளையடித்த சாமான்களை விற்கும்படி செய்தான். இந்தப் போர்ச்சுக்கீஸியரில் எட்டுப் பேர் மலாக்காவிலிருந்து தப்பி, சுமாத்ராவிலுள்ள பெடீர் என்னுமிடத்தில் வந்து தங்கியிருந்தார்கள்.

இதைக் கேள்விப்பட்ட அல்பக்கெர்க் மலாக்காவிற்கு வந்த ஒரு குஜராத்திக் கப்பலைக் கண்டு அதன் உதவியால் தன் படைகளுடன் பெடீருக்கு வந்து சேர்ந்தார். பிறகு சிறையிலிருந்து தப்பி வந்த போர்ச்சுக்கீஸியர்களை ஏற்றிக் கொண்டு ஒருநாள் மாலை அல்பக்கெர்க் பட்டாளத்துடன் மலாக்கா துறைமுகத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். குழல் ஊதியவுடன் எல்லாக் கப்பல்களும் நங்கூரம் போட்டன. சுல்த்தான் மாமுட் இதைக் கேள்விப்பட்டு, அவர்கள் யுத்தத்திற்காகவோ அல்லது சமாதானத்திற்காகவோ வந்திருக்கிறார்கள் என அறிய விரும்பி, ஒரு சோனகனை அவர்களிடம் அனுப்பினன். அல்பக்கெர்க், இத் தூதனைப் பார்த்து, "அடைபட்டிருக்கும் போர்ச்சுக்கீஸியர்களை என்னிடம் ஒப்புவித்தல் வேண்டும்; அஃதோடு, டீ-செக்-குயிராவுக்கு நேர்ந்த கஷ்டங்களுக்கு ஈடு செய்தல்வேண்டும் என்று சுல்த்தானுக்குத் தெரிவி" எனக் கூறியனுப்பினர். இதைக் கேள்வியுற்ற சுல்த்தான் மற்றொரு தூதனை யனுப்பி போர்ச்சுக்கீஸியர் முதலில் சமாதானம் செய்துகொள்ளல் வேண்டும் எனத் தெரிவித்தான். அல்பக்கெர்க் தான் முதலிற் சொன்னதையே திரும்பவும் சொன்னர்.

இப்படியிருக்கையில் மலாக்காப் பட்டணத்திலிருந்த சோனகர்களும் துலுக்கர்களும் ரூமிகளும் குஜராத்திகளும்

ஒன்று சேர்ந்து போர்ச்சுக்கீஸியருடன் சமாதானம் ஏற்பட்டால் தங்கள் வியாபாரத்திற்குக் கெடுதி ஏற்படுமென நினைத்து, மலாய்ப் பிரதானிகட்கு இலஞ்சகங் கொடுத்து அவர்கள் மூலம் சுல்த்தானைச் சமாதானத்திற்கு உடன் படக்கூடாதெனத் தடுத்தார்கள். சுல்த்தானும் வெகு வேகமாக யுத்தம் நடத்த வேண்டுமென்று, குஜராத்திகளை மலாக்காவிலிருக்கும் மலையைச் சுற்றியும் கடற்கரை யோரங்களிலும் அரண்கள் கட்டும்படி கட்டளையிட்டான்.

இவ்விஷயம் அல்பக்கெர்க் என்பவருக்குத் தெரிய வந்தது. இன்னும், கைதிகளாக இருக்கும் போர்ச்சுக்கீஸியர்களை இஸ்லாம் மதத்தைத் தழுவும்படி சுல்த்தான் உபத்திரவப் படுத்துகிறானெனவும் அறிந்தார். ஆகவே, கைதிகளின் முடிவு எப்படியானாலும் மலாக்காவைப் பிடிப்பது மாத்திரம் நிச்சய மெனத் தீர்மானித்தார். சுல்த்தானுக்கு ஓர் இறுதிக் கடிதம் எழுதினார். அதில் தான் முன்கூறிய நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றுவிடில் சுல்த்தான் அவனது ஊரை இழக்கவேண்டுமென்று கண்டிருந்தது. சுல்த்தான் அக்கடிதத்தைப் பார்த்து, "இப்பொழுது இங்கிருக்கும் போர்ச்சுக்கீஸிய கைதிகளுக்காக உடைகள் தயாராகின்றன. ஆனபடியால் நீர் கோட்டைக்கு முன்னால் கப்பல்களை நிறுத்தவேண்டிய அவசியமில்லை," எனப் பதில் கொடுத்தான். கனம் அல்-பக்கெர்க் கப்பல்களை அவ்விடமிருந்து அகற்றிப்போய் ஆறுநாள் வரையில் காத்திருந்தார். கைதிகள் வந்தபாடில்லை. ஆகவே, அல்பக்கெர்க் மலாக்காவின் கரையோரத்திலிருந்த சில வீடுகளுக்குத் தீ வைத்து, முகம்மதியருக்குச் சொந்தமான எல்லாக் கப்பல்களையும் எரித்துவிட்டார். இதனால் சுல்த்தான் பயங்கொண்டு கைதிகளை விடுதலை செய்தான். ஒரு கோட்டை கட்டுவதற்கு இடங் கொடுத்ததுமன்றி, டீ-செக்-குயிராவிடமிருந்து எடுத்த பொருள்களுக் கெல்லாம் ஈடும் செய்தான்.

சில நாட்கள் சென்ற பின்பு, மலாயர்களுடைய அரண்களிற் கொடிகள் பறந்தன. சத்துருவின் பக்கத்

திலுள்ள படைகளையும் பீரங்கிகளையும் சைனியத்தின் எண்ணிக்கையையும் அவர்கள் சண்டை செய்யும் மாதிரியையும் தெரிந்துகொள்வதற்காக அல்பக்கெர்க் ஒரு வேட்டுக் கிளப்பினர். அங்கிருந்த சீன கைபாட்கள் மூலமாக ஜாவானியர், பர்ஷியர், சராசெனர் இவர்கள் கொண்ட 2,000 படைகளும் 20 யானைகளும் பீரங்கிகளும் ஏராளமான உணவுப் பொருட்களும் மலாக்காவில் சேகரித்து வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன என அல்பக்கெர்க் அறிந்தார். பிறகு தன்னுடைய ஆட்களையெல்லாம் இரவில் சீனருடைய வள்ளங்களில் ஏற்றிக்கொண்டு கரைக்கு வந்தார்.

மலாக்கா ஆற்றிலுள்ள பாலத்தை முதலிற் பிடித்தால்தான் சுல்தானது சேனையைத் தோற்கடிக்க முடியுமென அல்பக்கெர்க் அறிந்தார். மலாக்கா ஆறுதான் பட்டணத்தை இரண்டாகப் பிரிக்கிறது. அதன் ஒரு பக்கத்தில் மலையும் அரண்மனையும் பள்ளிவாசலும் இருந்தன. அடுத்த பக்கத்தில் வியாபாரிகளின் விடுதிகளிருந்தன. இரண்டு பகுதிகளுக்கும் பாலம் இணைப்பாக இருந்தது. அது மிகப் பலமாக அரண் செய்யப் பட்டிருந்தது. ஆகவே, அதைப் பிடித்துவிட்டால் சுல்தானின் சேனையைப் பிரிந்துபடச் செய்து சுலபமாகத் தோற்கடித்து விடலாம் எனவும் அல்பக்கெர்க் கண்டார்.

திரு. ஜேம்ஸ் அப்போஸ்தலர் திருநாளன்று அவரைத் தியானித்து, தனது அரைவாசிப் பட்டாளத்தைப் பட்டணத்திற்கு வடக்கே அனுப்பினர். மற்ற அரைவாசியைப் பள்ளிவாசலுக்குத் தெற்கே அனுப்பினர். விடிந்ததும் யுத்தம் ஆரம்பமாயிற்று. முதலில் பாலம் தாக்கப்பட்டது. அங்கே மலாயர்கள் அமைத்திருந்த அரண்களை போர்ச்சுக்கீஸியர் உடைத்தார்கள். எண்ணிறந்த சோனகர்கள் அம்பு, வில், வாள், ஊதுகுழல், போர்க்கவசம் முதலியவற்றைக்கொண்டு போர் புரிந்தார்கள். அநேக போர்ச்சுக்கீஸியர் நச்சு அம்புகளால் காயமடைந்தார்கள்; அநேகர் இறந்தார்கள். ஆயினும், அவர்கள் தீவிரமாகப் பொறி

பறக்கச் சண்டை செய்தார்கள். இதனால் மலாயர்கள் எதிர்த்து நிற்க முடியாமல் மலைக்கு ஓடிவிட்டார்கள். இப்போது பள்ளிவாசலும் பாலமும் பிடிக்கப்பட்டன. அரண்களை-யும் கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள். சுல்தானுடைய மகன் அஹமது இச்சண்டையில் சேர்ந்திருந்தான். அவன் தன் பட்டாளத்துடன் மலையை நோக்கி ஓடும்போது அவன் ஏறியிருந்த யானை வெருண்டதால் கீழே விழுந்து காயமடைந்தான். அஃதோடு எழுந்து தப்பி ஓடிவிட்டான். இவனைப்பற்றி அடுத்த பாடத்தில் படிப்போம்.

இந்நிலையில் போர்ச்சுக்கீஸியர் யுத்தம் செய்யும்போது தெற்குக் கரையிலிருந்து 700 ஜாவானியர்கள் போர்ச்சுக்கீஸியரைத் தாக்கினார்கள். ஜாவானியரில் சிலர் கடலுக்குத் துரத்தப்பட்டனர்; மற்றையோர் கடலில் கொலையுண்டனர்.

இருந்தும், போர்ச்சுக்கீஸியரால் பட்டணத்தைக் கைப்பற்ற முடியவில்லை. ஆகவே, மீண்டுமொருமுறை மலாயர்களைத் தாக்கும் பொருட்டு அல்பக்கெர்க் பட்டணத்துக்கு நெருப்பு வைக்கும்படி தன் சைனியத்திற்குக் கட்டளையிட்டார். இதனால் பட்டணத்தின் பெரும்பான்மையான பாகமும் வர்த்தகப் பொருட்கள் குவிந்திருந்த ஒரு பெரிய பண்டகசாலையும் விலையுயர்ந்த வேறு பல பொருட்-களும் சாம்பலாயின. ஆயினும், அன்று காலையிலிருந்தே போர்ச்சுக்கீஸிய சைனியம் நெருக்கடியான சண்டை செய்ததாலும் கடும் வெயிலினால் இளைத்துப் போனதாலும் பலர் சோர்வடைய ஆரம்பித்தனர். இதனால் அல்பக்கெர்க் தன் சைனியத்தைக் கப்பல்களுக்குத் திரும்பும்படி கட்டளையிட்டார்.

போர்ச்சுக்கீஸியருள் பல சிறு தளகர்த்தர்களிருந்தனர். அவர்கள் சண்டை செய்ய மனமில்லாதவர்களாய், மலாக்காவானது மிக வலிமையாக அரண் செய்யப்பட்-டிருக்கிறதென்றும் அது கொடூரமாகத் தம்மால் தாக்கப்பட்டும் வீழ்ச்சியடையவில்லையெனவுங் கூறினர். ஆனால்,

அல்பக்கெர்க் மலாக்காவோடு சமாதானம் செய்துகொள்ள வோ அல்லது மலாக்காவை விட்டுவிட்டுப் போய்விடவோ விரும்பவில்லை.

அல்பக்கெர்க் சிநேகமான சீனர் சிலரிடமிருந்து மலாக்காவின் பாலத்தைக் காட்டிலும் அதிக உயரமான ஒரு தோணியை வாங்கி, அதன்மேல் துப்பாக்கிகளை நிறுத்தி, அதனை நீர்ப்பெருக்குடன் நதி முகத்துவாரத்திற்குக் கொண்டுவந்தார். பாலத்தை யடைந்ததும் தோணியை அஃதோடு சேர்த்துக் கட்டினர். தோணியில் அமைக்கப்பட்ட ஓர் உயரமான பீடத்தினின்று குண்டுகளையும் கற்களையும் பாலத்தைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்த மலாயர்கள்மீது போர்ச்சுக்கீஸியர் சொரிந்தார்கள். இஃதோடு, மலாயர்களால் அமைக்கப்பட்டிருந்த தடை வேலிகளின் மீது போர்ச்சுக்கீஸியரது இரண்டு கப்பல்கள் உக்கிரமாகத் துப்பாக்கிகளிலிருந்து நெருப்புமாரி பொழிந்தன. இன்னும், போர்ச்சுக்கீஸிய சேனையின் ஒரு பிரிவு நதியின் வடக்கில் இறங்கியது. இதனால் அநேக போர்ச்சுக்கீஸியர் காயப்பட்டார்க ளென்றாலும் அவர்கள் தைரியமாக ஆற்றைக் கடந்து, பள்ளிவாசலைத் தாக்கினார்கள். பள்ளிவாசலில் சுல்த்தானது மகன் 3,000 பேர் கொண்ட சேனையுடனும் யானைகளுடனும் நின்றான். போர்ச்சுக்கீஸியர்கள் முன் சென்றவுடன் மலாயர் பின்வாங்கினர். இதனால் பள்ளிவாசலையும் பாலத்தையும் போர்ச்சுக்கீஸியர்கள் கைப்பற்றினார்கள். வடக்கே வீட்டுக் கூரைகளினின்று மலாயர்கள் துப்பாக்கி வேட்டுக் கிளப்பினார்க ளென்றாலும், அன்று மாலை போர்ச்சுக்கீஸியர் பட்டணவாசிகளிற் பலரைக் கொலை செய்துவிட்டார்க ளென்று அறிந்தவுடன், மலாயர்கள் அச்சங்கொண்டு துப்பாக்கி வேட்டை நிறுத்தினார்கள். இன்னும், கரையிலுள்ள போர்ச்சுக்கீஸியக் கப்பல்களில் இருந்து வந்த குண்டு மாரியைக் கண்டதும், இரவில் மலாயர்கள் மலாக்காவை போர்ச்சுக்கீஸியர் கையில் விட்டு விட்டு ஓட்டம் பிடித்தார்கள். இது கி. பி. 1511-ஆம் வருடம் ஆகஸ்ட் மாதம் 15ந் திகதியன்று நடந்தது.

௨௨. மலாய மலாக்காவில் இறுதி

இவ்வாறு ஓடிய மலாயர்கள் சுல்த்தான் மாமூட்டுடைய மகனுடன் மூவார் ஆற்றில் ஓர் அரண் அமைத்து, போர்ச்சுக்கீஸியர் பட்டணத்தைக் கொள்ளையடித்துப் பொருட்களுடன் சென்றுவிடுவார்களென எண்ணி, அங்குப் பத்து நாட்கள் காத்திருந்தனர். ஆனால் அல்பக்கெர்க் பட்டினத்தைக் கொள்ளையடித்ததுமன்றி சுல்த்தானின் மகனைத் துரத்துவதற்காக 400 போர்ச்சுக்கீஸியர்களையும், 600 ஜாவாக்காரர்களையும் 300 பெகுக்காரர்களையும் (பர்மியர்) அனுப்பினர். இவர்களை எதிர்க்க முடியாமல் சுல்த்தானுடைய மகன் யானைகளையும் பல்லக்குகளையும் விட்டுவிட்டு ஓடிப்போனான். அவ்வேளை சுல்த்தான் மாமூட் மலாக்காவிலிருந்து ஒரு நாள் பயண தூரத்திலுள்ள ஓர் இடத்தில் தங்கி, லிங்காவின் (Linga Island) படையுதவியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

மகன் ஓடவே, சுல்த்தானும் அவனுடன் ஓட்டம் பிடித்தான். இருவருமாக ஒரு சிறு கூட்டத்துடன் பாஹாங்கை அடைந்தனர்.

இப்போது சோனகர்களும் பர்மாக்காரர்களும் பட்டணத்திற்குள் திரும்பி வரத் தொடங்கினார்கள். தங்களுக்கு இரக்கம் காட்ட வேண்டுமென்று போர்ச்சுக்கீஸியர்களைக் கெஞ்சினார்கள். அவர்களுடன் சந்தோஷமாகப் பேசி, அவர்களது சொந்தச் சாமான்களை எடுத்துப் போகும்படி போர்ச்சுக்கீஸியர்கள் அநுமதி கொடுத்தார்கள். இந்து வியாபாரிகளுக்கும் அவ்வாறே உத்தரவளித்தார்கள். இன்னும், இந்துக்களைத் தங்கள் சொந்தக் கப்பல்களில் ஏற்றி கன்னியாகுமரிக்குக் கொண்டுபோய் இறக்கிவிட்டனர். இவ்வியாபாரிகள் முன்போல் மலாக்காவுக்கும் இந்தியாவுக்குமிடையே வியாபாரத்தை நடத்தத் தொடங்கினார்கள்.

கலகங்களெல்லாம் அடங்கிய பின்னர் பட்டணத்தை முழுமையாகக் கொள்ளையடிக்கும்படி அல்பக்கெர்க் தன்னுடைய ஆட்களுக்குச் சொன்னர். மலாயரிடமிருந்து பெரும்பாலும் வெங்கலத்தாலான 3,000 பீரங்கிகள் அகப்பட்டன. இன்னும், விலையுயர்ந்த நகைகளும், தங்கம் பூசப்பட்ட பல்லக்குகளும், வேறு பலவிதமான சாமான்களும் கிடைத்தன. அவற்றை மானுயல் அரசருக்கும் மரியா இராணிக்கும் அளிப்பதற்காக அல்பக்கெர்க் வைத்திருந்தார். ஆனல் இவற்றை ஏற்றியிருந்த கப்பல் சுமத்ரா கரையிலுள்ள ஆறுக் குடாவில் ஒரு பாறையின்மீது மோதியதால் அமிழ்ந்துவிட்டது.

அல்பக்கெர்க் ஒழுங்கான வழியில் அரசியல் முறைகளை அமைப்பதற்காக மலாக்காவில் மூன்று மாதங்கள் தங்கினர். மலாக்கா மலையிலிருந்த அரண்மனைக் கருகில் ஒரு பலமான கோட்டையைக் கட்டுவித்தார். அதன் சுவர்கள் 20 அடி உயரமும் 5 அடி தடிப்பும் உள்ளனவாக இருந்தன. இக் கோட்டையைக் கட்டுவதற்குப் பள்ளி வாசல்களைத் தகர்த்தும், பழைய அரசர்களது கல்லறைகளைப் பெயர்த்துமே கற்களைச் சேமித்தார். கட்டி முடிந்த பிறகு பீரங்கிகளும் பட்டாளங்களும் அங்கே வைக்கப்பட்டன. நகரவாசிகள் இதைப் பார்த்துத் திகிலடைந்தனர். அதனுள் போர்ச்சுக்கீஸியர் பந்தோபஸ்தாகச் சீவித்தனர். இன்னும் தற்காலம் "ஸேயின்ட் பால்ஸ் ஆலயம்" என வழங்கும், கீழ் நாடுகளிலுள்ள மிகப் பழமையான மாதாகோவிலை 1511-இல் அல்பக்கெர்க் கட்டிமுடித்தார்.

அரசியல் மாறுதலால் நாணயத்தைப்பற்றிய இன்னல்கள் பிரஜைகளுக்கு உண்டானதைப்பற்றி நைஞ் செட்டி என்பவன் அல்பக்கெர்க்கிடம் தெரிவித்தான். அவர் மலாக்காவிலுள்ள முக்கிய வியாபாரிகளுடன் கலந்தாலோசித்து மூன்று விதமான காசை அடித்துப் பரப்பினர். அவையாவன: தகரக் காசு (மலாயா), வெள்ளிக் காசு (சீயம்), பவுன் காசு (பாஹாங்கும் மினங்-காபோவும்).

[மினுங் காபோ சுமத்திராவில் ஒரு மாகாணமாக இருந்தது.] இந் நாணய மாறுதலை விளம்பரம் பண்ண யானைகள் பவனி வந்தன. அவை ஒன்றின்மேல் போர்ச்சுக்கீஸிய மன்னனது கொடி வைக்கப்பட்டிருந்தது; ஒரு சோனகன் முரசறைந்தான். இன்னும், ஒரு போர்ச்சுக்கீஸியனும் நைனுச் செட்டியின் மகனும் புதுக் காசுகளை ஜனங்களினிடையே வாரி இறைத்தனர். இந்நாட்களில் 80/90 வயதுள்ள ஜாவானியத் தலைவனொருவன் மலாக்காவிலிருந்தான். அவனுடைய பெயர் உத்தி முத்தி ராஜா என்பதாகும். இவன், போர்ச்சுக்கீஸியரிடம் ஒரு சிறு சேனையே இருப்பதாகவும், அவர்களிடமிருந்து மலாக்காவை மீண்டும் கைப்பற்ற தான் உதவி செய்வதாகவும் பாஹாங்கிலுள்ள பழைய சுல்த்தான் மாமூட்டுக்குத் தெரிவித்தான். இன்னும், போர்ச்சுக்கீசியர் வெளியிட்ட புது நாணயங்களை ஜாவானியர் இருந்த குறிச்சிக்குப் போகவொட்டாமல் தடுத்தான். அவனைச் சேர்ந்தவர்கள் போர்ச்சுக்கீஸியரது பாதுகாப்பிலிருந்த சோனகரைக் கொள்ளையடித்ததுமன்றி, உத்தி முத்தி ராஜா சுல்த்தானது சொத்துக்களையும் அடிமையாளர்களையும் தன் வசமாக்கினான். மேலும், இவன் மலாக்காவில் இறக்குமதியான எல்லா அரிசி மூட்டைகளையும் தானே வாங்கி வைத்துக்கொண்டான். இதனால் மற்ற வர்த்தகர்களுக்கு அரிசி வியாபாரங் கிடைக்காதுபோயிற்று.

இந்த ஒழுங்கீனமான வேலைகளை அல்பக்கெர்க் அறிந்தார். இதற்காகக் கோட்டைக்குள் ஒரு கூட்டம் நடத்தினார். அக்கூட்டத்திற்கு முக்கிய நகரவாசிகள் யாவரும் வந்திருந்தனர். அச்சமயத்தில் அங்கு வந்திருந்த உத்தி முத்தி ராஜாவையும், அவனுடைய மகன், மருமகன், பேரன் முதலானவர்களையும் பிடித்துக் கட்டும்படி அல்பக்கெர்க் தன்னுடைய ஆட்களிடம் கூறினார். அதன் பின்பு இவர்களின் தலைகளைக் கொய்துவிடும்படி கட்டளையிட்டார். இதனால் அங்கிருந்த ஜாவானியர்கள் கிளம்பிக் கலகங்கள் செய்யத் தொடங்கினர். ஆனால் அல்பக்கெர்க் கலகக்காரர்களைத் தண்டங்கள் போட்டார்.

இதன் பின்னர் வியாபாரிகளும் நகரவாசிகளும் போர்ச்சுக்கீஸியரது ஆளுகையில் அமைதியாக அமர்ந்தனர்.

௨௫. போர்ச்சுக்கீஸியரின் ஆட்சி

போர்ச்சுக்கீஸியர் சோனகரது கப்பல்களைத் தவிர்த்து மற்றவர்களுடைய கப்பல்கள் மலாக்காவில் வந்து வியாபாரஞ் செய்தலை அனுமதித்தனர். போர்ச்சுக்கீஸிய வர்த்தகர்கள் தங்களது வியாபாரத்தை அபிவிருத்தி செய்யும் நோக்கத்துடன் சியம், பர்மா, சீனா, ஜாவா, கம்பார் (சுமாத்திராவில்), மினங் காபோ, மொலுக்கஸ் தீவுகள் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்றனர். இந்தியாவிலிருந்து துணிமணிகள், கற்பூரம், அம்பர், யானைத் தந்தம், அரிசி கோதுமை முதலியன வந்தன. மலாயா தீபகற்பத்தின் ஏனையவிடங்களிலிருந்தும், கிழக்கு சுமாத்ராவிலிருந்தும் மிளகு, தகரம், பொன், யானைத்தந்தம், மிருகங்களின் தோல்கள், உணவுக்கான குருவிக்கூடுகள் முதலியன மலாக்காவிற்கு வந்தன. மொலுக்கஸ் தீவுகள், ஜாவா, போர்னியோ இவ்விடங்களிலிருந்து வாசனைத் திரவியங்கள், கற்பூரம், துணிகள், எண்ணெய், சந்தனக் கட்டைகள், ஆமையோடுகள், நெல் முதலியன கொண்டுவரப்பட்டன. கம்போடியா, சீயம் இவ்விடங்களிலிருந்து தங்கம், அரிசி, துப்பாக்கிகள், மருந்து வகைகள் முதலியன வந்திறங்கின. சீனாவிலிருந்து பொன், பட்டு, தினுசு தினுசான சீனி, முத்து, கோப்பைகள் முதலியன கொண்டுவரப்பட்டன. இத்தகைய வியாபாரத்தால் மலாக்கா அதிசீக்கிரத்தில் செல்வமுஞ் சிறப்பும் பெற்றோங்கியது.

முந்திய பாடத்தில் போர்ச்சுக்கீஸியர் கட்டிய கோட்டையைப்பற்றிக் கவனித்தோம். அது கட்டி முடிந்ததும் அல்பக்கெர்க் கோவாவிற்குப் புறப்பட எத்தனித்தார். இதனால் தன் சேனைத் தலைவர்கள் எல்லோரையும் கூட்டி, மலாக்கா அரசாங்க அலுவல்களை எவ்வாறு நடத்தவேண்டு

யென்பதைப்பற்றியும், அங்கு நிறுத்தவேண்டிய சைனியத்தின் தொகையைப்பற்றியும், மலாக்காவிற்கு வேண்டிய கப்பல், யுத்தத் தளவாடங்கள் இவற்றைப்பற்றியும் ஆலோசனை செய்தார். றை-டீ-அரஜோ என்பவர், அவர் புரிந்த சேவைக்காக, கோட்டைக்கு அதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். மலாக்காவிலிருந்த ஒவ்வொரு ஜாதியாருக்கும் அவரவர்களுக்குள்ளே தலைவர்கள் எற்படுத்தப்பட்டனர். அதன் பின்னர் 1511-ஆம் ஆண்டின் முடிவில் அல்பக்கேர்க் கோவாவிற்குப் புறப்பட்டார்.

இக்காலத்தில் மலாக்காவின் ஜனத்தொகை 20,000. இதில் 7,000 பேர் போர்ச்சுக்கீஸியர். மலையைச் சுற்றிச் சென்றுகொண்டிருந்த ஒடுங்கிய தெருக்களில் கல், பலகை இவற்றால் கட்டப்பெற்ற வீடுகளிருந்தன. இவற்றினிடையே போர்ச்சுக்கீஸிய கவர்னரின் மனையும் பிரதம கத்தோலிக்க அதிகாரியான பிஷப்பினது மாளிகையும் நகர மண்டபமும் ஐந்து கிறிஸ்தவ ஆலயங்களும் இரண்டு ஆஸ்பத்திரிகளும் நிறுவப்பட்டிருந்தன. சுல்தானது அரண்மனை எற்கனவே இருந்தவிடத்தில் 120 அடி உயரமுள்ள கோபுரத்துடன் ஒரு மாடி கட்டப்பெற்று, அதிலிருந்து காவலாளர்கள் பட்டினத்தையும் துறைமுகத்தையும் பார்த்துவந்தார்கள். ஆற்றின் வடக்கே, கடற்கரையோரமாக ஜாவானியர், இந்தியர், சீனர் இவர்களது குடியேற்ற விடங்களிருந்தன. பட்டினத்தைச் சுற்றி நெல் வயல்களும் தோப்புக்களுமிருந்தன. ஆனால், உள்நாட்டு நெல் விளைவு குடிகளுக்குப் போதாமையால் அயல் நாடுகளிலிருந்தே இத்தானியம் வந்தது.

மலாக்காவின் வர்த்தகம் போர்ச்சுக்கீஸியர் கையிலேயே இருந்தது. இங்கிருந்து மிக விலையுயர்ந்த பண்டங்களைக் கப்பல்களில் நிரம்ப எற்றி ஐரோப்பாவுக்கு அனுப்பினர். எவ்விதத்திலாவது ஐஸ்வரிய மூட்டையைக் கட்ட வேண்டு மென்பதுதான் அவர்களது கருத்து. கீழ்நாடுகளது வியாபாரிகளின் இலாப நட்டங்களைப்பற்றி அவர்

கள் அக்கறை எடுக்கவில்லை. தங்களோடு போட்டா போட்டியாக வியாபாரம் செய்த ஏனையோரது கப்பல்களைக் கொள்ளையடித்தனர். மலாக்காவுக்கு வராது சென்ற கப்பல்களைத் திக்கிரையாக்கினர். அந்நிய வியாபாரிகளது பண்டங்களுக்கு அளவு கடந்த தீர்வை போட்டனர். அந்நிய வியாபாரிகள் போர்ச்சுக்கீஸியருக்கு மிக்கக் குறைந்த விலையில் தங்கள் சரக்குகளை விற்கவேண்டுமென நியதி உண்டாக்கினர். கவர்னருக்கும் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் சன்மானங்களும் கைக்கூலியும் கொடுக்க வேண்டியதாயிருந்தது. இக்காரணங்களால் அநேக கீழ்நாட்டு வர்த்தகர்கள் மலாக்காவை விட்டு வேறு இடங்களுக்குச் சென்றனர். போர்ச்சுக்கீஸியர் மலாக்காவை யாண்ட 130 வருட முழுவதும் மலாய உலகம் அவர்களை வெறுத்தது. எல்லோரும் அவர்களை விரோதித்தனர். அவர்களது கோட்டை அடிக்கடி தாக்கப்பட்டது. இடைவிடா எதிர்ப்பாலும் கோவாவிலிருந்து வந்த உதவியாலுமே அவர்கள் மலாக்காவை ஆள முடிந்தது.

உ௪. போர்ச்சுக்கீஸியரும் சுல்த்தான் மாமூட்டின் இறுதியும்

பாஹாங்கில் ஓர் ஆண்டைக் கழித்த பின்னர், சுல்த்தான் மாமூட் தன் பரிவாரத்தோடு தெற்கே சென்றான். அங்கு இவனது வழித்தோன்றல்களால் ஜோகூர் இராச்சியம் உண்டாக்கப்பட்டது. ஆனால், தான் பிந்தாங் தீவில் ஓர் அரணை உண்டாக்கிக்கொண்டு போர்ச்சுக்கீஸியருடன் சண்டையை நடத்திவந்தான். மலாக்காவிற்கு வெளியேயிருந்த மலாயர்களும் மலாக்காப் பட்டணம் மீண்டும் தங்கள் கைக்கு வருமென எண்ணி, போர்ச்சுக்கீஸியருக்குத் தொல்லை ஓயாது கொடுத்தனர். பாஹாங்குக்கு முதன் முதலில் சென்ற போர்ச்சுக்கீஸியரை மலாயர்கள் பிடித்துக் கொலைபண்ணினர். சுல்த்தான் மாமூட்டின் கட்டளையால் மலாயர்கள் மலாக்காவுக்கு உணவுப் பொருட்கள் செல்லா

வண்ணம் தடை செய்தனர். மலாயரது சண்டைக் கப்பல்கள் போர்ச்சுக்கீசியரது வர்த்தகக் கப்பல்களைக் கொள்ளையடித்தன. மூவார் ஆற்றிலுள்ள ஒரு கோட்டையிலிருந்து மலாயர்கள் மலாக்காவை வெகு உக்கிரமாகத் தாக்கினர். பின்னர், அவர்கள் போர்ச்சுக்கீஸியரால் அங்கிருந்து துரத்தப்பட்டும் அவர்கள் செய்துவந்த சேஷ்டையும் கொள்ளையடித்தலும் நின்றுவிடவில்லை. சுல்த்தான் மாமூட்தான் இவை யாவற்றிற்கும் காரணம் என அறிந்த போர்ச்சுக்கீஸியர் இப்பொழுது பிந்தாங் தீவைப் பிடிக்க ஆயத்தஞ் செய்தனர். கி. பி. 1523, 1524 இவ்வாண்டுகளில் இரண்டு போர்ச்சுக்கீஸியக் கப்பல்களும் படைகளும் பிந்தாங்கைத் தாக்கச் சென்று மோசமடைந்தன. ஆயினும், 1526-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 25-ஆந் தேதியன்று எப்படியாவது மாமூட்டின் ஆதிக்கத்தை நசுக்கும் நோக்கத்துடன் 20 கப்பல்கள், 550 போர்ச்சுக்கீஸியருடனும் 600 மலாயர்களுடனும் மஸ்கரேனாஸ் அவர்களது தலைமையின்கீழ் அனுப்பப்பட்டன.

இப்பட்டாளம் சுல்த்தான் மாமூட்டுக்கு உதவியாயிருந்த பங்கான் (சுமாத்திராவின் கிழக்கில்) துறைமுகத்தைக் கொள்ளையடித்தது. பிறகு, பிந்தாங் தீவுக்குச் சமீபத்திலிருந்த பூலாங் தீவை போர்ச்சுக்கீஸியர் தீக்கிரையாக்கினர். அதன்பின் போர்ச்சுக்கீஸியப் பட்டாளம் பிந்தாங் தீவை நாடிச் சென்றது. அதன் தலைமைப் பட்டினமாகிய கோப்பாக் ஒரு சிறிய ஆற்றின் கரையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு, ஒரு பாலத்தாலும் தடை வேலிகளாலும் காக்கப்பட்டிருந்தது. போர்ச்சுக்கீஸியப் படை ஆற்றின் முகத்துவாரத்திற்குள் சென்று, முன்னுலிருந்த தடை வேலிகள் இரண்டையும் கைப்பற்றியது. ஆனால் ஆற்றின் வடிவு ஏற்பட்டதால் அவர்கள் மேலேறிச் செல்ல முடியாமல் போயிற்று. மலாய்ப் பட்டாளம் போர்ச்சுக்கீஸியரைத் தாக்க முன்வந்ததென்றாலும், இடை வழியில் சதுப்பில் (சேற்றில்) சிக்கிக்கொண்டது. இன்னும், மலாயர்கள் தம்-

மைச் சுற்றி ஓர் அணை கட்டப் பல தடவை முயன்றார்கள். ஆனால் ஒவ்வொரு முறையும் அது நீரால் அடித்துச் செல்லப்பட்டது. ஆகவே, அன்றுடம் உண்டான பெருக்கின் உதவியைக்கொண்டு போர்ச்சுக்கீஸியர் படிப்படியாக உட்புகுந்து ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஒவ்வொரு தடைவேலியையுங் கைப்பற்றினர். 14-ஆம் நாள் பாலத்தை யடைந்தனர். ஆனால், பெரிய ஒரு மலாய சைனியம் அதைக் காவந்து செய்து கொண் டிருந்தபடியால், போர்ச்சுக்கீஸியர் எவ்வளவோ முயன்றும் அதைப் பிடித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. கடைசியாக, மஸ்கரேனாஸ் ஒரு சூழ்ச்சி செய்தார். போர்ச்சுக்கீஸிய சைனியத்தில் ஒரு பாகம் பாலத்தின் மீது பீரங்கி வேட்டுப் பிரயோகித்தது.; வேருெரு பாகம் பட்டணத்தைப் பின்புறத்திலிருந்து தாக்குவதற்குப் பத்தைகளடர்ந்த வழிகளுக்கூடாக அனுப்பப்பட்டது. இதனுல், போர்ச்சுக்கீஸியரது இரு பீரங்கித் தாக்குதல்களுக்கிடையே அகப்பட்டுக்கொண்ட மலாய சைன்யம் ஓட்டம் பிடித்தது. பிந்தாங்கின் உதவிக்காக பஹாங்கிலிருந்து வந்த ஒரு மலாய்க் கடற் பட்டாளம் சின்னபின்ன மாக்கப்பட்டது.

போர்ச்சுக்கீஸியர் பிந்தாங் தீவைப் பிடித்துத் தங்களுக்கு நேசனுகிய லிங்காவின் அரசனுக்குக் கொடுத்தனர். சுல்த்தான் மாமூட் ஆருத்துயரத்தி லாழ்ந்தவனுய் ஊண் உறக்கமற்று வனுந்தர வாசியானுன். பின்னுல், கம்பாருக்குக் கொண்டு போகப்பட்டு, 1528-இல் இறந்தான். இவனுக்கு இரண்டு ஆண் மக்களிருந்தனர். மூத்தவனுன முசபர் சிய இராஜ குமாரத்தி ஒருத்தியின் மகன். இளையவனுன அல்லாவுடீன் பண்டாஹரா குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருத்தியின் வயிற்றிற் பிறந்தவன்.

உ௫. ஜொகூர்

சுல்த்தான் மாமூட்டின் மூத்த மகன் பேராவுக்கு சுல்த்தானுகப் போனுன். இப்போது பேராவை ஆளும்

சுல்த்தான்கள் இவனுடைய சந்ததியைச் சேர்ந்தவர்களே. மாமூட்டின் இளைய மகன் ஜொகூர் ஆற்றின் கரையில் **ஜொகூர்** லாமா என்னும் இராஜதானியை ஏற்படுத்தினன். சில வருடங்கள் மலாயரும் போர்ச்சுக்கீஸியரும் சமாதானமாய் இருந்தனர். 1532ஆம் ஆண்டளவில் மலாக்காவிலிருந்த **சைன்ய இராஜா** என்னும் ஐசுவர்யமுள்ள மலாயன் ஒருவன் சுமாத்திராவில் வடக்கேயிருந்த அச்சை இராஜ்யத்துடன் இரகசியமாக ஒரு சதியாலோசனை செய்தான். அஃது என்னவெனில், போர்ச்சுக்கீஸியர் தங்களது மாதா கோவிலில் (Church) வணங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது அவர்களைக் கைது செய்து, பின்னர் சிறையிலிடுதல் என்பதாம். இதைப் போர்ச்சுக்கீஸியர்கள் எப்படியோ அறிந்து விட்டார்கள். உடனே சைன்ய இராஜாவைப் பிடித்து அவனைத் தங்களது கோபுரத்தின் உச்சியிலிருந்து கீழே தள்ளிவிட்டனர். இதனால் அவன் மாண்டான். பழிக்குப் பழி வாங்கும் நோக்கத்துடன், 1533-இல் மலாக்காவுக்குப் புதிதாக வந்திருந்த எஸ்டிவாவ்-ட-காமா (வாஸ்கோ-ட-காமாவின் மகன்) என்னும் போர்ச்சுக்கீஸிய தளகர்த்தனை உபசரிப்பதுபோல் பாசாங்குச் செய்து ஜொகூரின் 27 சண்டைக் கப்பல்கள் மலாக்காவுக்கு வந்தன. இதனால் சில தினங்கள் கழித்து பதில் மரியாதைக்காக எஸ்டிவாவ்-ட-காமா தன் தூதனொருவனை ஜொகூர் லாமாவுக்கு அனுப்பினன். மலாயர்கள் இதுதான் தருணமென்று அத்தூதனைப் பிடித்து உயர்ந்த ஒரு மரத்தின் மேலேற்றி அவனைக் கீழே உருட்டிவிட்டனர். இன்னும், மலாய சண்டைக் கப்பல்கள் மூவார் ஆற்றுக்கு வந்திருந்து மலாக்காவின் வர்த்தகத்துக்குப் பல இடையூறுகள் உண்டு பண்ணின. இக்காரணங்களால் 1535-ஆம் ஹு ஜூன்மீ எஸ்டிவாவ்-ட-காமா இரண்டு பெரிய சண்டைக் கப்பல்களுடனும், இருபது சிறிய கப்பல்களுடனும், 400 பேர் கொண்ட பட்டாளத்துடனும் ஜொகூர் ஆற்றுக்குச் சென்று, கோட்டா திங்கிக்கு அருகாமையில் சுல்த்தான் அல்லாவுடீன் கட்டியிருந்த அரணைத் தாக்கினன். இதனால் மலாயர்களைத் தோற்கடிக்க முடியவில்லை யென்றாலும்

எஸ்டிவாவ்-ட-காமா மலாயரது அரணைத் தவிடுபொடி யாக்கிவிட்டு மலாக்காவுக்குத் திரும்பினன்.

எப்படி யென்றாலும் மலாயரது தொந்தரவு நின்றபாடில்லை. ஆகவே, 1536-இல் மீண்டும் ஒரு போர்ச்சுக்கீஸிய சேனையை ஜொகூர்மீது செலுத்தி, மலாயர்களுக்கு அதிக நஷ்டத்தை யுண்டுபண்ணினான். இதன் பயனாக அல்லாவுடீன் போர்ச்சுக்கீஸியருடன் சமாதானஞ் செய்து கொண்டு மூவாருக்குப் போய்ச் சீவித்தான். இதற்குப் பின்னும் மற்ற மலாயர்கள் இடையிடையே போர்ச்சுக்கீஸியருக்குப் பல தொல்லைகளை உண்டுபண்ணியதால், 1584-இல் ஆகஸ்ட் மீ 6உ போர்ச்சுக்கீஸியர் ஜொகூர் லாமாவைக் கொள்ளையடித்ததுமன்றி, அதை அக்கினிக்கும் இரையாக்கினர். மேலும், மலாயரது கப்பல்களையும் துப்பாக்கிகளையும் பிடுங்கிக்கொண்டு, அவர்களைப் பக்கத்திலுள்ள காடுகளுக்குள் துரத்திவிட்டனர். இன்றைக்கும் ஜொகூர் லாமா இருந்தவிடத்தில், உடைந்த வெண்கலப் பாத்திரங்கள், ஜபமணிகள், தாயத்துகள், கோப்பைகள், நாணயங்கள் இவை தரையைக் கிண்டுங்கால் அகப்படுகின்றன.

உசு. அச்சை

மலாக்காவில் முகம்மதிய ஆதிக்கம் வீழ்ந்தபின்னர், கள்ளிக்கோட்டை, இலங்கை, வங்காளம், பர்மா, சீனா, துருக்கி முதலிய இடங்களிலிருந்து வந்த முஸ்லீம் வர்த்தகர்கள் சுமாத்திராவின் வடக்கே யுள்ள அச்சைப் பட்டினத்தைத் தங்களது துறைமுகமாக்கினர். போர்ச்சுக்கீஸியரை வெறுத்த யாவருக்கும் இது முக்கிய வியாபார ஸ்தலமாகினபடியால் வெகு சீக்கிரத்திலே பிரசித்திபெற்ற ஒரு துறைமுகமாயிற்று.

அச்சையர் இயல்பாகவே போர்ப் பிரியர்கள். இப்போது நல்ல வர்த்தகத்தின் மூலம் செல்வஞ் சேரவே

அச்சை அரசர்கள் யுத்தக் கப்பல்கள் கட்டவும் சேனைகளைத் திரட்டவுந் தொடங்கினர். மலாய உலகத்துக்குத் தாமே அதிபதிகளாக வேண்டும் என்னும் நோக்கமும் அவர்களது மனதிற் குடிகொண்டது. இதனால் அவர்கள் மலாக்காவையும் ஜொகூரையும் தாக்க ஆரம்பித்தனர். 1519-இல் அச்சையின் கரையில் ஆபத்திலகப்பட்ட ஒரு போர்ச்சுக்கீஸியக் கப்பலை அவர்கள் கொள்ளையடித்ததுமன்றி, அதிலிருந்த மாலுமிகளிற் சிலரைக் கொன்றும், வேறு சிலரைக் கஷ்டப்படுத்திச் சிறையும் செய்தனர். இன்னும், 1537-இல் செப்டம்பர் மாதம் சுமார் 3,000 பேர் கொண்ட அச்சையப் படையொன்று ஒரு நள்ளிரவில் மலாக்காவைத் தாக்கிற்று. ஆனால் போர்ச்சுக்கீஸியர் தைரியமாக விரோதிகளை அவர்களது கப்பல்களுக்குத் துரத்திவிட்டனர். இருந்தும், அச்சையர் மலாக்காத் துறைமுகத்தை விட்டுப்போகவில்லை. அடுத்த இரண்டு இரவுகளிலும் நடந்த சண்டையில் போர்ச்சுக்கீஸியர் தீவர்த்திகளின் வெளிச்சத்தைக் கொண்டு அச்சையர்மீது உக்கிரமாகப் பீரங்கி வேட்டுகள் செய்தனர். அச்சையர் சேதமடைந்து, தோல்வியடைந்து தம் நாட்டுக்குத் திரும்பினர்.

மேலும், ஜொகூருக்கும் அச்சைக்கும் வெகு காலமாக வைரமிருந்து வந்தது. 1539-இல் ஜொகூருக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த சிற்றரசான ஆருவை (சுமாத்ராவில்) அச்சையர் பிடித்தனர். இதனால் சுல்த்தான் அல்லாவுடீன் மூவாரிலிருந்தபடியே பேரா, பஹாங், சியக் இவ்விடங்களிலிருந்த தன் சொந்தக்காரரது கப்பல்களைத் திரட்டி, அச்சைய கப்பற்படையைச் சின்னபின்னமாக்கினான்.

ஆகவே, போர்ச்சுக்கீஸியர், அச்சையர், ஜொகூர்மலாயர் இவர்கள் மூவரும் ஒருவரையொருவர் விரோதித்தவண்ணமாக இருந்தனர். இத்திரிகோணப் போர் போர்ச்சுக்கீஸிய மலாக்காவின் வீழ்ச்சி வரையிலும் நடந்துகொண்டேயிருந்தது.

உஎ. டச்சுக்காரரின் வருகை

கீழ் நாடுகளிலிருந்து ஐரோப்பாவிற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்ட வாசனைத் திரவியங்கள், தானிய வகைகள், பட்டு, சீனி இவற்றையும் இன்னும் மற்றப் பண்டங்களையும் போர்ச்சுக்கீஸியரிடமிருந்து டச்சுக்காரர் மொத்தமாக வாங்கி, மேல்நாடுகளில் வியாபாரஞ் செய்தனர். ஆகவே, இச்செல்வம் நிறைந்த வர்த்தகத்தைத் தாங்கள் முழுமையாகக் கையாளவேண்டுமென டச்சுக்காரர் எண்ணங் கொள்வது இயல்பே.

கி. பி. 16-17-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஹோலந்-துக்கும் (டச்சுக்காரருக்கும்) ஸ்பெயினுக்கும் பெரும் பகைமை இருந்து வந்தது. 1580-இல் போர்ச்சுக்கலானது ஸ்பெயின் சாம்ராஜ்யத்துடன் சேர்க்கப்படவே, ஸ்பெயின் நாட்டு மன்னன் **லிஸ்பன் (Lisbon)** துறைமுகத்திற்கும் தனக்குச் சொந்தமான மற்றைய துறைமுகங்களுக்கும் டச்சுக்காரர்களின் கப்பல்கள் வரவொட்டாது தடைசெய்தான். டச்சுக்காரர்கள் தாம் ஏற்கனவே செய்து வந்த வியாபாரத்தை இழக்கக் கொஞ்சமும் மனமில்லாதவர்களாதலால், தாமே நேராகக் கிழக்கு நாடுகளுக்கு வரத் தொடங்கினர். இதைக்கண்ட ஸ்பெயின் மன்னன் **கோவாவிலிருந்த போர்ச்சுக்கீஸிய வைஸ்ராயை** பலம் நிறைந்த ஒரு கடற் பட்டாளத்துடன் மலாக்கா ஜலசந்தியில் நிறுத்தி, ஹோலந்தரது கப்பல்களைத் தகர்க்கும்படி கட்டளையிட்டான்.

மலாயா உலகத்தில் போர்ச்சுக்கீஸியரது இறுதிக்-காலம் நெருங்கியது. சுதேசிகளும் வர்த்தகர்களான விதேசிகளும் அவர்களை மனமார வெறுத்தார்கள். போர்ச்சுக்கலோ சிறிய ஒரு தேசம். சுமார் நூறு வருடங்களாக அங்கிருந்து கீழ்நாடுகளுக்கு வந்த வாலிபர்களிற் பெரும்பாலோர் இடையருச் சண்டையாலும், உஷ்ணப் பிரதேசங்களின் நோய்களாலும் மாண்டனர். இதனால் போர்ச்சுக்

கலிலிருந்து கீழ் நாடுகளுக்கு வந்துகொண்டிருந்த உதவி குன்றிற்று. டச்சுக்காரர்களுக்கும் போர்ச்சுக்கீஸியருக்கும் மலேஷியாக் கடல்களில் அடிக்கடி சண்டைகள் நடந்தன. டச்சுக்காரரோ திறன் மிகுந்த மாலுமிகளாகவும் சண்டையில் மல்லர்களாகவும் இருந்தமையால், போர்ச்சுக்கீஸியர் அவர்களை எதிர்த்துச் சண்டை செய்ய முடியாமற் போயினர். கி. பி. 1606-லும், கி. பி. 1608-லும் மலாக்கா ஜலசந்தியில் நடந்த கடற் சண்டைகளில் டச்சுக்காரர்கள் இலகுவாக வெற்றி பெற்றுர்கள். இதன் பின்னர் மலேஷியாவில் தமக்கு வேண்டிய இடங்களுக்குச் சென்று வியாபாரத்தைச் செய்து வந்தனர். இன்னும் போர்ச்சுக்கீஸியரது கொடூரமான ஆளுகையை வெறுத்த மலாயர் டச்சுக்காரரை உவகையுடன் வரவேற்றனர்.

மலாக்கா பல தடவை டச்சுக்காரர்களால் தாக்கப்பட்டபோதிலும், பெரிய போர்ச்சுக்கீஸிய கடற் பட்டாளம் ஒன்று துறைமுகத்தைக் காவந்து செய்துகொண்டிருந்ததாலும் கோட்டை பலமாக அரண் செய்யப்பட்டிருந்ததாலும் அது பல வருடங்களாக வீழ்ச்சியடையாமலிருந்தது.

மலாக்காவைப் பிடித்துக்கொள்ள முடியாததனுல் டச்சுக்காரர் **பத்தேவியாவைத் (Batavia)** தங்கள் பிரதம துறைமுகமாக்கினர். மேலும், தங்களது சண்டைக் கப்பல்களிற் சிலவற்றை மலாக்கா ஜலசந்தியில் நிறுத்தி வைத்து, போர்ச்சுக்கீஸிய வியாபாரக் கப்பல்களைக் கொள்ளையடித்தனர். இஃதுடன் நிற்காமல் 1635-இல் எந்தக் கப்பலையும் மலாக்காவுக்குப் போகவோ வரவோ விடாமல் தடை செய்தனர். மற்றைய வியாபாரிகளும் டச்சுக்காரரோடுதான் வியாபாரத்தை நடத்தினர். இக்காரணங்களால் மலாக்காவின் வியாபாரம் அறவே ஒழிந்தது. உணவு, யுத்த தளவாடங்கள், படை ஒன்றுமே மலாக்காவுக்குச் செல்லவொட்டாமல் டச்சுக்காரர் தடை செய்தனர்.

உஅ. போர்ச்சுக்கிஸிய மலாக்காவின் வீழ்ச்சி

கி. பி. 1640-ஆம் ஆண்டு ஜூன்-மீ" பத்தேவியாவிலிருந்த டச்சு கவர்னர்-ஜெனரல் **அந்தோனியோ-வோன் தேய்மன் (Antonio Von Diemen)** என்பவரால் அனுப்பப்பட்ட தளகர்த்தன் **அத்ரேயன்-அந்தோனிஸ்-ஸூன்** என்பவர் 12 கப்பல்கள், 6 தோணிகள், 15,000 பேர் கொண்ட பட்டாளம் இவற்றுடன் மலாக்காவின் வடக்கேயிருந்த ஒரு பெரிய மைதானத்தில் வந்திறங்கினார். டச்சுக்காரரோடு ஜொகூர் சுல்த்தானுன **அப்துல் ஜலிஷா** போர்ச்சுக்கீஸியரைத் தாக்குவதற்காக ஓர் ஒப்பந்தஞ் செய்திருந்தான். இவன் நாம் முன் படித்த அல்லாவுடீனின் சகோதரனது மகனாவான். இவனும் டச்சுக்காரர்களுக்கு உதவியாகச் சில சண்டைக் கப்பல்களை, சுமார் 1,500 பேருடன் மலாக்காவிற்கு அனுப்பினன். கோட்டைக்கு வெளியிலிருந்த பல நூறு போர்ச்சுக்கீஸிய வீரர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டு, கோட்டைக்குள் ஓடினர். அஃதோடு கோட்டையைத் தாக்காமல் அதன் சுவர்களின் மீது மாத்திரம் டச்சுக்காரர் துப்பாக்கி வேட்டுக் கிளப்பினர். இன்னும், உணவும் உட்செல்லவொட்டாமல் தடை செய்து, போர்ச்சுக்கீஸியரைத் தம்மிடம் சரண்புகும்படி நிர்ப்பந்தப்படுத்தினர். ஆனல் போர்ச்சுக்கீஸியத் தலைவனுன **மாநுயல்-டி-சோஸா-கூட்டின்ஹோ (Manuel de Souza Coutinho)** என்பவர் தானே பெரிய நோயாளியாக இருந்தும் மலாக்காவைக் கடைசி வரைக்கும் விடாமற் காப்பாற்றத் தீர்மானித்தார். குடிகளது மனம் தளர்ச்சியடையாதிருக்குமாறு கோவாவிலிருந்து வெகு சீக்கிரத்தில் உதவி வருவதாகச் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தார். மேலும் டச்சுக்காரரது கைகளில் அவர்கள் அகப்பட்டால் அதிக அவஸ்தைக்கு உள்ளாவார்களெனவும் கதையைக் கட்டிவிட்டார்.

டச்சுக்காரர் போட்ட முற்றுகை முடிவுபெற்றபாடில்லை. மழைக் காலமும் ஆரம்பித்தது. டச்சுக்காரர்கள் தங்கள் கூடாரங்களை ஊன்றியிருந்த வயல்கள் சோனு-

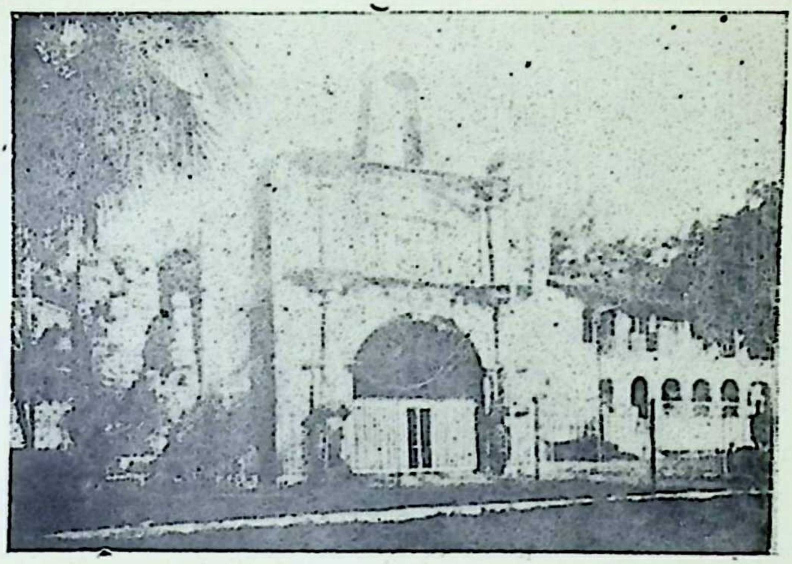
மாரியினுல் வெள்ளம் நிறைந்து சதுசதுப்பாயின. மலேரியாவும் கட்டிக் காய்ச்சலும் அவர்களது சைன்யத்தில் அரைவாசியைக் கொள்ளைகொண்டன. பத்தேவியாவிலிருந்து உதவி வந்ததென்ருலும் சைன்யத்தில் பலர் நோயுற்றிருந்தபடியினுலே சண்டை செய்ய முடியாமல் போயிற்று.

போர்ச்சுக்கீஸியருடைய கதி இன்னும் மோசமாக இருந்தது. மாதக்கணக்கில் உணவு கிடைக்காமையினுல் அவர்கள் பூனை, நாய், எலி, மிருகங்களின் தோல் இவற்றை உண்டனர்.

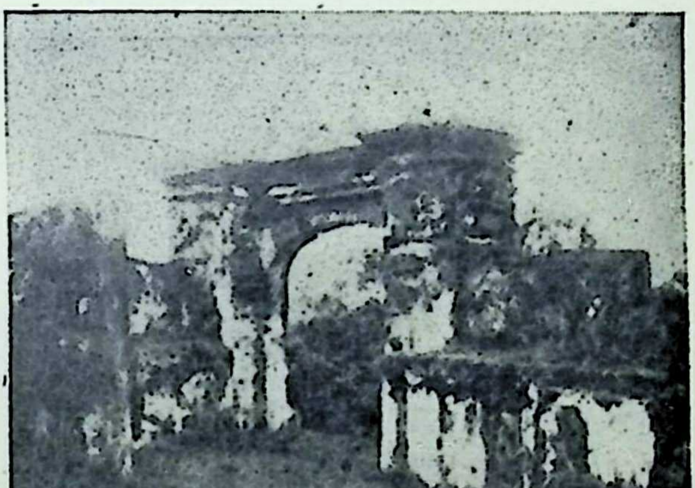
டச்சுக்காரரது நேசரான ஜொகூர்-மலாயர்கள் நெல் வயல்களையும் தோப்புகளையும் அழித்து, மலாக்கா வாசிகள் பலரை அடிமையாக்கிக்கொண்டுபோயினர்.

கடைசியாக இந்த அபாய தசையைச் சகிக்க முடியாமல் டச்சுக்காரரது முற்றுகையிலிருந்து தப்பித்து, சுமாத்திராவிலிருந்து வந்திருந்த அரிசியைப் பெறுவதற்காக கி. பி. 1640 டிசம்பர்-மீ 25-ஆந் தேதியன்று போர்ச்சுக்கீஸியர் வெளியே வந்தனர். அவர்களை எதிரிகள் கைது செய்தார்கள். கோட்டையின் மதில்கள் தாக்கப்பட்டன. கோட்டையின் வாசல்களைக் காவல் செய்துகொண்டிருந்த போர்ச்சுக்கீஸிய சேனை முறியடிக்கப்பட்டது. அன்று காலை 10 மணியளவிலே மலாக்கா டச்சுக்காரர் கைக்கு வந்தது.

டச்சுத் தளகர்த்தன் தோல்வியடைந்த போர்ச்சுக்கீஸியரை விடுதலை செய்தான். போர்ச்சுக்கீஸிய பிரமுகர்கள் ஒரு டச்சுக் கப்பலில் நாகப்பட்டினத்திற்கு அனுப்பப்பட்டனர். போர்ச்சுக்கீஸிய சேனைகள் பத்தேவியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டன. எஞ்சிய போர்ச்சுக்கீஸியரும் யூரேஷியரும் மலாக்காவிலேயே இருந்தனர். ஏற்கனவே 20,000 ஜனங்கள் வசித்த மலாக்காவில் இப்போது 3,000 பேர்தான் இருந்தார்கள்.

மலாக்காவிலே டச்சுக்காரரால் கட்டப்பட்ட கோட்டையின் வாயில்

மலாக்காவிலே போர்ச்சுக்கீஸியரால் கட்டப்பட்ட கோட்டையின் பிரதான வாயில்

டச்சுக்காரர் எதிர்பார்த்த வண்ணம் மலாக்காவில் அவர்களுக்குத் திரவியக் குவியல்கள் கிடைக்கவில்லை; ஏனெனில் டச்சுத் தலைவர்களும், போர்வீரர்களும் தங்களுக்கு வேண்டியவற்றைப் பிடுங்கிக் கொண்டதுமன்றி, வெளியேகின போர்ச்சுக்கீஸியரிடம் கைக்கூலி வாங்கிக் கொண்டு திரவியங்களை எடுத்துச் செல்ல விட்டனர். வீடுவாசல்களும், கோட்டையும் அதன் கோபுரங்களும், மாதாகோவில்களும் உடைந்து தகர்ந்து கிடந்தன. வயல்களும், தோப்புகளும் தோட்டங்களும் பாழடைந்தவையாகத் தோன்றின.

உக. டச்சுக்காரரின் ஆளுகை

டச்சுக்காரர் மலாக்காவைப் பிடித்தபோது பட்டினம் சின்னபின்ன மாக்கப் பட்டிருந்தது. அதன் முந்திய வியாபாரமும் மறைவுபட்டிருந்தது. மலாயர் அராபியர், சீனர், இந்தியர் முதலியோரது கப்பல்கள் மலாக்காவைத் திரும்பியே பார்க்கவில்லை. ஆயினும் டச்சுக்காரர் மலாக்காவை முன்னைய நிலைமைக்குக் கொண்டு வருவதற்காக வேண்டிய பிரயாசைகள் செய்தனர். கோட்டையின் மதில்களும் பாலமும் திருத்தப்பட்டன; வீடுகள் மீண்டும் அமைக்கப்பட்டன.

கீழ்நாட்டு வியாபார அலுவல்களைச் செம்மையான முறையில் நடத்துவதற்காக இங்கு வர்த்தகஞ் செய்துவந்த சிறிய டச்சுக் கம்பெனிகளெல்லாஞ் சேர்ந்து 'ஐக்கிய கிழக்கிந்திய கம்பெனி' எனும் ஒரு கம்பெனியை 1602-இல் ஸ்தாபித்தன. இந்தக் கம்பெனி நெதர்லாண்ட்ஸ்‡ அரசாங்கத்தாரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இக்கம்பெனி-

‡ ஹோலந்து தேசத்தின் மறு பெயர்.

நெதர்லாண்ட்ஸ்=பாதாள தேசம்; ஹோலந்தின் கரையானது கடல் மட்டத்திலும் தாழ்வாக இருப்பதனால் இப்பெயர் உண்டாயிற்று.

யின் கவர்னர் ஜெனரல் ஏற்கனவே மொலுக்கஸ் தீவிலிருந்தவர். பிறகு 1619-இல் பத்தேவியா டச்சுக்காரரது தலைநகராக்கப்படவே, கவர்னர்-ஜெனரலும் அங்குச் சென்று வசிக்கலாயினர்.

மேற்கூறிய கம்பெனியின் சார்பில் மலாக்காக் கோட்டையில் ஒரு சேனை வைக்கப்பட்டது. மேலும், இக் கம்பெனியைச் சேர்ந்த உத்தியோகஸ்தர்களும் வியாபாரிகளும் மலாக்காவை முன்னையைப்போல் சிறந்த வியாபார ஸ்தலமாக்குவதற்காக அனுப்பப்பட்டனர். இவர்கள் மிகச் செட்டான முறையில் வியாபார அலுவல்களையும் வரவு செலவுகளையும் நடத்தி, எப்படியாகிலும் இலாபம் பெற வேண்டும் என்றுங் கருத்துடையவர்கள். கிட்டங்கிகளிலிருக்கும் பண்டங்கள், பட்டாளத்திற்கான பீரங்கி, துப்பாக்கி, குண்டு, வாள், வெடி மருந்து இவைகளுக்கும், மாலுமிகள், போர்க்காரர், வேலைக்காரர், அடிமைகள் முதலாயினோருக்கும் தனித்தனி விவரணக் குறிப்புக்கள் எழுதுவார்கள். ஒவ்வொரு உத்தியோகஸ்தருக்கும் மாதத்தில் இவ்வளவு இவ்வளவு அரிசி, உவைன் முதலிய உணவுப் பொருட்கள்தான் கொடுக்கப்படும் எனவும் நியமனமிருந்தது. ஆகவே, மலாக்காவை ஒருபெரியகடையாகவும் டச்சுக்காரர் தங்களை முதலாளிகளாகவும் பாவித்து வந்தார்கள். எவ்விதத்திலாவது வருட முடிவில் பெரிய இலாபத்தைக் காட்டவேண்டுமென்பதுதான் கம்பெனியாரின் அவாவாக இருந்தது.

என்ன செய்தும் அவர்கள் எதிர்பார்த்தவாறு மலாக்கா முந்திய நிலைமையை அடையவில்லை. அதற்குக் காரணங்கள் :—முதலாவதாக, பத்தேவியா டச்சுக்காரரது தலைநகரமாகவும் முக்கிய துறைமுகமாகவுமிருந்தது ; மலேஷியாவின் வர்த்தகம் முழுவதும் பத்தேவியாவிற்கே சென்றது. இரண்டாவதாக, போர்ச்சுக்கீஸியரைப் போல டச்சுக்காரர் முகம்மதிய சமயத்தின்மீது விரோதம் பாராட்டாததினால், முதலில் மலாயர்கள் இவர்களை உவப்புடன்

வரவேற்றனர். ஆனல் டச்சுக்காரர் வரண்டும் சுபாவ முடையவர்களாகையால் மலேஷியாவின் வர்த்தகம் முழுவதையும் தங்கள் கைக்குள்ளேயே வைத்துக்கொண்டனர். இதனுல் மலாயர், சினர், இந்தியர், அராபியர் முதலியோரது வியாபாரம் நசுக்குண்டது. கெடா, பேராக் முதலிய இடங்களில் நடைபெற்ற தகர வியாபாரத்தையும் டச்சுக்காரர் தாமே முழுமையாகக் கைப்பற்றிக்கொண்டனர். எங்கும் டச்சுக்காரருக்கு வேண்டிய பொருள்களை மிகக் குறைந்த விலைக்கு விற்க வேண்டுமெனச் சுதேசிகளைக் கட்டாயப் படுத்தினர். இன்னும், சுதேசிகளுக்கு வேண்டிய பொருட்களை டச்சுக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியார் அதிக விலைக்கு விற்றனர். டச்சுக் கப்பல்கள் தவிர மற்றைய கப்பல்கள் யாவும் கட்டாயமாக மலாக்காவிற்குச் சென்று துறைமுகத் திர்வை செலுத்தல் வேண்டுமென வற்புறுத்தினர். ஆகவே, போர்ச்சுக்கீஸியரைக் காட்டிலும் டச்சுக்காரர் எவ்விதத்திலும் மேலானவர்களல்லர் என்பதைச் சுதேசிகள் அறிந்தார்கள்.

மேலும், மலேஷியாவின் கரைகளில் தம் கப்பல்களை நிறுத்திவைத்து சுதேசிகளது வியாபாரத்திற்குத் தடைசெய்தனர். இதனுல் சுதேசிகள் டச்சுக்காரரது கப்பல்களைக் கொள்ளையடித்தும், அவர்களைக் கொலை செய்தும் வந்தார்கள். கோட்டைகளுக்கும் பட்டாளத்திற்கும் பாதுகாப்புக் கப்பல்களுக்கும் ஏராளமான பணம் செலவிட வேண்டியிருந்ததால் கம்பெனி நஷ்டமடைந்தது. பலாத்காரத்தால் டச்சுக்காரர் செல்வத்தைப் பெற முடியவில்லை. கம்பெனி க்ஷீணித்தது.

௩0. ஜொகூரும் டச்சுக்காரரும்

மலாக்காவை டச்சுக்காரர் தாக்கும்போது ஜொகூர் சுல்த்தான் டச்சுக்காரர்களுக்கு உதவி செய்தானென்பது உங்களுக்கு ஞாபகமிருக்குமல்லவா? போர்ச்சுக்கீஸியரைத்

தோற்கடிப்பதற்காக டச்சுக்காரர் முதல் தடவையாக மலாக்காவிற்கு வந்தபோது ஜோகூர் ஆற்றிலிருந்த தலை-நகரத்திற்குச் சென்று ஜோகூர் சுல்த்தானின் உதவியை நாடினர்கள்.

ஜோகூர் ஆற்றின் அக்கம் பக்கத்தில் இரண்டு அரண்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. பெரிய அரணுள் சுல்த்தான் சிவித்தார். அது முக்கால் மைல் சுற்றளவு உள்ளது. அதனுள் அத்தாப்புக் குடிசைகளில் 4,000 குடிகள் வசித்தனர். சுல்த்தானுடைய வீடும், மலாயத் தலைவர்களின் வீடுகளும் மரத்தாலானவை. இன்னும், கரையோரங்களில் பல்லாயிரம் மலாயர் சிவித்தனர். மீன் பிடித்தல், கொள்ளையடித்தல் இவைதான் ஜனங்களின் முக்கிய தொழிற்கள்.

ஜோகூர் சுல்த்தான் டச்சுக்காரருடன் உண்மையாகவே ஒத்துழைத்திருந்தால் மீண்டும் மலாய உலகத்தின் தலைவனாக வந்திருக்கக்கூடும். ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசத்தால் சுல்த்தா-னுக்கோ, அவனது மலாயத் தலைவருக்கோ தங்கட்கு வேண்டிய பலன்களைத் தேடிக்கொள்ளும் ஆற்றலில்லாம-லிருந்தது. அவர்களெல்லோரும் மதியம் வரைக்கும் படுக்கையிலேயே இருப்பார்கள். அதன்பின் எழுந்து குளித்துத் தாராளமாகச் சாப்பிடுவார்கள். இப்படியான சோம்பேறிகளால் வேலை செய்ய முடியுமா! சுல்த்தானுக்கு வேண்டியது போகமே; இராச்சியத்தைப்பற்றியோ குடிகளைப்பற்றியோ அவன் சிறிதும் நினைப்பதில்லை.

ஆகவே, 1606லும் 1608லும் டச்சுக்காரர் மலாக்கா-வைத் தாக்கியபோது அவர்கள் எதிர்பார்த்தவண்ணம் ஜோகூரிலிருந்து உதவி செல்லவில்லை. மேலும், டச்சுக்-காரர் இரு தடவைகளில் மலாக்காவைப் பிடிக்க முடியாது போனதினாலே ஜோகூர் சுல்த்தான் டச்சுக்காரர்கள் வலிமை யற்றவர்களென நினைத்து, போர்ச்சுக்கீஸியருடன் நேசம் பாராட்டத் தொடங்கினான். இதன் பின்னர்தான்

டச்சுக்காரர்கள் ஜொகூரைத் தனிமையாக விட்டுவிட்டு பத்தேவியாவுக்குப் போய் அங்குத் தங்கள் வியாபார ஸ்தலத்தை ஆரம்பித்தார்கள்.

௩௧. பழைய ஜொகூரின் பரிதாப நிலை

ஜொகூர் போர்ச்சுக்கீஸியருடன் நேசங்கொண்டதன் பொருட்டு அச்சையின் ஆத்திரம் அதிகரித்தது.

கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் அச்சை செல்வஞ் சிறப்பைப்பெற்றோங்கியது. அது கீழ்நாடுகளில் முதன்மையான வாசனைத் திரவிய வியாபார ஸ்தலமாயிற்று. இந்தியர், அராபியர், ஜவானியர், மலாயர் முதலாயின வர்த்தகர்கள் எதேச்சையாக உறைந்திருந்தனர். அச்சையினது அரசர்கள் மல்லர்களாகவும் கொடூரர்களாகவு மிருந்தார்கள். நாள் முழுவதும் குடித்தலும் வெறித்தலும் கூத்தாடுவதுமே அரசர்களுக்கும் அவர்களது சகாக்களுக்கும் வேலையாக இருந்தது. சேவல் சண்டைகள் நடத்தல், காட்டு மிருகங்கள் நாட்டு மிருகங்கள் இவற்றினால் சண்டைகள் நடத்தல் இன்னனவே அச்சையர்களுக்கு நேரப்போக்காகவிருந்தன. அரசியலில் நீதி நியாயம் கிடையா. சிறு குற்றங்களுக்குக்கூட குற்றவாளியின் கண் தோண்டியெடுக்கப்படும்; அல்லது அவனுடைய தலை வெட்டப்படும். பெருங் குற்றவாளிகள் கொதியெண்ணெய்க்குள் அமிழ்த்தப்படுவார்கள்; அல்லது கழுவிலேற்றப்படுவார்கள்.

கி. பி. 1611-இல் சுல்த்தான் மகோடா அலாம் என்பவன் அச்சையை ஆட்சிபுரிந்தான். இவன் சண்டை செய்வதில் வெகு சமர்த்தன்; தீரன். இவன் காலத்தில்தான் மலாயா தீபகற்பம் முழுவதும் அச்சையின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டது.

அக்காலையில் ஜொகூர் மலாக்காவுடன் நட்புக்கொண்டிருந்ததால் சுல்த்தான் மகோடா அலாம், ஜொகூர் சுல்த்தானின் பட்டினமாகிய **பத்து சவாரைக் (Batu Sawar)** கொள்ளையடித்து, அதைத் தரை மட்டமாக்கினுன். ஜொகூர் சுல்த்தான் அச்சைக்குத் தூக்கிக்கொண்டு போகப்பட்டு அங்கு இறந்தான். அவனது தம்பியான அப்துல்லா அச்சையர்கள் கையில் பல இடர்களுக்கு ஆளாகி, மனம் நொந்தவனுய் கி.பி. 1623-இல் இறந்தான். அநேக ஜொகூர் மலாயர்கள் கைதிகளாக அச்சைக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டனர். வேறு பலர் ஆயிரக்கணக்காக மக்காலாருக்குச் சென்று குடியேறினர். ஜொகூரின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டிருந்த ஆரு, இந்திரகிரி (சுமாத்திராவில்), பஹாங், கெடா, பேராக் முதலிய இடங்களையும் அச்சையர் கொள்ளையடித்தனர். இந்நாடுகளிலிருந்து அச்சைக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட கைதிகள் ஊண், உறக்கம், உடை யாதுமின்றி அங்கு மிக்கும் அலைந்து திரிந்து மரணவாய்ப்பட்டனர்.

சுல்த்தான் மகோடா அலாம் கி.பி. 1637-இல் இறந்தான். அதன் பின்னர் சுமார் 60 வருஷங்களாக அச்சையை இராணியார் ஆண்டனர். பெண்கள் பேதைகளாகையால் அவர்களது ஆட்சியில் அச்சை தனது வலிமையை இழந்தது இயல்பே.

ஜொகூர் மலாயர்கள் அச்சையினது அபாயம் இப்போது நீங்கிவிட்டதென அறிந்து மீண்டும் ஜொகூரில் குடியேறி, ஜொகூர் நதியின் முகத்துவாரத்தில் முன்போல் தம் பட்டினத்தை அமைத்தனர் ; டச்சுக்காரரோடும் பரஸ்பர உறவு உண்டாயிற்று. ஜாவா, சீனு முதலிய இடங்களிலிருந்து வர்த்தகக் கப்பல்கள் ஜொகூருக்கு வந்து போயின; ஜொகூர் ஒருவாறு செழிப்புற்றது.

இந்நாட்களில் சுமாத்ராவிலிருந்த ஜம்பி என்னும் இராச்சியத்திற்கும் ஜொகூருக்குமிடையே அரச குடும்பத்திலுண்டான ஒரு விவாக ஒப்பந்த முறிவால் கலகமுண்டா

யிற்று. கி. பி. 1673-இல் ஜொகூர் லாமா பட்டினம் ஜம்பியர்களால் தாக்கப்பட்டது. ஜொகூர் சுல்த்தான் தலை தப்பியது தம்பிரான் துணையென்று பஹாங்கிற்கு ஓடினான்.

இதன் பிறகு சில வருஷங்களாக ஜொகூர் இராச்சியம் அலங்கோலப்பட்டுக் கிடந்தது. கி.பி. 1690 அளவில் சுல்த்தான் மாமூட் என்பவன் ஒருவன் ஜொகூரிலிருந்து அரசு புரியலானான். மலாக்கா சுல்த்தான்மாரின் வழித்தோன்றல்களுள் இவனே கடைசியாக ஜொகூரை ஆண்டவனுவான். மாமூட் உண்மையில் ஒரு பேயன். ஏனெனில் பிறரைக் கஷ்டப்படுத்துவதிலும், அவர்களுக்குப் பல இடுக்கண்கள் உண்டு பண்ணுவதிலும் இன்பம் பெறுபவனுக இருந்தான். "தினசரி யாரேனும் ஒருவரையாகிலும் தன் கையால் கொல்லாமல் மாமூட் இருக்கவில்லை" என மலாய்ச் சரித்திரங்கள் கூறுகின்றன. இத்தகைய அரசன் ஒருவனை குடிகள் யாவரும் மனமார வெறுத்தது ஓர் அதிசயமில்லை. அவனது அத்தியந்த சிநேகரான மலாய்த் தலைவர்களும் இப் பைத்தியக்காரனை முடிவுகட்டச் சதியாலோசனை பண்ணினர். கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தாற்போல அவர்கள் தங்களது எண்ணத்தை நிறைவேற்ற ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பங் கிடைத்தது.

ஒரு நாள் பலாப்பழமொன்று அரண்மனைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. அதைக் கண்ட பெண் ஒருத்தி அதில் ஒரு சுளை தனக்குத் தரும்படி கேட்டாள். இவள் அச்சமயத்தில் கர்ப்பவதியாக இருந்தமையால் மலாயத் தலைவன் ஒருவன் அவள் வேண்டுதலைப் பூர்த்தி செய்தான். பார்வைக்குத் தோற்றுதபடி ஒரு சுளை வெட்டி எடுக்கப் பட்டிருந்தது. ஆனால் எப்படியோ சுல்த்தான் மாமூட் இதை அறியலாயினான். தனக்கெனக் கொண்டுவரப்பட்ட பலாப்பழமானது எச்சில் படுத்தப்பட்டதால் தனக்குப் பெரிய அவமானம் உண்டாகிவிட்டதாகக் கருதினான்.

உடனே பலாப்பழச் சுளையைத் தின்ற பெண்ணின் வயிற்றைத் தன் உடைவாளால் பிளம்படிக் கட்டளையிட்டான். அவள் தன் பிராணனைக் காப்பாற்றுவதற்காக தான் அப் பலாப்பழச் சுளையைச் சாப்பிடவில்லையென்றும், தன் கர்ப்பத்திலிருக்கும் சிசுதான் அதைச் சாப்பிட்டதென்றும் கூறினாள். ஆனால் சுல்த்தான் சற்றும் ஈன இரக்கமில்லாமல் அப்பெண்ணைத் தன் உடைவாளுக்கு இரையாக்கினான். இதனால் மாண்டவளது கணவனும் மற்றைய மலாய தலைவர்களும் ஒன்றுகூடி, சுல்த்தான் தன் காவலாளர்களோடு பள்ளிவாசலுக்குச் செல்லுகையில் பழிக்குப்பழி வாங்கினர். இது கி.பி. 1699-இல் நடந்தது.

௩உ. பண்டாஹரா சுல்த்தான்மார்

சுல்த்தான் மாமூட்டுக்குப் பின்னர் பண்டாஹராவாக இருந்த அப்துல் ஜலில் என்பவன் பட்டத்திற்கு வந்தான். ஜொகூர், பஹாங் இராச்சியங்களின் இப்போதைய சுல்த்தான்கள் இவனின் சந்ததியாரே. அப்துல் ஜலில் சமாதானப் பிரியன். சொற்ப வருடங்கள் அவனது அரசு செவ்வையாக நடந்தது. அவனது சகோதரர்கள் எவருக்கு மடங்காத துஷ்டர்களா யிருந்தார்கள். இவர்கள் ஒருவரோடொருவர் விரோதம் பாராட்டினர். இன்னும் மலாய தலைவர்கள் பலருக்குப் பண்டாஹராவான ஒருவன் பட்டத்திற்கு வந்தது வெறுப்பாயிற்று. இக் காரணங்களின் பொருட்டு இராச்சியத்தில் இரண்டு கட்சிகள் உண்டாயின. இவர்களில் பண்டாஹராவுக்கு விரோதியானவர்கள் சியக்கிலிருந்து (சுமாத்திராவில்) இராஜா கிச்சில் என்பவனையும், ஸெலிபிஸிலிருந்து வந்த பூகீஸ் ஜாதியாரையும் தமக்கு உதவியாக அழைத்தனர். இராஜா கிச்சில் என்பவன் பூகீஸ் ஜாதியார் உதவிக்கு வருமுன் ஜொகூர் நதியில் வந்து சேர்ந்தான். வந்து சேர்ந்ததும் ஜொகூரின் நிலைமையை அறிந்து தனே அரசனாகவர எண்ணினான். சில துரோகிகள் அவனிடமிருந்து இலஞ்சகம் வாங்கிக்கொண்டு ஜொகூரார்

களது துப்பாக்கிகளை நீரால் நிறைத்துவிட்டனர். இதனல் அவற்றைப் பாவித்து பண்டாஹராவைச் சேர்ந்த ஜொகூர் மலாயர்கள் சண்டை செய்ய முடியாமற் போயிற்று. இந்நாட்களில் அரசியல் வியவகாரங்களை சுல்த்தானது சகோதரனுன இராஜாமுடா என்பவன் கவனித்து வந்தான். இராஜா கிச்சில் என்பவன் ஜொகூரைத் தாக்கிய காலையிலும் இராஜா மூடாவானவன் தாயம் விளையாடுவதிலேயே சுகித்திருந்தான். மலாயர்கள் தோல்வி யடைந்து பின்வாங்குந் தறுவாயில்தான் இராஜா மூடா அவ்விளையாட்டை நிறுத்தினன். சண்டையில் தாம் தோல்வி யடைந்ததை யுணர்ந்ததும் இராஜா மூடா தன் அழகான மனைவியையும் புதல்வர்களையுங் கொன்று விட்டு, எதிரிகளுடன் சண்டை செய்து தன்னுடலை நீத்தான்.

பிறகு, சுல்த்தான் அப்துல் ஜலில் பேடித் தன்மை யுடையவனுகையால் இராஜா கிச்சிலுடன் சமாதானஞ் செய்துகொண்டு மீண்டும் பண்டாஹரா உத்தியோகத்திற்குச் சென்றுன்; இராஜா கிச்சில் அரசனுனுன்.

கூ. இராஜா கிச்சிலும் பூகிஸ் ஜாதியாரும்

பூகிஸ் ஜாதியார் திறன் மிகுந்த மாலுமிகளாகவும் வர்த்தகர்களாகவும் விளங்கியவர்கள். இவர்கள் போர்ச்சுக்கீஸிய முறைப் பிரகாரம் தங்கள் கப்பல்களை அமைத்து, அவற்றின்மேல் பெரிய துப்பாக்கிகளையும் வைத்திருந்தார்கள். இன்னும், போர்ச்சுக்கீஸியரிடமிருந்தே யுத்த கவசம் தரிக்கும் விதத்தையும், குண்டுமாரி பொழியும் முறைகளையுங் கற்றிருந்தார்கள்.

17-ஆம் நூற்றுண்டின் ஈற்றில் பூகிஸார் பெருவாரியாக மலாயா, ஜாவா, சுமாத்திரா, போர்னியோ முதலிய விடங்களிற் குவிந்திருந்தனர். மலாயா தீபகற்பத்தில் கிள்ளான் நதி, சிலாங்கூர் நதி இவை பாயுமிடங்களில் அவர்

கள் ஆயிரக்கணக்காகக் குடியேறி யிருந்தனர்.

பூகிஸ் ஜாதியார் தம் ஆதிக்கத்தை எங்கும் நிலைநாட்ட ஆவலுடையவர்களாகையால் இராஜா கிச்சிலின் அதிர்ஷ்டத்தைக் கண்டு பொறாமைப்பட்டனர்.

இராச்சியத்தை யிழந்த பண்டாஹரா சுல்த்தான் பூகிஸ்காரருடன் சேர்ந்து இராஜா கிச்சிலைத் துரத்துவதற்காக அவகடஞ்செய்தான். இன்னும், இராஜா கிச்சிலானவன் சுல்த்தானின் மூத்த மகளான துங்கு தெங்கா என்பவளை விவாகஞ் செய்து கொள்வதாக ஒப்புக் கொண்டிருந்தான். ஆனால், அவளின் தங்கையான துங்கு குமரியா என்பவள் மிக்க அழகுள்ளவளாக இருந்தமையால் அவளைத் தன் மனைவி யாக்கிக்கொண்டான். இதுவுமன்றி, ஜொகூரைக் கைப்பற்றுவதில் அவனுக்கு அதிகம் துணைபுரிந்த பூகிஸ் தலைவனான தைன்பரனி என்பவனுக்கு ஜொகூரின் யாம்-துவான்† முடா உத்தியோகம் கொடுப்பதாக வாக்களித்-திருந்தான். ஆனால், ஜொகூரைப் பிடித்த பிறகு தன் வாக்குறுதியை நிறைவேற்றவில்லை.

இப்போது துங்கு தெங்கா என்பவள் தன் ஆத்திரத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளுவதற்காக தைன் பரனியை விவாகஞ் செய்து கொண்டாள்.

பூகிஸ் ஜாதியாருக்கும் இராஜா கிச்சிலுக்கும் சண்டை தொடங்கிற்று. பண்டாஹரா சுல்த்தான் அப்துல் ஜலில் தன்னுயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள குவாலா-பஹாங்கிற்கு ஓடினான். அவன் அங்குத் தன் கப்பலில் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருக்கையில் விரோதியின் தூதர்கள் சிலர் அவனை இரு துண்டமாக்கினர். இது கி.பி. 1718-இல் நடந்தது.

---

† யாம்—யாட்சிமைதங்கிய

இராஜா கிச்சில் ரீயோ தீவை இராஜதானியாக வைத்துக்கொண்டு, பூகிஸ் ஜாதியார்களால் விளைந்த கலகங்களுக்கிடையே ஜொகூரை நான்கு வருடங்கள் வரை ஆண்டான். இக் காலத்திலே தைன் பரனிக்கும் இராஜா கிச்சிலுக்கும் சண்டை நடந்து வந்தது. இறுதியில், பூகிஸ்காரர் வெற்றியடைந்தார்கள். இராஜா கிச்சில் லிங்காத் தீவிற்குத் துரத்தப்பட்டு, அங்கிருந்து தன் சொந்த இராச்சியமாகிய சீயக்கிற்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

ருச. பூகிஸ்காரரின் ஆட்சி

பூகிஸ் ஜாதியார் முதன் முதலாக கி. பி. 1681-இல் கிள்ளான் நதி, சிலாங்கூர் நதி இவற்றின் முகத்துவாரப் பிரதேசங்களிற் குடியேறினார்கள். இவர்கள் முகம்மதியர்களால் கி.பி. 1603-இல் முகம்மதிய மதத்திற் சேர்க்கப்பட்டார்கள். இவர்களைப்பற்றி முன்னமேயே படித்துள்ளோம். 18ஆம் நூற்றூண்டில்தான் இவர்கள் கியாதியடைந்தார்கள்.

இராஜா கிச்சில் ஓடிய பின்னர், கி.பி. 1722-ஆம் ஆண்டில் பண்டாஹரா சுல்த்தானான அப்துல்ஜலிலின் மகன் சுலேமான் ஷா என்பவனை பூகிஸ் ஜாதியார் ஜொகூருக்கும், பஹாங்கிற்கும் சுல்த்தானாக்கினார்கள். இப்போது பூகிஸ் ஜாதியாரின் அதிகாரமே பலாட்டியமாக இருந்தபடியால், பூகிஸ் தலைவர்களுக்குப் பெரிய பட்டங்களும் உயரிய பதவிகளும் கொடுக்கப்பட்டன. தம் ஆதிக்கத்தை வலுப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் எல்லா மலாய அரச குடும்பத்துப் பெண்களையும் பூகிஸ் ஜாதியார் தம்முள்ளேயே மணந்துகொண்டனர். இன்னும், தைன் பரனியின் தமையனான தைன் மரைவா என்பவன் ஜொகூருக்கு உபசுல்த்தானாக நியமிக்கப்பட்டான். இதன் பிறகு சிலாங்கூரிலிருந்த பூகிஸ் ஜாதியாரும் ஜொகூரில் இருந்தவர்களும் ஒன்றுகூடி, ரீயோவைத் தமது பிரதான கொலுவிடமாக்கினர். இத்துடன் அவர்கள் நின்றுவிடவில்லை. அவர்களது ஆக்கிரமிப்பு

கெடா, பேராக், சுங்கை உஜோங், தம்பின் முதலிய இராச்சியங்களிலும் பரவிற்று. போரில் திறமை வாய்ந்தவர்களாகையால் எங்கும் தம் நோக்கப்படி அரசர்களை நீக்கியும் நியமித்தும் வந்தனர்.

௩டு. பூகிஸ்காரரும் டச்சுக்காரரும்

பூகிஸ்காரர் தமது அதிகாரத்திற்குட்பட்ட இடங்களிலெல்லாம் எதேச்சையாகத் தகர வியாபாரத்தைச் செய்தார்கள். அதுவுமன்றி, பல விடங்களில் பூகிஸ்காரர் உண்டாக்கிய கலகங்களின் பொருட்டு டச்சுக்காரரது வியாபாரத்துக்கு இடர்கள் உண்டாயின.

கி. பி. 1745-ஆம் ஆண்டில் ஜொகூர் சுல்தானுன சுலைமான் ஷா என்பவன் பூகிஸ்காரரது ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து விடுதலைபெற எண்ணங்கொண்டு, டச்சுக்காரரது உதவியை நாடினன். டச்சுக்காரரும் இத் தருணத்தை இழந்து விடாது, மலாயர்களுக்குச் சகாயஞ் செய்ய முன்வந்தனர். ஆகவே, டச்சுக்காரருக்கும் பூகிஸ்காரருக்கும் போர் உண்டாயிற்று. கி. பி. 1759-இல் பூகிஸ்காரர் ரியோவிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு, டச்சுக்காரருடன் சமாதானஞ் செய்து கொண்டார்கள். ஆனால், மீண்டும் கி.பி. 1782-இல் இரு பிரிவினர்களுக்கு மிடையே யுத்தம் உண்டானது. பூகிஸ் ஜாதியார் முதலில் மலாக்காவை முற்றுகை போட்டார்களாயினும், முடிவில் டச்சுக்காரரே வெற்றி பெற்று, சிலாங்கூரையும் ரியோவையும் தம் வசமாக்கிக்கொண்டனர். இதன் பிறகு ஐந்து வருஷங்கள் வரை பூகிஸ்காரரது தொல்லை அடங்கியிருந்தது. ஆனால், மலாயர்கள் எங்ஙனம் பூகிஸ்காரரை வெறுத்தார்களோ அங்ஙனமே டச்சுக்காரர்களையும் வெறுத்தார்கள். கி. பி. 1787-இல் போர்னியோவிலிருந்து பூகிஸ் கொள்ளைக் கப்பல் ஒன்று ரியோவுக்கு வந்தது. அதனைக் கேட்ட எண்ணத்துடன் ரியோ துறைமுகத்திற்குள் வந்து சேரும்படி மலா-

யர்கள் விட்டார்கள். இதைச் சிறிதும் எதிர்பார்த்திராத ரீயோவிலிருந்த சிறிய டச்சுப் பட்டாளம் திடீரென்று தாக்கப்பட்டது. பட்டாளத்தைச் சேர்ந்தவர்களுட் சிலர் காடுகளில் ஓடி ஒளிந்தார்கள். மற்றவர்களும் டச்சுத் தலைவரும் அன்றிரவே மலாக்காவுக்குப் போய்விட்டார்கள். சில தினங்களில் ஒரு சேனையுடன் டச்சுக்காரர் மீண்டும் ரீயோவுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். இதற்குள் மலாயத் தலைவர்களும் சுல்த்தானும் தமக்குத் தகுந்த தண்டனை கிடைக்குமென உணர்ந்து மற்றைய இடங்களுக்கு ஓடி விட்டார்கள். கி.பி. 1795-இல்தான் சுல்த்தான் மாமூட் டச்சுக்காரரின் வேண்டுகோளின்படி ரீயோவுக்குத் திரும் பினான். இவன் சுல்த்தான் சுலைமான் ஷாவின் பேரன்.

அதே ஆண்டில் மலாக்காவை டச்சுக்காரர் ஆங்கி லேயரது கையில் விடவேண்டியதாயிற்று. ஆங்கிலேயர் பூகிஸ்காரரை ரீயோவிற்கு வந்துபோக அநுமதித்தனர்.

சுல்த்தான் மாமூட்டை ஜொகூர், பஹாங், ரீயோ, சிங்கப்பூர் இவற்றின் கடைசி அரசனென்று சொல்லலாம். பூகிஸ்காரருக்கும் மலாயத் தலைவர்களுக்குமிடையே உண் டான பகைமையை சுல்த்தான் மாமூட் சமாளிக்க முடிய வில்லை. சில மலாயர்கள் ரீயோவை விட்டு வெளியேறினர். அவர்களில் ஒருவனான பண்டாஹரா குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தெமங்கோங் எனும் உத்தியோகஸ்தன் சிங்கப்பூருக்குப் போய்க் குடியேறினான்.

சுல்த்தான் மாமூட்டுக்கு இரண்டு மக்களுண்டு. மூத் தவனான ஹுசேன் என்பவன் சிங்கப்பூருக்குப் போன தெமங்கோங்குடைய சகோதரியின் கணவனுவன். இளைய வனின் பெயர் அப்துல் இரஹ்மன். மூத்தவனை சுல்த்தா னாக நியமிக்க மலாயர்கள் எண்ணங்கொண்டிருந்தனர். ஆனால், பூகிஸ்காரர்கள் இளையவனைச் சிம்மாசன மேற்றக் காத்திருந்தனர்.

ஆகவே, கி.பி. 1812-இல் ஹுஸேன் தன் மாமனுன பஹாங் பண்டாஹாராவிடஞ் சென்றிருந்தபோது, பூகிஸ் காரர் சுல்த்தான் மாமுட்டை நஞ்சு கொடுத்துக் கொன்று விட்டு, தமக்கு இஷ்டமான அப்துல் இரஹ்மானை சுல்த்தானுக நியமித்தார்கள். இவன் அவர்கள் கருத்துக்களை நிறை வேற்றுகிறவனு யிருந்தான்.

ஆகவே, கி.பி. 1818-ஆம் ஆண்டில் ரபிள்ஸ் துரை யவர்கள் பிரிட்டிஷ் வியாபார அபிவிருத்திக்காக மலேயா வின் தெற்கே தகுந்த துறைமுகம் ஒன்றைத் தேடித் திரியுங் காலை மலாய இராஜ்யத்தின் நிலைமை இவ்வாறு அலங் கோலமா யிருந்தது. இனி, மலாயாவிலே பிரிட்டிஷ்காரரது வரலாற்றைப்பற்றிப் பின்வரும் பாடங்களில் படிப்போம்.

ரு. தற்காலம்

௩௯. பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி

எலிஸபெத் இராணி (கி.பி. 1558-1603) ஆட்சி புரிந்த காலையில்தான் ஆங்கிலேயர் கிழக்கு இந்தியத் தீவுகளுக்கும், இந்தியாவுக்கும், சீனாவுக்கும், ஏனைய கீழ் நாடுகளுக்கும் வர முயன்றனர். ஆங்கில வர்த்தகர்களிற் சிலர் சிறு கப்பல்களை வடமேற்கு, வடகிழக்கு ஆகிய திசைகளுக்கு அனுப்பி, அம்மார்க்கங்களினாலே முற்கூறிய தேசங்களை அடைய முயன்றார்கள். ஆனால் அவ்வழிகள் பனிக்கட்டிகளால் மூடப்பட்டிருப்பவை என்பது பலருக்கும் தெரிந்ததே. இன்னும், வேறு சில ஆங்கிலேயர் தரை மார்க்கமாக ரஷியா, பேர்ஷியா முதலிய நாடுகளைக் கடந்து, மேலே கூறப்பட்ட நாடுகளை அடைய முயன்றார்கள். ஆனால் கொள்ளைக்காரரும் விரோதிகளும் அவர்களுக்குப் பல இடர்களை உண்டாக்கினர். எனவே நன்னம்பிக்கை முனையைச் சுற்றி கீழ் நாடுகளை அடைவதே உசிதமான மார்க்க மெனத் தோன்றிற்று.

கி.பி. 1557-இல் ஸர் பிரான்ஸிஸ் ட்ரேக் (Sir Francis Drake) என்னும் ஆங்கிலேய கடற்படைத் தலைவர் அட்லாண்டிக் சமுத்திரத்தின் வழியாக ஹோர்ன் முனையைக் (Cape Horn, South America) கடந்து, பஸிபிக் மஹா சமுத்திரத்தை அடைந்து அங்குள்ள ஸ்பானியரது கப்பல்களுடன் சண்டையிட நேரிட்டது. அதன் பிறகு, மேற்குத் திசையாக நன்னம்பிக்கை முனையைக் கடந்து, அவர் இங்கிலாந்துக்குச் சென்றார். செல்லும்போது மொலுக்கஸ் தீவுகளில் தங்கினார். அங்கிருந்த வாசனைத் திரவிய வியாபாரிகள் ஆங்கிலேயரோடு வியாபாரம் நடத்த இச்சையுள்ளவர்களாக இருத்தலைக் கண்டார். அந்நாட்களில் போர்ச்சுக்கீஸியர்தான் இந்த வியாபாரத்தை நடத்தி வந்தனர். லண்டனை

அடைந்ததும், ஆங்கில வர்த்தகர்களிற் பலரை கிழக்கிந்தியத் தீவுகளுக்குப் போகுமாறு ஏவினர். ஆயினும் இதினின்று சுமார் இருபது வருஷங்கள் வரை ஆங்கிலேயர் எதுவுஞ் செய்யவில்லை.

போர்ச்சுக்கீஸியருக்கு அடுத்தபடியாக டச்சுக்காரர்கள்தான் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளுக்கு வந்தவர்கள். கீழ் நாடுகளின் வாசனைத் திரவிய வியாபாரம் முழுவதும் டச்சுக்காரர் கைக்கு வரவே, அவர்கள் மிதமிஞ்சிய கிரயத்திற்கு வாசனைப் பொருள்களை ஐரோப்பாவில் விற்கத் தொடங்கினர்கள். இதைக்கண்ட லண்டன் வியாபாரிகள் இப்போது அவாக் கொண்டு, தாம் அவ்வியாபாரத்தைக் கையாள வேண்டுமென ஆலோசித்து, கி. பி. 1600-ஆம் ஆண்டில் **கிழக்கு இந்திய கம்பேனி** எனும் ஒரு வியாபார சங்கத்தை ஸ்தாபித்தார்கள். கம்பெனியின் சார்பில் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளுக்குப் பல வர்த்தகக் கப்பல்கள் அனுப்பப்பட்டன. இதனுல் டச்சுக்காரருக்கும் ஆங்கிலேயருக்கு மிடையே கலகங்கள் உண்டாயின.

இவற்றிற்குக் காரணம் என்னவென்ருல் டச்சுக்காரர் போர்ச்சுக்கீஸியருடன் சண்டைசெய்து அவர்களை விரட்டியடிக்கும்போது அதில் ஆங்கிலேயர் சிறிதும் பங்கெடுத்துக் கொள்ளாததே. இப்போது கிழக்கிந்தியத் தீவுகளின் வர்த்தகத்தில் பங்கு வேண்டுமானுல் ஆங்கிலேயர் டச்சுக்காரருக்குச் சகாயமாக யுத்தக் கப்பல்கள் தந்தும் அரண்கள் கட்டிக்கொடுத்தும் உதவி செய்யவேண்டுமென டச்சுக்காரர்கள் கூறினர். இதற்குக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியார் சம்மதிக்கவில்லை. தமக்குக் கிடைத்த சொற்ப இலாபத்தையும் சண்டையில் விருக்க எண்ணவில்லை. இன்னும், இடையிடையே டச்சுக்காரர் ஆங்கிலேயருக்குப் பல இன்னல்களை விளைவித்தவண்ணமாக இருந்தார்கள். மேலும் அக்காலத்தில் டச்சுக்காரரிடமிருந்த கப்பல்களிலும் சேனையிலும் நான்கில் ஒரு பங்குதான் ஆங்கிலேயரிடம் இருந்தமையால் அவர்கள்

டச்சுக்காரரை எதிர்த்துச் சண்டை செய்யமுடியவில்லை. எனவே, கி.பி. 1623-ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளில் வர்த்தகஞ் செய்யும் நோக்கத்தை நிறுத்திவிட்டு கம்பெனி இந்தியாவுக்குச் சென்றது. அங்கு அது நல்ல அதிர்ஷ்டத்தைப் பெறலாயிற்று.

கி.பி. 1641-இல் மலாக்கா டச்சுக்காரரது கைக்கு வரவே, அவர்களது ஆதிக்கம் கிழக்கிந்திய தீவுகளில் வலுத்தது. ஜலசந்திக்கூடாக வேறெந்த ஐரோப்பிய வர்த்தகர்களும் செல்லவொட்டாது தடை செய்தனர். இதனால் ஆங்கிலேயருக்குக் கிழக்கு இந்தியத் தீவுகளில் அங்குமிங்குமிருந்த சொற்ப வியாபார ஸ்தலங்களும் கி. பி. 1683-இல் இழந்துபட்டன.

௩௭. கெப்டன் பிரான்ஸிஸ் லைட்டும் பினங்கும்

18-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் மலாயா உலகத்திலே டச்சுக்காரரது ஆதிக்கம் க்ஷீணிக்கத் தொடங்கிற்று. இதற்குக் காரணம், முன் சில பாடங்களில் நாம் படித்தபடி அவர்களது கொடூரமான ஆட்சியே. அதன் பொருட்டு பல இடங்களிலும் கிளர்ச்சிகளும் புரட்சிகளும் உண்டாயின. இவற்றை அடக்க அவர்களிடம் போதிய படையும் பலமும் இருக்கவில்லை. இத்தருணத்தை ஆங்கிலேயர் தமக்குத் தக்கவாறு பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். முன்னர் தாம் கைக்கொள்ள விரும்பின கிழக்கிந்தியத் தீவுகளின் வியாபாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காக, வங்காளக் குடாக்கடலுக்குக் கிழக்கேயும், மலாக்கா ஜலசந்திக்கு அருகிலேயும் இருக்கும் ஒரு துறைமுகத்தை இப்போது தேடினார்கள். இன்னும் அத்துறைமுகமானது வடகிழக்குப் பருவக்காற்று மும்மரமாக வீசும்போது கப்பல்கள் அண்டுவதற்கும், சீனாவுக்குப் போக்குவரவு செய்யும்

கப்பல்களைப் பழுது பார்ப்பதற்கும் வசதி அளிக்கக்கூடிய தாக இருத்தல் வேண்டுமெனவும் கருதினார்கள்.

இத்தகைய துறைமுகம் ஒன்றைக் கண்டுபிடித்தவர்-தான் கேப்டன் பிரான்ஸிஸ் லைட் என்பவர். இவர் கி. பி. 1740-ஆம் ஆண்டில் இங்கிலாந்திலே ஸவோல்க் (Suffolk) மாகாணத்திலே பிறந்தவர். தனது 21-ஆம் ஆண்டில் கடற் படையிற் சேர்ந்தார். மதராஸுக்கும் கெடாவுக்குமிடையே வர்த்தகம் நடத்திவந்த கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக் கப்ப லொன்றின் தலைவரானார். பிரான்ஸிஸ் லைட் கி. பி. 1763-ஆம் ஆண்டில் கெடாவில் தங்கி, ஓர் ஆலையையும் வியாபார நிலையத்தையும் நிறுவினார். அங்கிருந்தபடியே அந்நாட்டின் விளைபொருட்களான இலவங்கம், சாதிக்காய், மிளகு முதலியவைகளை வாங்கி இந்தியாவுக்கு ஏற்றினார். அத னால் கம்பெனிக்கு பெருத்த இலாபங் கிடைத்தது. கெடா வாசிகளிற் பலருக்கு நன்மை யேற்பட்டது. மலாயர் இவரிடம் நட்பும் நம்பிக்கையும் பாராட்டி வந்தனர். அந் நாட்களில் சியங்காரர்களாலும், பூகிஸ்காரர்களாலும் கெடாவில் கொள்ளையும் கொலையும் நடந்து வந்தன. இவற்றை நிவர்த்திக்க கெடா சுல்த்தானுக்குத் துணை-வேண்டியிருந்தது. ஆங்கிலேயர் தனக்கு அயலாரானால், விரோதிகளினால் தன் இராச்சியத்துக்கு அபாயம் நேரிடா வண்ணம் ஆங்கிலேயர் உதவி செய்வார்களெனச் சுல்த் தான் கருதினான். பிரான்ஸிஸ் லைட்டும் கெடாவைச் சேர்ந்த பினாங்குத் தீவை ஏற்கனவே ஆங்கிலேயர் தேடிக் கொண்டிருந்த துறைமுகமாக அமைக்க எண்ணினார். இன்னும் பினாங்குத் துறைமுகமானது நிலமுகமாக (Land Locked) இருப்பதால் அங்குக் கப்பல்கள் யாதொரு அபாய முமின்றி உறையலாமென்பதையுங் கண்டார். ஆகவே, கி. பி. 1786-ஆம் ஆண்டில் ஜூலை-மீ 3-உ, லைட் துரை அவர்களது தூண்டுதலின் பயனாக, கிழக்கிந்தியக் கம் பெனியார் கெடா சுல்த்தானிடமிருந்து பினாங்கை வாட கைக்கு அமர்த்திக்கொண்டார்கள்.

கெப்டன் பிரான்ஸிஸ் லைட்

ஸர் தோமஸ் ஸ்டாம்போர்ட் ரபிள்ஸ்.

கெப்டன் லைட் அவர்களே பினங்குக்கு முதல் கவர்னரானர். அவர் அங்கு வந்தபோது பினங்கு காடடர்ந்த இடமாக இருந்தது. சில சினர்களே அங்கு வசித்தார்கள். இடைவிடா முயற்சியால் காட்டையழித்து நாடாக்கினர். நிபகற்பத்திலிருந்து நாற்றுக்கணக்கான குடியேற்றக்காரர் பினங்குக்கு வந்தார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் லைட் நிலங்கள் இனமாகக் கொடுத்து அவர்களைக் காடழிக்கும்படி ஏவினர். கம்பெனியார் பினங்கை ஏற்றுமதி, இறக்குமதி ஆகியவற்றிற்குத் தீர்வையில்லாத துறைமுகமாக (Free—port) ஆக்கிய படியால் சுதேச வியாபாரிகள் டச்சுக்காரரது துறைமுகங்களுக்குச் செல்லாமல் பினங்கிற்கே சென்றனர். இன்னும், பிரான்ஸிஸ் லைட் வாசனைத் திரவியத் தோட்டங்கள் பலவற்றை உண்டாக்கினர். இவ்வண்ணம் பினங்கு செல்வஞ் சிறப்பைப் பெற்றது. இக்காரணங்களினல் மலாயர் மாத்திரயன்றி சினர், அராபியர், இந்தியர், ஜாவானியர், பர்மியர், சியங்காரர் முதலியோரும் திரள் திரளாக வந்து, பினங்கில் குடியேறினர்.

முதலில் பினங்கு எல்லா வகையிலும் ஓர் உன்னத துறைமுகமாக இருக்குமெனத் தோன்றிற்று. ஆனல் கி. பி. 1819—ஆம் ஆண்டில் சிங்கப்பூர் தலையெடுத்ததாலும், மிளகின் கிரயம் குறைந்துபட்டதாலும், பினங்கின் சமீபத்தில் கப்பல்கள் கட்டுவதற்கான உகந்த மரங்கள் கிடைக்காததினலும் அது தன் மேன்மையை இழக்கலாயிற்று. எப்படியானலும் பினங்குதான் கிழக்கிந்திய நாடுகளுள் பிரிட்டிஷ்காரரது முதலாவது நிலையமானது.

பிரான்ஸிஸ் லைட் துரை மலேரியா ஜுரத்தால் பிடிக்கப்பட்டு கி. பி. 1794—ஆம் ஆண்டு அக்டோபர்—மீ 21—உ அன்று பூதவுடலை நீக்கி புகழுடல் பெற்றார். அவரது கல்லறை இன்னும் பினங்கைச் சிறப்புச் செய்துகொண்டிருக்கிறது.

௨௮. ஸர் ஸ்டாம்போர்ட் ரபிள்சும் சிங்கப்பூரும்

ஸ்டாம்போர்ட் ரபிள்ஸின் தகப்பனார் லண்டனுக்கும் ஜமைக்காவுக்கு மிடையே போய்க்கொண்டிருந்த ஓர் ஆங்கிலக் கப்பலின் மாலுமி. அதே கப்பலிலேயே கி. பி. 1781-ஆம் ஆண்டில் ஸ்டாம்போர்ட் ரபிள்ஸ் பிறந்தார். அவரது தகப்பனார் அவ்வளவு பணக்காரரல்லர்; கடன்காரர். இதனால் ஸ்டாம்போர்ட் தனது பதினான்காவது வயதிலேயே பள்ளிக்கூடத்தை விட்டுவிட்டு லண்டனில் உள்ள கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் காரியாலயத்தில் குமாஸ்தாவாக அமர்ந்தார். தமக்கிட்ட வேலையை ஊக்கத்துடனும் திறமையுடனும் செய்து முடிப்பார். பொன் போன்ற குணமுடையவர். ஆகவே காரியாலய அதிகாரிகள் ஸ்டாம்போர்டை மிகவும் பாராட்டினார்கள். அவரது குடும்பத்தில் அவரொருவரே உழைப்பாளி. குடும்பத்தின் பாரமும் அவர் தலையிலேயே பொறுத்திருந்தது. இதினின்று வாலிப ஸ்டாம்போர்ட்டின் கவலை எத்துணையதாக இருந்திருக்கவேண்டுமென்பதை நீங்களே உணர்ந்து அறிந்துகொள்ளுங்கள்.

வேலை ஒழிந்த நேரங்களில் பற்பல சிறந்த புத்தகங்களைப் படித்து வருவார். பிரஞ்சுப் பாஷையைத் தானாகவே கற்றுக்கொண்டார். மிருகங்கள், தாவரங்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றியும் தருணங் கிடைத்தபோதெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்வார்.

கி. பி. 1805-ஆம் ஆண்டில் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியார் ஸ்டாம்போர்ட் ரபிள்ஸை பினாங்கில் குமாஸ்தாவாக நியமித்தனர். இங்கும் அவர் தன் வேலைகளை வெகு செவ்வையாகச் செய்துவந்தார். பினாங்குக்கு வந்த சில நாட்களிலெல்லாம் மலாய்ப் பாஷையில் பேசவும் எழுதவும் கற்றுக்கொண்டார். மலாயர்களது பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றியும் வரலாற்றைப் பற்றியும் ஆராய்ந்துவந்தார்.

மேலோர் கீழோர் என்ற வித்தியாசம் பாராட்டாதவ-ராகையால் மலாயர்கள் அனைவரும் அவருக்கு நண்பர்கள் ஆனார்கள்.

மலாயஉலகுக்கே தன்னை அர்ப்பணஞ்செய்து தன்னால் இயன்ற மட்டில் இந்நாட்டவர்களுக்கு நன்மை புரிதலை அவர் விரதமாகக் கொண்டார். பிரிட்டிஷார் மலாயாவின் அதிபதிகளானால் இத்தேசத்துக்குப் பெரும் நன்மை உண்-டாகுமென்பது ரபிள்ஸ் துரையின் கருத்து. டச்சுக்காரரது கொடுங்கோலையும் குடிகளது நலத்தைக் கருதாத ஆளுகை-யையும் கண்டு டச்சுக்காரரை மனமார வெறுத்தார். பிரிட்டிஷ்காரர் வந்தால்தான் மலாய் நாட்டுக்கு அமைதி, சமாதானம், செல்வம் செழிப்பு, குடிகளிடையே சந்தோ-ஷம் ஆகியவை உண்டாகும் என்பதை அவர் உணர்ந்திருந்-தார்.

பினாங்கு முன்னாட்களில் தேகாரோக்கியத்திற்குக் கொஞ்சமும் வசதியான இடமாக இருக்கவில்லை. கிழக்-கிந்தியக் கம்பெனியின் கவர்னர்களில் இருவரும், பல காரியஸ்தர்களும், குடிஜனங்களில் அநேகரும் சடுதியில் இறந்தனர். நமது ரபிள்ஸ் துரைக்கும் உடல் நலம் குன்-றிற்று. எனவே, கி. பி. 1808–ஆம் ஆண்டில் அவர் தேக சௌகரியத்தின் பொருட்டு மலாக்காவிற்குச் சென்றார்.

மலாக்கா கி. பி. 1795–இல் பிரிட்டிஷ்காரரது கைக்கு வந்தது. அஃதெப்படியென்றால், அந்நாட்களில் டச்சுக்-காரரது தாய் தேசமாகிய ஹோலந்தை பிரான்ஸ் கைப்பற்-றிற்று. பிரான்ஸ் அப்போது இங்கிலாந்தினது பெரிய விரோதி. ஆகையினால் ஒருவேளை பிரான்ஸ் டச்சுக்காரரது கிழக்கிந்திய நாடுகளையும் எடுத்துக்கொண்டு பிரிட்டிஷா-ருக்குக் கீழ் தேசங்களில் இடர்களை உண்டுபண்ண இயலும் என்பதைக் கிழக்கிந்தியக்கம்பெனியார் உணர்ந்தே முன் ஜாக்கிரதையாக கேப்டவுன், இலங்கை, மலாக்கா இவற்றைக் கைப்பற்றினார்கள்.

மலாக்காவைக் கைப்பற்றியவுடன் அங்குள்ள பட்டி-னத்தை அழித்துவிட்டு குடிகளைப் பிறங்கிற்கு மாற்ற வேண்டுமென்பதே கம்பெனியாரின் நோக்கமாக விருந்தது. ரபிள்ஸ் மலாக்காவுக்கு வந்தவுடன் இதை அறிந்தார். கம்பெனியாரின் எண்ணப்படி செய்தால் குடிகளுக்குப் பெரும் நஷ்டமும் தொந்தரவுகளும் உண்டாகுமென்பதை உணர்ந்தார். உடனேயே இந்தியாவிலிருந்த கவர்னர்-ஜெனரலான லார்ட் மின்டோ (Lord Minto) என்பவருக்-குத் தனது கருத்தைக் கடிதமூலம் தெரிவித்தார். லார்ட் மின்டோவும் இசைந்தார். இவ்விதமாக ரபிள்ஸ் துரை மலாக்கா மலாயருக்கு நன்மை செய்தார்.

நாம் மேலே கவனித்த காரணங்களின் பொருட்டு ஜாவாத் தீவையும் பிரிட்டிஷார் டச்சுக்காரரிடமிருந்து 1811-இல் எடுத்துக்கொண்டார்கள். லார்ட் மின்டோ ரபிள்ஸ் துரையின் மேன்மையான குணத்தை உணர்ந்த-வராய் அவரையே இப்போது ஜாவாவின் கவர்னராக்கினர். டச்சுக்காரர் ஆளுகையிலே ஜாவாவின் விவசாயிகள் பல கஷ்டங்களுக்கு உட்பட்டிருந்தார்கள். அரசாங்க சம்பந்த-மான வேலைகள் செய்தால் அவர்களுக்கு ஊதியம் கிடை-யாது. டச்சுக்காரர் ஆயிரக்கணக்கான அடிமைகளையும் வைத்திருந்தார்கள். ரபிள்ஸ் துரை ஜாவாவிற்குச் சென்ற-வுடன் குடிஜனங்களுக்கு எல்லா வகையிலும் சுதந்திரம் கொடுத்தார். அடிமைகளை விடுதலை செய்தார். அரசாங்க வேலைக்காரர்களுக்குத் தகுந்த சம்பளம் கொடுத்தார். டச்சுக்காரர் ஆளுகையில் ஜாவானிய சிற்றரசர்களுக்குப் பல நிபந்தனைகள் விதிக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றை யெல்-லாம் ரபிள்ஸ் துரை நீக்கினர். இவ்வாறெல்லாம் நம் ரபிள்ஸ் துரை ஜாவானியர்களுக்கு நன்மைகள் செய்தார். ஆனால் கி. பி. 1816-இல் ஜாவாத் தீவானது மற்றைய தீவுகளுடனும் மலாக்காவுடனும் ஆங்கிலேயரால் டச்சுக்-காரருக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்டது. இப்போது

ரபிள்ஸ் துரை பதினொரு வருஷ தீவிர வேலைக்குப் பின் இளைப்பாற்றத்திற்காக இங்கிலாந்து சென்றார்.

கி. பி. 1818–இல் கம்பெனியார் ரபிள்ஸ் துரையை சுமாத்ராவின் மேற்குக் கரையில் தங்களுக்கு உரிமையாயிருந்த பென்கூலன் என்னுமிடத்திற்கு கவர்னராக அனுப்பினார்கள்.

ரபிள்ஸ் இளைப்பாற்றத்திற்குச் சென்றிருந்த காலையில் டச்சுக்காரர் மீண்டும் முன்போல அநியாய முறையில் அரசியலை நடத்தினதுமல்லாமல் பிரிட்டிஷ் வர்த்தகக் கப்பல்கள், பத்தேவியாவைத் தவிர்த்து, வேறு எந்தக் கிழக்கு இந்தியத் தீவுகளுக்கும் செல்லக்கூடாதெனக் கட்டளையிட்டிருந்தனர். ரபிள்ஸ் இதைக்கண்டு எவ்விதத்திலும் மலேஷியாவின் ஒரு பாகத்தையாவது பிரிட்டிஷாருக்காக எடுக்க வேண்டுமெனத் தீர்மானித்தார். உடனே பென்கூலனிலிருந்தபடி சுமாத்ராவிலுள்ள மலாய தலைவர்களுடன் ஒப்பந்தங்கள் செய்தார். டச்சுக்காரர் ரபிள்ஸ் ஒரு கலகக்காரன் எனக் குற்றஞ்சாட்டி அவரைப்பற்றி லண்டனிலிருந்த கம்பெனி காரியாலயத்திற்கு எழுதினார்கள். ஐரோப்பாவிலே அந்நாட்களில் பிரான்சுக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் இருந்துவந்த விரோதத்தினால் பிரிட்டிஷ்காரர் ஹோலந்தின் அதிருப்தியை எவ்விதத்திலாவது சம்பாதித்துக்கொள்ளப் பிரியப்படவில்லை. ஆகவே கம்பெனியார் ரபிள்ஸ் துரையினது செயலை ஆட்சேபித்தார்கள். ஆனால் அவர் மனந்தளரவில்லை.

சுமாத்ராவின் மேற்கிலிருந்த பென்கூலனால் பிரிட்டிஷாருக்கு ஒரு நன்மையும் உண்டாகமாட்டாது என்பதை ரபிள்ஸ் அறிந்தார். இன்னும், மலாக்காவையும் மலாக்கா ஜலசந்தியையும் டச்சுக்காரர் கையில் கொடுத்துவிட்டபின்பு, வடக்கே யிருக்கும் பினாங்கினாலும் பிரிட்டிஷாரது வர்த்தகத்துக்கு அனுகூலம் உண்டாகாது என்பதையும் உணர்ந்தார்.

எனவே, இந்தியாவில் கவர்னர் ஜெனரலாயிருந்த லார்ட் ஹேஸ்டிங்ஸ் (Lord Hastings) என்பவருக்குத் தன் கருத்தைத் தெளிவாகத் தெரிவித்து, பிரிட்டிஷாரது வர்த்தக அபிவிருத்தியின்பொருட்டு ஒரு புதிய இடத்தை நிருமிக்க தனக்கு அனுமதி கொடுக்கும்படி மனுச் செய்தார். கவர்னர் ஜெனரல் ரபில்ஸது ஆர்வத்தையும் யூகத்தையும் கண்டு மெச்சி அனுமதி கொடுத்தார்.

ஆகவே ரபில்ஸ் துரை முதலில் ரீயோத் தீவை (Riau Island) பிரிட்டிஷ் துறைமுகமாக்க முயன்றார். ஆனால், டச்சுக்காரர் அவரது நோக்கம் நிறைவேறா வண்ணம் பல வழிகளிலும் பூகிஸ்காரரைத் தூண்டிவிட்டனர். அதனால் ரபில்ஸ் துரை சிங்கப்பூருக்கு வந்து அங்கிருந்த தெமங்கோங்கிடம் உறவு பாராட்டினார். ("பூகிஸ்காரரும் டச்சுக்காரரும்" என்னும் 35—ஆம் பாடத்தைப் பார்க்க) இத்தெமங்கோங் பூகிஸ் ஜாதியாரின் விரோதியாவான். சிங்கப்பூர் பூகிஸ்காரரதும் டச்சுக்காரரதும் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டிருந்த சுல்த்தான் அப்துல் ரஹ்மனின் ஆளுகையிலிருந்தது. தெமங்கோங்கானவன் ஹுசேன் அவனது ராஜ்யத்தை இழந்த வரலாற்றை ரபில்ஸ் துரைக்கு எடுத்துக் கூறினான். ரபில்ஸ் துரையின் உதவியால் ஹுசேன் சிங்கப்பூருக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு ஜோகூர் ராஜ்யத்தின் அரசனாகப் பெற்றான். எனவே, இப்பொழுது ஜோகூர் ராஜ்யத்துக்கு இரண்டு அரசர்கள் உண்டு. ஒருவன் ரீயோவிலும் மற்றவன் சிங்கையிலும்.

கி. பி. 1819—இல் ரபில்ஸ் துரை ஹுசேனிடம் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தின்படி சிங்கப்பூர் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் பெயரில் ஆங்கிலேயர் கைக்கு வந்தது. கி. பி. 1819—1823—வரை சிங்கப்பூர் பென்கூலன் துரைத்தனத்துக்குக் கீழ் இருந்தது. அதன் பின்னர் அது வங்காள துரைத்தனத்துக்குக் கீழ் வைக்கப்பட்டது.

ரபில்ஸ் துரை சிங்கப்பூரைப் பெற்றவுடன் டச்சுக்காரருக்குக் கோபம் பொங்கிற்று. ஏனென்றால் ரபில்ஸின்

இச்செய்கையால் தங்களது கிழக்கிந்திய வியாபாரத்திற்-குக் கட்டாயம் பங்கம் ஏற்படும் என்பதை அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். அவரைப்பற்றி லண்டனுக்கும் கல்கத்தா-வுக்கும் முறைப்பாடுகள் செய்தார்கள். லார்ட் ஹேஸ்டிங்ஸ் விஷயத்தைச் சமாளித்துச் சமாதானம் செய்தார்.

ரபிள்ஸ் துரை சிங்கப்பூரை ஏற்றுமதி இறக்குமதி ஆகியவற்றிற்குத் தீர்வையில்லாத துறைமுகமாக்கினர் (Free Port). சியம், சினு, மலேஷியாவின் நானு தீவுகள் ஆகிய இடங்களிலிருந்து வரும் கப்பல்களுக்குச் சிங்கப்-பூர் ஓர் உறைவிடமாயிற்று. மலாயா ராஜ்யங்களிலிருந்து ஏற்றுமதிப் பொருட்களும் சிங்கப்பூருக்கு வந்தன. சிங்கப்-பூரது இயற்கை நிலையே அது ஒரு சிறந்த துறைமுகமாக விளங்குவதற்குக் காரணமாகின்றது. கீழ்நாடுகள் பலவற்றி லிருந்தும் திரள் திரளாகக் குடிகள் சிங்கப்பூருக்கு வந்தார் கள். ரபிள்ஸ் துரை சிங்கப்பூரைப் பெற்று பதினெட்டு மாத ங்களுக்குள்ளே ஜனசங்கியை 12,000 ஆனது. 1823–இல் 13 மில்லியன் வெள்ளிக்கு வியாபாரம் நடந்தது. நியாயநீதி பொருந்திய அரசியலை ரபிள்ஸ் சிங்கப்பூரில் நிருமித்தார். சூதாடுதல், சேவற் சண்டை, அடிமை முதலியவற்றை நிறுத்தினர். வீடுகள் கட்டுவதற்கும் ரஸ்தாக்கள் போடு-வதற்கும் ஒழுங்குகள் செய்தார். பள்ளிக்கூடங்கள் ஆரம்-பிக்கப்பட்டன. ரபிள்ஸ் துரையால் உண்டாக்கப்பட்ட பள்ளிக்கூடம் அவரது பெயரையே சூடி இன்றும் 'ரபிள்ஸ் இன்ஸ்டிட்யூஷன்' (Raffles Institution) என வழங்கப் பெறுகின்றது. ஆகவே சிங்கப்பூர் பல துறைகளிலும் வளர்ச்சி பெற்றுக்கொண்டே வந்ததனுல் டச்சுக்காரர் கையிலிருந்த மலாக்காவின் வியாபாரம் க்ஷீணிக்கலாயிற்று. எனவே கி. பி. 1824–ஆம் ஆண்டில் டச்சுக்காரருக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் நடந்த ஒப்பந்தத்தின்படி டச்சுக்காரர் சிங்கப்பூரையும் மலாக்கா உட்பட மலாயா தீபகற்பத்தை யும் ஆங்கிலேயர் கையில் விட்டுவிட்டனர். ஆங்கிலேயர் பென்கூலனையும் சிங்கப்பூருக்குத் தெற்கேயுள்ள ஏனைய கிழக்கிந்தியத் தீவுகளையும் டச்சுக்காரர் கையில் விட்டனர்.

அப்பால், ஹுசேன் பிரிட்டிஷாரிடமிருந்து உபகாரச் சம்பளம் பெறுவானுயினுன்; ஜொகூர் இராச்சியம் தெமங்கோங் குடும்பத்தார் கைக்குச் சென்றது.

கி. பி. 1823-இல் ரபிள்ஸ் துரை தனது 42-ஆவது வயதிலே இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பினர். மலாயாவில் இன்று செல்வம், செழிப்பு, அமைதி, நியாயம், நீதி ஆகியன நிலவுவதற்கு நமது ரபிள்ஸ் துரையே காரண பூதராவர். கி. பி. 1825-ஆம் ஆண்டு ஜூலை 5-உ அன்று இங்கிலாந்தில் தம் வீட்டு மாடிப்படியின் அடியிலே அவர் இறந்து கிடந்தார். ரபிள்ஸ் துரை மிருகங்களின் மீது பிரியமுடையவராகையால் அவரது ஞாபகார்த்தமாக லண்டன் மிருகக் காட்சிசாலையில் (Zoo) அவரது உருவச் சிலை ஒன்று இருக்கிறது. இன்னும், பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தை வளர்த்தவர்களுள் இவரும் ஒருவராகையால், லண்டனிலுள்ள வெஸ்ட்மினிஸ்டர் அபியிலும் (West Minister Abbey) அவரது உருவச்சிலை இருக்கின்றது. ஆனாலும் சிறோங்கிய சிங்கப்பூர்தான் ஸர் ஸ்டாம்போர்ட் ரபிள்ஸின் ஸ்திரமான ஞாபகச் சின்னம் எனலாம்.

௩௧. தொடுவாய்ப் பகுதிகள்

சிங்கப்பூர், பினங், மலாக்கா, வெலஸ்லி மாகாணம் (இது கெடா சுல்த்தானிடமிருந்து கி. பி. 1800-இல் குத்தகைக்குப் பெறப்பட்டது) ஆகிய இவை நான்கும் ஒரே துரைத்தனத்தின் கீழ், தொடுவாய்ப் பகுதிகள் என்னும் பெயருடன் வைக்கப்பட்டன. இவற்றிற்குப் பினங்குதான் முதலில் அரசாங்கத் தலை நகரமாயிற்று. ஆயினும் சிங்கப்பூர் வெகுசிக்கிரத்தில் பலதுறைகளிலும் அபிவிருத்திபெற்றதால் கி. பி. 1837-இல் சிங்கப்பூரே துரைத்தனத்தின் நிலையமாக்கப்பட்டது. இத்தீவின் சிறந்த நிலையைப்பற்றி முன்னமே படித்தோமல்லவா ! அப்போது இங்கிலாந்து, இந்தியா ஆகிய தேசங்களிலிருந்து பலவித துணிமணிகளும் சரக்குகளும் பென்னம் பெரிய கப்பல்களில் சிங்கப்பூருக்கு

வந்தன. சீனாவிலிருந்து பட்டு, தேயிலை, பீங்கான்கள் ஆகியனவும் கொண்டுவரப்பட்டன. கிழக்கிந்தியத் தீவு-களிலிருந்து வாசனைப் பொருட்கள், தகரம், பொன், முத்-துக்கள், கற்பூரம், தேன் மெழுகு, காப்பிக்கொட்டை, கருங்காலி, சந்தனக்கட்டை முதலியன வந்தன. மேற்குத் திசையிலிருந்து வந்த பொருட்கள் சிங்கப்பூரிலிருந்தே கிழக்கு நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியாயின; கீழ்த்திசையிலிருந்து வந்தவை அவ்வாறே மேற்கிலுள்ள நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியாயின. இன்னும் சிங்கப்பூர் தீர்வையில்லாத துறைமுகமாகையால் சுதேச வர்த்தகர்களெல்லோரும் டச்சுக்காரரது துறைமுகங்களுக்குப் போகாமல் சிங்கப்-பூருக்கே வந்தனர்.

சிங்கப்பூர் இங்ஙனம் வளர்ச்சியடைந்து வரவே மலாக்கா துறைமுகத்தின் பிரயோஜனம் மறைந்து பட்டது. பினாங்கின் வர்த்தகமும் குன்றிற்று; பிறகு அது கெடா, பேராக், அச்சை, சியம், பர்மா, இவற்றிற்கு மாத்திரம் துறைமுகமாக அமையலாயிற்று.

இப்படி சிங்கப்பூர் சிறப்பாகவும், மலாக்கா, பினாங், வெலஸ்லி மாகாணம் பொதுவாகவும் விருத்தியடையவே இந்தியா, இலங்கை, சீனா, கிழக்கிந்தியத்தீவுகள் முதலியவற்றின் நாட்டு வாசிகள், கூட்டங் கூட்டமாக தொடுவாய் நாடுகளுக்கு வந்து குடியேறினார்கள். இங்ஙனம் குடியேறிய அந்நியர்கள் பலர் தத்தமக்குள்ளேயும் மலாயர்களுடனும் கலப்பு மணம் செய்துகொண்டார்கள்.

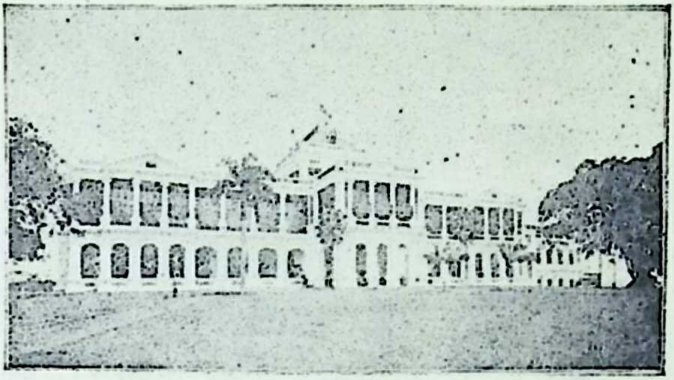
சிங்கப்பூர் சௌத் பிரிட்ஜ் ரோட்டில் (South Bridge Road) இருக்கும் மாரியம்மன் கோவில் கி. பி. 1825–இல் இந்துக்களால் கட்டப்பட்டது. அரசாங்க காரியாலயங்களில் முதன் முதலாக குமாஸ்தாக்களாக இருந்தவர்கள் இந்தியர்கள்தான். சிங்கப்பூரிலிருக்கும் செயின்ட் அந்துரூஸ் கதிட்ரல் (St. Andrew's Cathedral), இப்போதைய கவர்னர் வீடு (Govt. House), இவை இந்தியரால் கட்டப்பட்டவை.

இந்தியர்கள்தான் காடுகளை அழித்து, பள்ளங்களை நிரவி, கடற்கரைச் சுவர்கள் எழுப்பி, பாலங்கள் கட்டி, காரியாலயங்கள் கட்டி, ரஸ்தாக்கள் போட்டு, சிங்கப்பூரை நகரமாக்கினவர்கள். பினங்கு, மலாக்கா, வெலஸ்லி மாகாணம் இவைகளும் இந்தியர்களாலேதான் முன்னேற்றமடைந்தன. மேலும், கி. பி. 1827–1867 வரையில் தொடுவாய்ப் பகுதியின் துரைத்தனம் இந்தியத் துரைத்தனத்துக்கு உட்பட்டிருந்தது. இதன் பிறகுதொடுவாய்ப்பகுதிகள் கௌரவகுடியேற்ற நாடுகளாக்கப்பட்டு (Crown colonies) இங்கிலாந்து மன்னரால் நியமிக்கப்பெற்ற ஒரு தனித் தேசாதிபதியின் பரிபாலனத்தில் வைக்கப்பட்டன. இவற்றின் முதல் கவர்னராக இருந்தவர் ஸர் ஹரி ஓர்ட் (Sir Harry Ord).

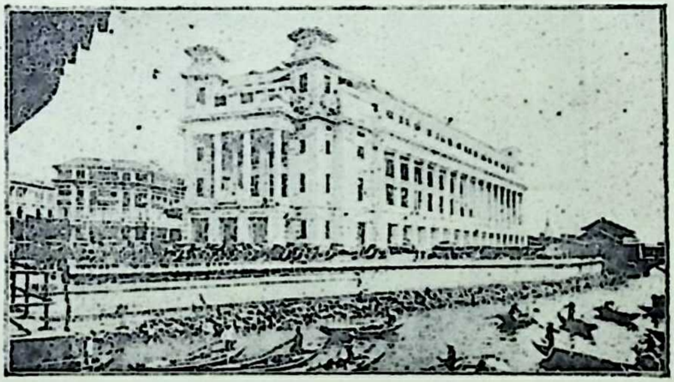
இனி, தொடுவாய்ப் பகுதிகளின் அபிவிருத்திக்காக, சிக்கனத்துக்கும் முயற்சிக்கும் பெயர்போன சீனரும் நெடுங்காலமாக உழைத்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் வர்த்தகர்களாகவும் ரப்பர்த் தோட்டங்கள், தகரச் சுரங்கங்கள் முதலியவற்றை நடத்துபவர்களாகவும், யந்திரசாலைகளில் வேலை செய்பவர்களாகவும், பலவித கைத் தொழிலாளிகளாகவும் வேலை செய்து இந்நாடுகளுக்குச் செல்வப் பெருக்கையும் சீர்மையையும் உண்டாக்கி வந்திருக்கிறார்கள்.

௨0. மலாய் இராச்சியங்கள்

போர்ச்சுக்கீஸியர் மலாக்காவைப் பிடிப்பதற்கு முன்பு மலாய மலாக்காவின் சுல்த்தான்மார் சிலர் மலாயா தீபகற்பம் முழுவதையும் ஆண்டிருந்தார்கள். மலாய மலாக்காவின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் தீபகற்பத்துள் ஆங்காங்கு பற்பல சிறிய மலாய் இராச்சியங்கள் உண்டாயின. அத்தகைய ஒரு இராச்சியத்தை இப்போது வருணிப்போம். இது பெரும்பாலும் ஒரு நதி தீரத்திலுள்ள குக்கிராமங்களின் கூட்டத்தாலானது. இதன் பிரதம தலைவன் சுல்த்தான். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் சுல்த்தானுக்கு அடங்கிய

கவர்னர் மாளிகை, சிங்கப்பூர்.

புல்லர்டன் கட்டிடம், சிங்கப்பூர்.
(இதனுள் பல அரசாங்க காரியாலயங்கள் உள)

ஸர் தோமஸ் ஸ்டாம்போர்ட் ரபிள்ஸ்.
(லண்டன் மிருகக் காட்சி சாலையி
லுள்ள சிலை.)

தலைவர் ஒருவர் உண்டு. சுல்த்தான் திறமையுடையவராக இருந்தால் கிராமத்தில் அமைதி நிலவும்; ஆனால் அவ்வித சுல்த்தான்மார்கள் அருமையாகவே இருந்தார்கள். அடிக்கடி கிராமங்களின் தலைவர்கள் தம் மனம் போன போக்குப்படி நடப்பர்; சரியான சட்ட திட்டங்கள் கிடையா. அரசாங்க காரியஸ்தரோ, தானுக்காரரோ நியாய துரந்தரரோ இருந்ததில்லை. எனவே, இவ்வித அரசியலில் குடிகள் சந்தோஷத்துடனும், சீர் சிறப்புடனும் இருந்திருக்க முடியுமா? ஒவ்வொரு இராச்சியமும் அதனதன் அயல் இராச்சியத்துடன் போருஞ் சண்டையும் புரிந்த வண்ணமாகவே இருந்தது; இன்னும் சுல்த்தானுக்கும் தலைவருக்குமிடையே அடிக்கடி கலகம் நேர்ந்தது; தலைவர்களுக்குள்ளேயும் போட்டா போட்டியும் சண்டையும் வம்பும் நடந்தன.

ஆகவே, மலாய மலாக்காவின் இறுதிக்குப் பின்னர் சுமார் முன்னூறு ஆண்டுகளாக மலாயா தீபகற்பம் அடங்கலிலும் கலகமும் குழப்பமும் உலவின.

தொடுவாய் நாடுகள் இம்மலாய இராச்சியங்களுக்கு அயல் நாடுகளாக இருந்தமையால் பிரிட்டிஷார் அவ் விராச்சிய சுல்த்தான்களுக்கு வேண்டிய அளவு உதவி புரிந்து ஆங்காங்கே சமாதானமும், செல்வாக்கும் உண்டாகும்படி செய்தல் வேண்டுமென்பது ஸ்டாம்போர்ட் ரபிள்ஸ் அவர்களது கருத்தாகவிருந்தது. ஆயினும் ரபிள்ஸ் துரைக்குப் பின் வந்த பிரிட்டிஷ் கவர்னர்கள் இதை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. ஏனென்றால், கி. பி. 1867-வரையில் தொடுவாய் நாடுகளின் துரைத்தனம் இந்திய துரைத்தனத்துக்கு உட்பட்டிருந்தது. இந்திய துரைத்தனம் வியாபார விருத்தியிலேயே கவனத்தைச் செலுத்தினது; மலாய இராச்சியங்களின் கலகங்களிலும், குழப்பங்களிலும் ஈடுபட எண்ணங்கொள்ளவில்லை.

சில நூற்றாண்டுகளாக சியம் தன் ஆக்கிரமிப்பை மலாய இராச்சியங்களின்மீது செலுத்தி வந்தது. கெடா,

ஸௌந்தன், திரங்கானு இவை சியத்துக்கு வெகு சமீபத்தில் இருக்கின்றன அல்லவா? ஆகையால் சியம் இவற்றின்மீது தன் ஆதிக்கத்தை வெகு வலுவாக நிலைநாட்டிற்று.

19-ஆம் நூற்றுண்டின் ஆரம்பத்தில் சியம் நல்ல அரசியல் வலிமையைப் பெற்றிருந்ததினால் மலாயா தீபகற்பம் முழுவதையும் கைப்பற்ற வேண்டுமென எண்ணங் கொண்டது. இந்தப் பேரவாவுக்குக் கெடா முதல் இரையாயிற்று. கி. பி. 1817-இல் கெடா சுல்த்தானின் உதவியைக் கொண்டு பேராவை சியம் கைப்பற்றிற்று. மேலும், கெடா சுல்த்தான் பிரிட்டிஷாருக்குப் பினங்கையும், வெலஸ்லி மாகாணத்தையும் கொடுத்ததற்காக சியங்காரர் பொருமை கொண்டு கி. பி. 1821-இல் கெடாவைச் சூறையாடி, கிராமங்களைக் கொளுத்தி, ஆயிரக்கணக்கான குடிஜனங்களையும் வாளுக்கிரையாக்கினர்.

கெடா சுல்த்தான் பினங்கையும், வெலஸ்லி மாகாணத்தையும் பிரிட்டிஷாருக்குக் குத்தகைக்குக் கொடுக்கும்போது, அவர்கள் தன் இராச்சியத்தைப் பாதுகாப்பார்கள் எனும் நோக்கத்துடனேதான் கொடுத்தார். ஆனால் இப்போது சியம், நாம் மேலே கண்டபடி, கெடாவைக் கொள்ளையடித்தபோது பிரிட்டிஷார் எவ்வித உதவியும் செய்யவில்லை. இது இந்திய துரைத்தனத்தின் குறைபாடு எனலாம்.

இனி, கி. பி. 1824—1825-இல் சியங்காரர் பேராக், சிலாங்கூர் ஆகிய இராச்சியங்களின்மீது படையெடுக்கத் தயார் செய்தனர். ஏற்கனவே 1817-இல் பேராக் சுல்த்தான் பிரிட்டிஷாரது பாதுகாப்பைக் கோரினர். இது கிடைக்கவில்லை. ஆயினும் இந்நாட்களிலிருந்த தொடுவாய் நாடுகளின் கவர்னரான புல்லர்டன் (Fullerton) துரையவர்கள் இந்திய துரைத்தனத்தின் கட்டளையை மீறி, பிரிட்டிஷார் பேராவையும், சிலாங்கூரையும் பாதுகாப்பதாக பேராக் சுல்த்தானுடன் கி. பி. 1826-இல் ஓர் ஒப்பந்

தஞ் செய்தார். (இவ்வொப்பந்தத்தின்படி பேராவிலுள்ள டின்டிங்ஸ் மாகாணமும், பங்கோர் தீவும் பிரிட்டிஷாருக்கு உரிமையாயின. ஆயினும், கி. பி. 1934-இல் இவைகள் பேராவுக்கே திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்டன.)

இதுவுமன்றி, பேராவையோ, சிலாங்கூரையோ சியங்-காரர் தாக்கினல் பிரிட்டிஷார் கண்டிப்பாக சியத்துடன் போர் தொடருவார்கள் எனவும் புல்லர்டன் துரையவர்-கள் சியத்து அரசாங்கத்தாருக்கு வீம்புச் செய்தி விடுத்தார். இதனுல் சியங்காரர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட நோக்-கத்தை நிறைவேற்ருமல் விட்டுவிட்டனர். இப்படியாக புல்லர்டன் துரை பேராவையும், சிலாங்கூரையும் காப்-பாற்றினுர்.

அடுத்தபடியாக, சினரால் உண்டான கலகங்-களைப்பற்றிக் கவனிப்போம். கி. பி. 1830-ஆம் ஆண்டிற்குப் பின் சீனுவிலிருந்து சீனர்கள் கூட்டங் கூட்டமாக தகர-மெடுப்பதின் பொருட்டு மலாய இராச்சியங்களுக்கு வந்-தார்கள். இவர்கள் லாருட் (பேராவில்), குவாலாலம்பூர், கிள்ளான், சுங்கை உஜோங் (நகரி ஸெம்பிலானில்) முதலிய விடங்களில் குடியேறினுர்கள். இவ்விடங்களில் இன்-றைக்கும் தகரம் அதிகம் கிடைக்கின்றதல்லவா? இவ்விதம் வந்த ஒவ்வொரு சினக் கூட்டத்தாருக்கும் 'கபித்தான் சீனு' (Capitan China) எனும் ஒரு தலைவன் உண்டு. மலாய-ருக்கும், சீனருக்கும் தகரம் எடுத்தல், விற்றல் இவற்றின் பொருட்டு அடிக்கடி சண்டை சச்சரவுகள் உண்டாயின. இதுவுமன்றி, சினக் கூட்டத்தார் தத்தமக்குள்ளேயே அடிக்கடி சண்டையிடுவதுமுண்டு.

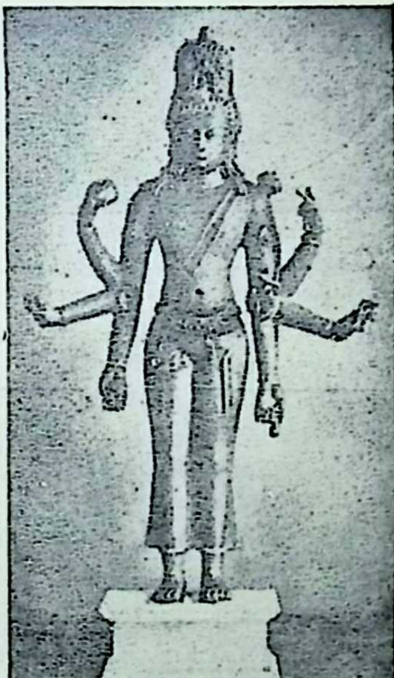
கி. பி. 1873-இல் பேராவில் இரண்டு சுல்த்தான்மார் இராச்சியத்தை ஆளுவதற்குப் போட்டா போட்டி போட்-டனர். சிலாங்கூரில் குடிகளுக்குள் இரு கட்சிகள் உண்-டாகி ஒருவரோடொருவர் யுத்தம் புரிந்தனர்; பஹாங்கிலும், நகரி செம்பிலானிலும் இடையரு உள்நாட்டுச் சச்சரவுகள்

நடந்தன. ஜொகூர், கெடா, கிளாந்தன், திரங்கானு ஆகிய இராச்சியங்கள் மாத்திரந்தான் அமைதியாக இருந்தன.

சிங்கப்பூர், பினங்கு முதலிய துறைமுகங்களின் வர்த்தகம் பெரும்பாலும் தீபகற்பத்தின் உள் நாடுகளைப் பொறுத்ததல்லவா? இன்னும், நாட்டில் அமைதியில்லாவிடில் நாடானது எந்தத்துறையிலாவது விருத்தி பெற முடியுமா? ஆகவே, மலாயாவின் உள்நாடுகளில் நடந்துகொண்டிருந்த கலகங்களும், சச்சரவுகளும் தொடுவாய்ப் பகுதிகளின் வர்த்தகத்தைப் பாதித்தன. எனவே கி. பி. 1873-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம், லண்டன் கொலோனியல் ஆபிஸிலிருந்து (Colonial Office, London) அப்போது சிங்கப்பூரில் கவர்னராக இருந்த ஸர். அண்ட்ரு கிளார்க் (Sir Andrew Clarke) என்பவருக்குப் பின்வரும் செய்தி வந்தது: "மலாயாவின் சுதேச இராச்சியங்களுள் உலவிவரும் சச்சரவுகளும், கலகங்களும் நிறுத்தப்படாவிடின் அச் செழிப்பான நாடுகள் பாழுடைந்து போவது திண்ணம். இதை நிவிர்த்திக்க நீர் சுதேச மன்னர்களை உம் வசப்படுத்தி அவர்களுக்கு உதவி செய்யத் தெண்டிப்பீராக. முடியுமான இடங்களில் அம்மன்னர்களுக்கு ஆலோசனை சொல்ல பிரிட்டிஷ் ரெஸிடெண்ட் மார்களை (Residents) நியமித்தல் வேண்டும்." ஸர். அண்ட்ரு கிளார்க் அவர்கள் இக் கட்டளையை எத்துணை சாதுரியமாக நிறைவேற்றினரென்பதை அடுத்த பாடங்களில் கவனிப்போம்.

சுக. பேரா சமஸ்தானம்

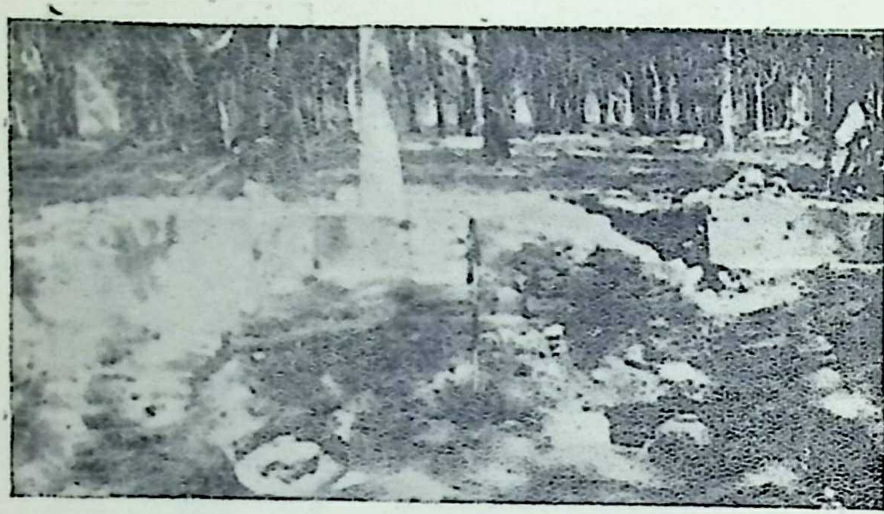
ஸர். அண்ட்ரு கிளார்க் தன் கவனத்தை முதலாவதாக பேராமீது செலுத்தினர். மலாக்கா சுல்த்தான்மார் காலத்திலிருந்தே அச்சையர், பூகிஸ்காரர், டச்சுக்காரர் ஆகியோரது தொல்லைகளுக்கு இந்த சமஸ்தானம் உட்பட்டிருந்தது.

பிடோரில் (பேராக்) கிடைத்த மஹாயன பௌத்த அவலோகிதேஸ்வர விக்கிரகம் (37 அங்குல உயரம்)

ஈப்போவுக்குக் கிட்டேயுள்ள தகரச் சுரங்கம் ஒன்றினுள் கிடைக்கப் பெற்ற புத்தரின் வெங்கலச் சிலை.

கொடாவிருவ்ள சிதைந்த கோவிலொன்றின் அஸ்திவாரம்

மெர்பெள ஆற்றின்(கொடா)முகத்துவாரத்தினண்டை
கிடைக்கப்பெற்ற கிரந்த அக்ஷரங்கள் எழுதப்பட்ட
களிமண் பலகை

கி. பி. 1770 மட்டில் சுல்த்தான் ஸ்கந்தர் என்னும் வலிமையுள்ள ஓர் அரசர் பேராவை ஆண்டுவந்தார். இவர் காலத்திலே டச்சுக்காரருடன் பேரா மும்மரமாக வியாபாரம் நடத்திற்று. இவரது ஆளுகையில் சமஸ்தானத்தின் பல பாகங்களிலும் அமைதி நிலவிற்று. அதனால் எங்கும் செழிப்புண்டாயிற்று. ஸ்கந்தர் செவ்வையான முறையில் அரசியலை அமைத்திருந்தார். "சமஸ்தானத்தின் நான்கு பெரிய உத்தியோகஸ்தர்கள்" இவரால் நியமிக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் பின்வருமாறு. (1) பண்டாஹரா; இவர் ராஜ குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவராக இருத்தல் வேண்டும்; (2) † ஓராங் காயா புஸார்; (3) தெமங்கோங்; (4) மந்திரி. இவர்களுக்கு அடுத்தபடியாக, எட்டுத் தலைவர்களும், பதினாறு உப-தலைவர்களும் ஏற்படுத்தப்பட்டனர். இப்பதவிகள் அனைத்தும் இன்றைய பரியந்தம் பேராவில் இருந்து வருகின்றன. ஸ்கந்தரின் மரணத்திற்குப்பின் மலாய தலைவர்கள் அனைவரும் தத்தம் இஷ்டப்படி நடக்க ஆரம்பித்தனர். அவருக்குப் பின் பட்டத்திற்கு வந்த சுல்த்தான்களும் பலவீனர்களாக இருந்தார்கள். அரசியலில் எங்கும் குழப்பம் நடந்தது. பிரிட்டிஷார் சியங்காரரது படையெடுப்பிலிருந்து பேராவைக் காப்பாற்றினார்களென்று முன் பாடத்தில் படித்தோமல்லவா? ஆயினும் உள்நாட்டில் சமாதானம் உண்டாகும்படி அவர்கள் இதுவரையிலும் ஒன்றும் செய்யவில்லை. அக் குறையைத்தான் சர் அண்ட்ரூ கிளார்க் நிவிர்த்தித்தார்.

அஃது எப்படியென்றால் கி. பி. 1871-இல் சுல்த்தான் அலி என்பவர் இறந்தபோது இராஜா மூடா அப்துல்லா என்பவன் பட்டத்துக்கு உரியவனாக இருந்தான். ஆனால், இவனுடன் இராஜா யூசப் என்பவன் ஒரு பக்கத்திலும், பண்டாஹரா இஸ்மயில் என்பவன் மற்றொரு பக்கத்திலும் தாம் தாம் பட்டத்துக்கு வர போட்டா போட்டி யிட்டனர். குடிகளில் ஒரு கட்சியார் பண்டாஹரா இஸ்மயில் என்ப-

---

† பெரிய ஐசுவரியவான்.

லேயே சுல்த்தானாக நியமித்தனர். சமஸ்தானத்துக்கு உண்மையாக உரிமையுள்ள அப்துல்லா இந்நாட்களில் சிங்கப்பூருக்குச் சென்று அங்கு ஸர் அண்ட்ரூ கிளார்க் அவர்களைக் கண்டு தனக்குச் சம்பவித்த துரதிர்ஷ்டத்தைச் சொன்னார்; தான் சுல்த்தானாக வந்தால் தனக்கு ஆலோசனை சொல்ல ஒரு பிரிட்டிஷ் ரெஸிடெண்டையும் (Resident) ஏற்றுக்கொள்வதாகவும் கூறினார்.

கவர்னர் இதற்குச் சம்மதித்தார். கி. பி. 1874-ஆம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் 20-உ பங்கோர் தீவில் (Pulau Pangkor) பேரா மலாயத் தலைவர்கள் எல்லோரையும் கூட்டி வைத்து அப்துல்லாவை சுல்த்தானாகவும், சுல்த்தானுக்கு ஆலோசனை சொல்ல பிரிட்டிஷ் ரெஸிடெண்ட் ஒருவரையும் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி வேண்டினார். மேலும் பிரிட்டிஷ் ரெஸிடெண்ட் மலாயர்களது சமய ஆசாரங்களிலும், வழக்கங்களிலும் எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் தலையிடமாட்டார் என்றும் தெரிவித்தார். (Treaty of Pangkor)

ஜேம்ஸ் பேர்ச் (James Birch) எனும் துரை மகன் முதலாவது ரெஸிடெண்ட் ஆனார். ஆற்றங்கரையிலுள்ள ஜில்லாக்கள் யாவற்றையும் பார்வையிடலானார். எங்கும் அடிமைத்தனம், நியாய நீதியின்மை, கொள்ளையடித்தல், தலைவர்களின் கொடுஞ் செயல்கள், ஆகியவற்றைக் கண்டார். இந்த ஈனங்களையும் இடர்களையும் போக்கி சிரான அரசியலைப் பேராவிலே உண்டுபண்ணக் கருதினார். இக் கருத்தை நிறைவேற்றப் பணம் அவசியகம். ஆனால் அது கிடைக்கவில்லை. ஏனென்றால் அரசாங்க இறை யாவும் சுல்த்தானாலும் தலைவர்களாலும் வசூலிக்கப்பட்டன. அப் பணத்தில் ஒரு பாகத்தையேனும் அவர்கள் அரசியல் நன்மைக்காகச் செலவிட எண்ணினார்களில்லை. திரு. பேர்ச் துரை அவர்களோ படிப்படியாகச் சீர்திருத்தங்களைச் செய்யாது, பரபரப்பாக அவற்றைச் செய்யத் துணிந்தார். ஒரு சமுதாயத்தின் பழக்க வழக்கங்களை ஒரே நாளில் மாற்ற முடியுமா? பேர்ச் துரை தலைவர்களைக் கொள்ளைக்

காரரென மதித்து, தான் திடகாத்திரமாக நின்றால் அவர்களது வழுக்கங்களை மாற்றலாமெனக் கருதினர். எனவே, எல்லாக் கப்பங்களும் அரசாங்கத்தாலேயே வசூலிக்கப்படுமெனவும், அதற்கு மாருக நடந்துகொள்ளும் தலைவர்கள் யாவரும் தண்டிக்கப்படுவார்கள் எனவும் விதித்தார். இதுவுமல்லாமல், எஜமானர்களிடமிருந்து தன்னிடம் ஓடிவந்த அடிமைகளுக்கு அபயமும் கொடுத்தார். இக்காரணங்களினால் மலாயர்கள் யாவரும் பேர்ச் துரை தங்களது அதிகாரங்களை அபகரிக்க வந்திருக்கிறார் எனக் கருதினர்கள்; விரோதமும் பாராட்டத் தொடங்கினர்கள்.

சுல்த்தான் அப்துல்லா பேர்ச் துரையவர்களுக்கு எத்தகைய சகாயமும் செய்யவில்லை; தனது இன்பங்களுக்கு வேண்டிய பணம் மாத்திரம் போதிய அளவு கிடைத்தால் போதுமென இருந்துவந்தார்! அரசாங்கத்தைப்பற்றிய கவலையே அவருக்குக் கிடையாது. இன்னும் மலாய தலைவர்களுடன் தானுஞ் சேர்ந்துகொண்டு, பேர்ச் துரை அவர்கள் இட்ட கட்டளைகளை மீறிவந்தார். எனவே ரெஸிடெண்ட் அவர்கள் இவ்விதமான சுல்த்தானுடன் தான் எதுவுஞ் செய்துகொள்ள இடமிராதென உணர்ந்து, இராஜா யூஸப் (**Raja Yusuf**) என்பவனை சுல்த்தானுக்க எண்ணங்கொண்டார். அப்துல்லா இதையறிந்து தான் தன் முழு இராச்சியத்தையும் பிரிட்டிஷாருக்கே கொடுத்து விடுவதாகவும், தனக்கு பிரிட்டிஷார் பிரதியுபகாரமாக யாதேனும் உபகாரச் சம்பளம் தரவேண்டுமெனவும் பேர்ச் துரையிடம் தெரிவித்தார். இதன் பிறகு அப்துல்லாவும் மலாய தலைவர்கள் யாவரும் ஓரிடத்தில் ஒன்று கூடி எவ்விதத்திலாவது பேர்ச் துரையவர்களை ஒழித்துவிடவேண்டுமென சதியாலோசனை செய்தனர். அப்துல்லா தன் சொந்தக் கிறிசையே மலாய தலைவன் ஒருவனிடம் கொடுத்து பேர்ச் துரை அவர்களை எப்படியாவது குத்திக் கொல்லும்படி ஏவினர். ஒரு நாள் ஆற்றங்கரையோரத்திலுள்ள தனது குளிக்குமறையில் பேர்ச் துரை அவர்கள் இருக்கும்போது அம்மலாயத் தலைவன் அத்தாப்பு அடைப்புக் கூடாக கிறிசை நுழைத்து ஒரே

குத்தில் பேர்ச் துரையவர்களைக் கொன்றான். அவரது உடல் ஆற்றினுள்ளேயே விழுந்து பெருக்கோடு மறைந்தது. இது தெலுக்கான்ஸனுக்குச் சமீபத்திலுள்ள பஸீர் ஸாலாக் எனும் குக்கிராமத்திலே நடைபெற்றது.

இப் பாதகச் செயலின்பொருட்டு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் பழிக்குப்பழி வாங்கினர். ஒரு சிறு யுத்தம் மலாயருக்கும் பிரிட்டிஷாருக்கு மிடையே நடந்தது. கொலைகாரனும் அவனைச் சேர்ந்த வேறொருவனும் தூக்கிடப்பட்டனர். சதியாலோசனைக்கார ரெல்லோரும் கைதிகளாக்கப்பட்டனர். அப்துல்லாவும், அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் நாடு கடத்தப்பட்டார்கள். ஏனையோர் மன்னிக்கப்பட்டார்கள். இப்போது ராஜா யூஸப் சுல்த்தானுக்கப்பட்டார். இவர் காலத்திலிருந்து பேரா இராச்சியத்திலே சீர்மையான அரசியல் நிலவி வருகின்றது. சுல்த்தான் யூஸப் மலாக்காவை ஆண்ட கடைசி சுல்த்தானின் வழித் தோன்றலுள் ஒருவர். இவரது பரம்பரைதான் இன்றும் பேராவை அரசாண்டு வருகிறது. பேராவினது சரித்திரத்திலே ஸர் ஹியுலோ (Sir Hugh Low) எனும் துரைமகனுடைய பெயர் மிகவும் முக்கியமானது. திரு. பேர்ச் அவர்களது இறப்புக்குப் பின்னர் திரு டேவிட்ஸன் ரெஸிடெண்ட் ஆயினர். இவர் கி. பி. 1877-இல் ராஜினாமா செய்யவே ஸர் ஹியுலோ ரெஸிடெண்ட் பதவியை ஏற்றார். இவரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அரசியலினாலே பேரா சமஸ்தானத்தில் கலகங்கள் ஒழிந்து சமாதானம் உண்டாயிற்று; தரித்திரம் போய் ஐசுவரியம் வந்தது; சஞ்சலம் பூரிப்புக்கு இடங்கொடுத்தது. ஹியுலோ மலாய்த் தலைவர்களையோ குடிஜனங்களையோ அவர்களது விருப்பங்களுக்கு மாறாக எதுவும் செய்யும்படி பலோத்காரப் படுத்தினாரில்லை. அனைவரிடத்திலும் அன்பு பாராட்டி அவர்கள் அவர்களது தேவைகளை நிறைவேற்ற முயன்றார். இறை மூலம் அரசியலுக்கு வேண்டிய பணத்தைத் திரட்டினார். என்றாலும் தலைவர்களுக்குப் போதிய பாகத்தைக் கொடுத்து வந்தார். ஜனங்களைப் பயிர்த் தொழில் நடத்தும்படி தூண்டினார். ரஸ்தாக்களும்

இருப்புப்பாதைகளும் அமைத்தார். இன்னும் பல நன்மைகள் பேராவின் அபிவிருத்திக்காகச் செய்தார். இந்த சமஸ்தானத்தின் இன்றைய சீர்மைக்கு ஸர் ஹியுலோ—தான் அஸ்திவாரம் போட்டவராவர். பிரிட்டிஷாரின் பாதுகாப்பில் தற்போது பேரா சமஸ்தானமானது அதிக செல்வமும் சிறப்பும் படைத்ததாக இருக்கிறது.

சஉ. சிலாங்கூர் சமஸ்தானம்

முதலிலே கிள்ளான் நதி தீரத்திலிருந்த சிலாங்கூர் சமஸ்தானம் 14ஆம் நூற்றாண்டு மட்டில் மஜபாகிதர்களால் ஆளப்பட்டிருந்தது. பிறகு மலாக்காவின் சுல்த்தான்மாரால் ஆட்சிபுரியப்பட்டது. 18-ஆம்நூற்றாண்டில் பூகிஸ் சாதியார் இடையறாது இவ்விராச்சியத்தைச் சூறையாடினார்கள். கி. பி. 1784 அளவில் பூகிஸ் சாதியாரின் தலைவனான ராஜா ஹாஜி என்பவன் டச்சுக்காரரால் யுத்தமொன்றிலே கொல்—லப்பட்டான். அதன்பிறகு பூகிஸ்காரரது துடுக்கு அடங்கி, அவர்கள் சிலாங்கூரின் மேற்குக் கரை ஓரங்களிலே அமைதியாக வாழத்தொடங்கினர். கி. பி. 1826-1858வரை **சுல்த்தான் முகம்மது** என்னும் அரசன் ஒருவனது ஆளு—கையில் மலாய தலைவர் ஒவ்வொருவரும் தன்தன் இஷ்டப்படி நடந்து வந்தார்கள். எங்கும் சண்டையும், சச்சரவும், தொல்லையும், களவும் நடந்தன. இவ்விடர்களின் நிமித்தம் குடிகளில் அநேகர் மலாக்காவுக்கு ஓடிப் போனார்கள். இன்னும், சீன தகரச் சுரங்கக்காரரையும் மலாயத் தலைவர்—கள் பலவாறு கொடுமைப் படுத்தினார்கள். ஒரு முறை சீனர்கள் யாவரும் வெகுண்டு, இளவரசன் ஒருவனையுங் கொன்று, அவனது வீட்டுக்குத் தீ மூட்டி, அவனின் பெண்டு பிள்ளைகளையும் தீக்கிரையாக்கினார்கள். லுக்குட் **(Lukut)** என்னும் இடத்தில் மாத்திரந்தான் ஒழுங்கும் அமைதியும் இருந்தன. இங்கிருந்த ராஜா ஜுமாட் **(Raja Jumaat)** என்னும் தலைவன் திறமையும் சாதுரியமும் உள்ளவன். தகரச் சுரங்கங்களிலிருந்து தனக்குக் கிடைக்கும் இறையை தாணுக்காரரை நியமிப்பதிலும், நல்ல ரஸ்தாக்—

-கள் போடுவதிலும், வாய்க்கால் வடிகால்கள் தோண்டுவதிலும், நல்ல வீடுகள் கட்டுவதிலும், செலவிட்டு வந்தான்.

ராஜா ஜுமாட் கி. பி. 1864-இல் இறந்தான். இவன் நாம் மேலே கண்ட சுல்த்தான் முகம்மதுவின் இறப்புக்குப் பின்னர், தனது சொந்தக்காரருள் ஒருவனான அப்துல் ஸமாட் என்பவன் சிலாங்கூரின் சுல்த்தானாவதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்திருந்தான்.

அப்துல் ஸமாட் தனது இளமையில் தீரத்தனமுடையவன். ஆனால் சுல்த்தானான பின் தன் கடமைகளை அசட்டை செய்தான். தலைவர்கள் தங்களது இஷ்டப்படி நடக்க அவர்களுக்கு இடங்கொடுத்தான். ஒரு தலைவனோடு மற்றொருவன் சண்டையிடும்படியும் ஏவிவிடுங் குணமுடையவனாக இருந்தான். இவ்வளவு அவலக்ஷண தன்மையுள்ள அரசனுடைய ஆளுகையில் எங்கும் களவும் கொலையும் சச்சரவும் இருப்பது இயல்பே.

சுல்த்தான் அப்துல் ஸமாட்டின் ஆளுகையில் ஏழு வருஷ காலமாக நீண்டவொரு உள்நாட்டுச் சண்டை நடந்தது. இஃது எப்படி உண்டாயிற்றென்றால் கி. பி. 1867-இல் சுல்த்தான் அப்துல் ஸமாட் தன் மகளை **துங்கு குடின் (Tengku Kudin)** என்னும் கெடா இளவரசனுக்குக் கலியாணம் முடித்து வைத்தான். தன் இராச்சியத்தையும் துங்கு குடினது பார்வையில் வைத்தான். துங்கு குடின் முதலிலே ஐரோப்பியருக்குள் சிவித்தவனாகையால் அவர்களது நேர்மையான நடத்தைகளைக் கிரகித்திருந்தான். எனவே, இப்போது சிலாங்கூர் சமஸ்தானத்தின் அலங்கோலமான நிலைமையைக் கண்டு அரசியலை நல்ல முறைமையில் திருத்தி அமைக்க முற்பட்டான். ஆனால் சுல்த்தான் அப்துல் ஸமாட்டின் மக்கள் அவனைப் பார்த்துப் பொறாமை கொண்டார்கள்; பூகிஸ் தலைவர்களும் அவனுக்குக் கீழ்ப் படிந்து நடக்க மறுத்தார்கள்.

குடினது விரோதிகளுக்குள் இராஜா மஹ்டி (Raja Mahdi) என்பவன் முக்கியமானவன். இவன் ஒரு பெரிய போர் வீரன். இராஜா மஹ்டி கிள்ளானை முதலில் பிடித்தான். ஆனால் குடின் அவனுடன் போர் புரிந்து, அவனைத் துரத்திவிட்டு, கிள்ளானைத் தனது ராஜதானியாக்கிக் கொண்டான். இப்படியாக இரு கட்சிகள் உண்டாயின. மலாயத் தலைவர்களுள் பெரும்பாலோர் இராஜா மஹ்டியின் பக்கத்தைச் சேர்ந்தார்கள். குடினுக்கு உதவியாக இருந்தவர்கள் சுமார் 400 பேர்தான். கி. பி. 1872 வரையில் இரு கட்சியாருக்கும் இடையறாச் சண்டை நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு வேளை ஒரு பக்கம் வெல்லுவதாகவும், மற்றைய பக்கம் தோல்வியடைவதாகவும் இருந்தது. பிரஸ்தாப வருஷத்தில் இராஜா மஹ்டியின் கூட்டத்தார் குவாலா சிலாங்கூர், குவாலாலம்பூர் ஆகிய இடங்களைக் கைப்பற்றியதுமன்றி அவ்விடங்களில் வைக்கப்பட்ட சேனைகளையும் கொலை செய்தார்கள். கிள்ளான் மாத்திரமே குடினின் கையிலிருந்தது. இதற்கு இடையில் இராஜா மஹ்டி பஹாங் சமஸ்தானத்தின் பண்டாஹரா அஹ்மத் என்பவனோடு பொருதிக்கொண்டான். இதனால் பண்டாஹரா அஹ்மத் என்பவன் துங்கு குடினுக்கு உதவியாக பலமுள்ள ஒரு சைனியத்தைத் திரட்டியனுப்பினான். அதன் துணையைக் கொண்டு கி. பி. 1874-ஆம் ஆண்டு மட்டில் குடின் தன் விரோதிகள் யாவரையும் தொலைத்தான்.

இதுகாறும் சிலாங்கூர் சமஸ்தானத்தில் சமாதானம் உண்டுபண்ண பிரிட்டிஷார் முன்வரவில்லை. கி பி. 1873-ஆம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் மலாக்காவின் தோணியொன்றை சுல்த்தான் அப்துல் ஸமாட்டின் மக்களுள் ஒருவனும், அவனது கூட்டத்தாரும் கொள்ளையடித்தனர். இன்னும், தோணியிலுள்ள யாவரும் கொலையுண்டனர். இவ்விதமான கடற்கொள்ளைகள் பற்பல நடந்து வந்தன. ஆகவே, சிங்கப்பூர் கவர்னரான ஸர் அண்ட்ரூ கிளார்க் கொள்ளைக்காரர் எல்லோரையும் கைது செய்யும்படி சுல்த்தானுக்குச் செய்தியனுப்பினர். சுல்த்தானும் அவர்களைத் தண்டிப்ப-

தற்கு உடன்பட்டான். தனது கிறிசைக் கொண்டே அவர்களைப் பழிக்குப் பழி வாங்கும்படி சுல்த்தான் கட்டளை செய்தான். இதன் பிறகு சுல்த்தான், துங்கு குடின், மலாய தலைவர்கள் ஆகிய யாவரும் ஒரு பிரிட்டிஷ் ரெஸிடெண்டை சிலாங்கூருக்கு அனுப்பி வைக்கும்படி கவர்னரைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதன் பயனாக பிராங் ஸ்வெட்டன் ஹாம் (**Frank Swettenham**) என்னும் துரைமகன் முதலாவது ரெஸிடெண்டாக கி. பி. 1874-இல் சிலாங்கூருக்கு அனுப்பப்பட்டார். இவர் எல்லோரது இருதயத்தையும் கவரும் தன்மை வாய்ந்தவர். நல்ல புத்தி சாதுரியமும் உள்ளவர். இக் காரணங்களால் சுல்த்தானும், குடிகளும் ஸ்வெட்டன்ஹாம் துரையை மனமார வாழ்த்தினர்.

சரு. நகரி செம்பிலான் சமஸ்தானம்

பதினான்காம் நூற்றாண்டில் இச் சமஸ்தானத்தின் சில பாகங்களை மஜபாஹிதர்கள் ஆண்டார்கள். மலாக்கா சுல்த்தான்கள் காலத்திலே இந்நாடு அவர்களிற் சிலரால் ஆளப்பெற்றது. போர்ச்சுக்கீஸியர் மலாக்காவைப் பிடித்த பின்பு மலாக்கா சுல்த்தான்களின் வம்சத்தில் வந்த ஜொகூர் சுல்த்தான்மார் இதைக் கொஞ்சக்காலம் ஆண்டார்கள். பிறகு சுமாத்ராவிலிருந்து மினாங் கபோ(**Menang-Kabau**) என்னுமொரு கூட்டத்தார் படிப்படியாக இவ்விடம் வந்து குடியேறினார்கள். கி. பி. 1773 வரையில் இக் கூட்டத்தார் ஏராளமாக நனிங் (**Naning**) எனு மிடத்தில் உறைந்திருந்தார்கள். ரெம்பௌ (**Rembau**) விலும் பரவினார்கள். இவ்விடங்களிலிருந்து ஸ்ரீ மெனாந்தி, இனாஸ், சுங்கை உஜோங், ஜெலுபு முதலிய உட்பிரதேசங்களுக்குச் சென்றார்கள்.

மினாங் கபோ ஜாதியார் சாந்தமானவர்கள். விவசாயமே அவர்களது முக்கிய தொழில். மற்றைய மலாயர்களைவிட இவர்களது பழக்க வழக்கங்கள் வேறானவை. மினாங்கபோ கிராமங்களின் குடிகள் கூட்டங் கூட்டமாக

வருக்கப்பட்டிருப்பார்கள். ஒவ்வொரு கூட்டமும் ஒரு பெரிய குடும்பத்தைப் போன்றது. அக் கூட்டத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரும் தன் பரம்பரையைத் தனது தாயின் வழி மூலமாகக் கண்டு பிடிப்பார்கள். மினுங் கபோ ஜாதியாரின் வழக்கப்படி ஒரு ஆடவன் தன் சொந்தக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த நங்கை ஒருத்தியை மணக்கக் கூடாது; பிறிதொரு கூட்டத்திலுள்ளவளை மணம் புரியலாம். தாய்தான் குடும்பத்திற்குத் தலைவி; தகப்பனன்று. சொத்து யாவும் தாயாரின் பெயரிலேயே இருக்கும்; அவளுக்குப் பின்னால் அவளது பெண் மகவுகளே சொத்துக்குரியவர்களாவர். ஒரு கூட்டத்தார் சிவிக்கும் காணி அக்கூட்டத்தாருக்கே சாஸ்வதமாக உரியது; அது மற்றைய கூட்டத்தாருக்கு எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் விற்கப்படவோ, மாற்றிவிடப்படவோ மாட்டாது. மற்றைய மலாயர்கள் குற்றவாளிகளைக் கொடூரமாகத் தண்டிப்பதுபோல மினுங் கபோ கூட்டத்தார் செய்வதில்லை. இருவர்களுக்குள்ளே மனஸ்தாபமோ சண்டையோ ஏற்பட்டுவிட்டால் கூட்டத்தின் தலைவர்கள் வெகு பிரயாசைப்பட்டு இருவரையும் சமாதானப்படுத்தி விடுவார்கள். ஒருவன் மற்றொருவனுக்கு இரத்தக் காயம் உண்டுபண்ணி அதினின்று சொற்ப இரத்தம் சிந்தியதானால் காயப்படுத்தினவன் ஒரு கோழியைக் காயப்பட்டவனுக்குக் கொடுப்பான். அதிக இரத்தம் சொரியப்பட்டதானால் ஒரு வெள்ளாட்டைக் கொடுப்பான். இதன்பிறகு காயப்படுத்தினவன், அதாவது குற்றவாளி, தான் கொடுத்த வெள்ளாட்டிலிருந்து கொஞ்ச இரத்தத்தை ஒரு எனத்தில் எடுத்து, அஃதுடன் ஒரு பிடி நெல்லு, மூன்று எலுமிச்சம்பழம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு காயமடைந்தவனின் சிரசில் தேய்ப்பான். இதனால் இரு பகுதியாருள்ளும் நேசம் புதுப்பிக்கப்படும். இன்னும், ஒருவன் வேறொருவனைக் கொலை செய்துவிட்டால், கொலையுண்டவனுக்குப் பதிலாக கொலை செய்தவன் தன் கூட்டத்தாருள் ஒருவனைக் கொலையுண்டவன் கூட்டத்தாருக்குக் கொடுக்க வேண்டும். கொலையுண்டவனும், கொலை செய்தவனும் ஒரே கூட்டத்தாரென்றால் கொலை செய்தவன் மாண்டவ-

வின் சுற்றத்தாருக்கு ஒரு எருமையும், ஐம்பது பறை நெல்-லும் கொடுக்க வேண்டும்.

ஒவ்வொரு மினங் கபோ கூட்டத்துள்ளும் சில காரியக்காரர்கள் இருப்பார்கள். அவர்கள் தங்கள் தங்கள் கூட்டத்தின் வழக்கங்கள் அழிந்து போகாமல் காத்து வருவார்கள். ஒவ்வொரு கூட்டத்துள்ளும் பல பல குடும்-பங்களிருக்குமல்லவா! இக் குடும்பங்களிலுள்ள வயது முதிர்ந்த தாத்தாமார்தான் மத்தியஸ்தர்களாக இருந்து குடும்பங்களுக்குள்ளே ஏற்படும் எல்லாச்சண்டை சச்சரவு-களையும் வழக்குத் தீர்ப்பார்கள். தாத்தாமாருக்கு மேலாக கூட்டத்தின் தலைவன் இருப்பான். இவன் கலியாண அலுவல்களையும் விழாக் காரியங்களை-யும் கவனித்து வருவான். கூட்டத்தாரின் சொத்து யாவும் இவனது கண்காணிப்பிலேயே இருக்கும். யாதா மொரு விதத்தில் தலைவன் கூட்டத்தாருக்கு அவமதிப்பை உண்டுபண்ணினாலோ, அல்லது விருத்தாப்பியத்தை அடைந்தாலோ கூட்டத்தார் அவனது இடத்தில் வேறொருவனை நியமிப்பார்கள்.

வெகு காலமாக மினங் கபோ ஜாதியார் மலாக்கா சுல்த்தான்மார்களின் பாதுகாப்பில் இருந்து வந்தார்கள். மலாய மலாக்கா மறைந்தபின் ஜொகூர் சுல்த்தான்மாரின் ஆதரவிலிருந்தார்கள். 18 ஆம் நூற்றுண்டிலே கிள்ளான், லிங்கி ஆகிய இடங்களிலிருந்த பூகிஸ்காரரால் மினங் கபோ ஜாதியார் பல இன்னல்களுக்கு ஆளானார்கள். அக்காலையில் அவர்களைப் பாது காக்கக்கூடிய சுல்த்தான் ஜொகூரில் இருந்தானில்லை. எனவே அவர்கள் தங்களது வம்சத்தில் ஒருவரைத் தங்களின் பாதுகாவலராக்கக் கருதி கி. பி. 1773-இல் இராஜா மெலிவர் (Raja Melewar) எனும் ஒரு அரசகுமாரனை சுமாத்திராவிலிருந்து வரவழைத்தார்கள். எல்லாத் தலைவரும், குடிகளும் ஏகமனதாக இவ்வரசகுமாரனை 'யாம்-

துவான்' (Yamtuan) எனும் பட்டத்துடன் நகரி ஸெம்பிலான் சமஸ்தானத்தின் மன்னனுக நியமித்தார்கள்.

ஆயினும், இராஜா மெலிவரும் அவனது சந்தானங்களும் பேரா, சிலாங்கூர் ஆகிய சமஸ்தானங்களின் சுல்த்தான்மாரைப் போன்றிருக்க வில்லை; அந்நாடுகளின் அரசருக்குள்ள அதிகாரத்துவங்கள் மினுங் கபோ அரசர்களுக்குக் கிடையா. இந்நாட்களைப்போல் அக்காலத்தேயும் ஸ்ரீ மேனுந்திதான் இராஜதானியாக இருந்தது.

19-ஆம் நூற்றுண்டு மட்டில் நகரிஸெம்பிலான் சமஸ்தானத்தில் ஒற்றுமை குன்றத் தொடங்கிற்று. பல தலைவர்களுக்குள்ளே யாம்-துவானும் ஒரு தலைவனுயிருந்தான். இதனுல் ஒவ்வொரு தலைவனும் தான் தானே யாம்-துவான் பட்டத்தைப் பெற விரும்பினுர்கள். கி. பி. 1830-இல் அப்பட்டத்தைப் பெறுவதற்காக ஐந்து தலைவர்கள் போட்டாபோட்டி இட்டனர். இதுவுமன்றி சீன தகரச் சுரங்கக்காரருக்கும், மினுங் கபோ தலைவர்களுக்கும் இறை வசூல் விஷயத்தில் அடிக்கடி சண்டை சச்சரவுகள் உண்டாயின. சுங்கை உஜோங் மாகாணத்தில் சுமார் பத்தாயிரம் சீன தகரச் சுரங்கக்காரர் இருந்து வந்தார்கள். பல போலித் தலைவர்கள் தோன்றி இவர்களிடமிருந்து அநியாய முறையில் இறை வசூலிக்கத் தொடங்கினுர்கள். இதன்பொருட்டு சுங்கை உஜோங் மாகாணத்தின் தகர வியாபாரம் தடைபட்டதுமன்றி பல கலகங்களும் உண்டாயின. எனவே, மாகாணத்தின் தலைவராக இருந்த டத்தோ ‡கிளானு புத்ரா என்பவர் இக்கலகங்களை அடக்க எண்ணி கி. பி. 1874- இல் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தாரின் உதவியை நாடினுர். இதை டத்தோ கிளானுவின் பெரும் விரோதியாக இருந்த டத்தோ பண்டார் எனும் தலைவன் அறியலானுன். உடனே

‡டத்தோ-பாட்டன்: மலாய தலைவர்களின் பட்டப் பெயர்.

சிலாங்கூரிலிருந்த பூகிஸ் கலகக்காரரைத் தன் பக்கம் சேர்த்துக்கொண்டு டத்தோ கிளானுவுடன் சண்டை தொடர்ந்தான். கிளானுவின் மலயா சைனியம் ஓட்டம் பிடித்தது. நாடெங்கும் கலகக்காரரது பெயரைக் கேட்டு நடுநடுங்கிற்று. பிரிட்டிஷார் டத்தோ கிளானுவுக்கு உதவியாக ஒரு சிறிய சேனையை அனுப்பினுர்கள். இச்சேனை டத்தோ பண்டாரையும், அவனைச் சேர்ந்த கலகக்காரரையும் நாட்டைவிட்டு ஓட்டிற்று.

மேலே கூறிய சுங்கை உஜோங் மாகாணத்தைத் தவிர்த்து ஏனைய மாகாணங்கள் பிரிட்டிஷாரது உதவியைப் பெற முதலில் பிரியங்கொள்ளவில்லை. ஆயினும் அவற்றினுள்ளே நிகழ்ந்த இடையறுச் சச்சரவுகளினுலே அவை ஒவ்வொன்றுக பிரிட்டிஷாரது சம்ரக்ஷணையை நாடின. கி. பி. 1895-இல் எல்லா மாகாணங்களும் பிரிட்டிஷாரது பாதுகாப்பில் வந்தன. இதிலிருந்து ஒரே யாம் துவான் ஈகரி ஸெம்பிலான் சமஸ்தானத்துக்கு அரசரானுர். மற்றைய தலைவர்களெல்லோரும் மந்திரி சபையில் பிரதிநிதியானுர்கள். இங்ஙனம் சமாதானமும் ஒற்றுமையும் சமஸ்தானத்தில் உண்டாயின.

௬௬. பஹாங் சமஸ்தானம்

பஹாங் ஒரு காலத்தில் ஸ்ரீ விஜயா இராச்சியத்தால் ஆளப்பட்டது. அதன் பிறகு மஜபாஹித்தின் ஆக்கிரமிப்புக்குட்பட்டிருந்தது. சீன சரித்திரங்களின்படி 14-ஆம் நூற்றுண்டிலே சமஸ்கிருத பட்டத்தையுடைய ஒரு அரசன் இதை ஆண்டிருக்கிருன். பின்னுல் இவ்விராச்சியத்தை மலாக்கா சுல்த்தான்மார் ஆண்டு வந்தார்கள். இவர்களுக்குப்பின் பஹாங் சமஸ்தானம் ஜோகூர் பண்டாஹரா சுல்த்தான்மாரால் ஆட்சி புரியப்பட்டு வந்தது.

பொதுவாக பண்டாஹரா சுல்த்தான்மாரின் ஆளுகையில் சதா கலகமும் கொலையும் இருந்து வந்ததென்றுலும்

கி. பி. 1806—1856 வரை பண்டாஹரா அலியின் ஆளுகை சீர்மை உடையது எனலாம். ஏனென்றால் இவனிடத்தில் நற்குணம், தயாள சிந்தை, குடிகளின் சுகங்களைக் கருதுந் தன்மை ஆகியன உண்டு. மேலும் தன் மலாய தலைவர்களைச் சரியான முறையில் அடக்கி ஆண்டும், சிங்கப்பூருடன் நட்புப் பாராட்டியும் வந்தான். இக்காரணங் களினால் பஹாங் சமஸ்தானத்தின் வியாபாரம் விருத்தி யடைந்தது. ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் ஜேலையில் (Jelai) இருந்த பொன் சுரங்கங்களில் வேலை செய்தனர். குடிக ளெல்லோரும் அலியின் ஆளுகையில் சந்தோஷமாகவும் செல்வஞ் செழிப்புடனும் இருந்தனர்.

அலியின் மரணத்திற்குப் பிறகு அவனது இரு குமாரர்களும் ஒருவரோடொருவர் சண்டையிட்டனர். மூத்தவனான துன் மத்தகீர் தகப்பனது இடத்தை யெடுத்-தான். இளையவன் பெயர் அஹ்மது. தகப்பனது சாவீட்டி-லேயே இருவரும் ஒருவரையொருவர் கிறிஸால் குத்திக் கொள்ள எண்ணியிருந்தார்கள்; சாவீட்டிற்கு வந்திருந்த மலாய தலைவர்கள்தான் இதை விலக்கினார்கள்.

அலி தனது மரண சாஸனத்தில் குவாந்தனும், என்டௌவும் (Kuantan & Endau) அஹ்மது என்பனுக்குச் சேரவேண்டும் எனக் கண்டிருந்தான். துன்மத்தகீர். அவ்வாறு செய்ய மறுத்தான். அதனால் அஹ்மது றிரங்-கானுவுக்குச் சென்று தமையனுடன் சண்டை செய்ய ஆள் திரட்டினான்.

தமையன் தம்பிக்கிடையே ஆறு வருஷகாலமாகச் சண்டை நடந்தது. இரண்டு தடவை அஹ்மது தன் றிரங்கானுப் பரிவாரத்துடன் பஹாங்மீது பாய்ந்தான். அவன் திடகாத்திர நெஞ்சம் உடையவனென்றாலும் பஹாங் தலைவர்களது உதவியில்லாமல் ஒன்றும் செய்து கொள்ள முடியவில்லை.

இவ்வாறு சண்டை நடந்து கொண்டிருக்கும்போது, துன்மத்தகிர் வன்எம்பங் (Wan Embong) எனும் மலாய தலைவனோடு பொருதி அவனைக் கொன்றுவிட்டான். அஃதுடன் அவனது குடிகளைக் கொடூரமாகத் தண்டித்து அவர்களில் பலரை அடிமைகளாக்கிப் பெக்கான் பட்டினத்துக்குக் கொண்டுவந்தான். இஃது ஒருவாறிருக்க, துன் மத்தகிர் கஞ்சா குடிப்பவன்; கோழை நெஞ்சன். ஆகையால், யுத்த அலுவல்களையும், அரசியல் காரியங்களையும் தன் ஆண் மக்களது கையில் விட்டுவிட்டான். அவர்கள் தங்கள் இழிவுள்ள கொடூரமான நடத்தைகளாலும் செய்கைகளாலும் குடிகளது விரோதத்தைப் பெற்றனர். இக்காரணங்களின் பொருட்டு தலைவர்களும் குடிகளும் மத்தகிரையும் அவனது மக்களையும் மனமார வெறுத்தனர். போதாக்குறைக்கு இறந்த வன்எம்பங் என்பவனது தகப்பனும் அஹ்மதுவுக்கு உதவி புரிவதாகச் சொல்லி அவனை பஹாங்மீது படையெடுக்கும்படி ஏவினான்.

அஹ்மது இதுதான் தருணமென்று மறுபடியும் பஹாங்மீது பாய்ந்தான். மத்தகிருக்கு ஜொகூர் சுல்த்தானான அபுபக்கார் என்பவன் சைனியமும் யுத்த தளவாடங்களும் கொடுத்து உதவி செய்தான். பஹாங்மீது தனது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டும் நோக்கத்துடனேயே அபுபக்கார் இந்த உதவியைச் செய்தான். இருந்தும், பஹாங் தலைவர்களும் குடிகளும் அஹ்மதுவையே விரும்பினார்கள். எனவே இத்தடவை அவன் படையெடுத்து வந்தபோது அவனுக்கே சகாயம் செய்தார்கள். நடந்த யுத்தத்தில் மத்தகிரும் அவனது கூட்டத்தாரும் முறியடிக்கப்பட்டு, இறந்தவர்கள் போக பாக்கியாகயிருந்தவர்கள் சிலாங்கூருக்கு ஓடினார்கள். பேக்கான் (Pekan) அஹ்மது கைக்கு வந்தது. இங்ஙனம் சிலாங்கூருக்கு ஓடியவர்கள் நாம் முன்னொரு பாடத்தில் படித்த இராஜா மஹ்டி என்பவனது உதவியைப் பெற்று அங்கிருந்தபடி இடையிடையே கலகஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்கள். ஆயினும் கி. பி. 1874-இல் அஹ்மது தன் ஆட்களை மலைகளைக் கடந்தும் கடல் மார்க்க

மாகவும் சிலாங்கூருக்கு அனுப்பி இராஜா மஹ்டியையும் கலகக்காரரையும் முடிவுகட்டினான்.

இதன்பிறகு பஹாங் சமஸ்தானத்துள் அமைதி உண்டாயிற்று என்றாலும் முன் நடந்த சண்டையின் பயனாக குடிகள் பல இன்னல்களுக் குட்பட்டிருந்தனர். அநேக ஆண் மக்கள் சண்டையில் மடிந்தனர். அவர்களது நிலங்களும், பயிர் பச்சைகளும் சண்டைக்காரரால் பாழ்படுத்தப் பட்டன. ஆயிரக் கணக்கான ஜனங்கள் சண்டைக்கு அஞ்சி அயல் சமஸ்தானங்களுக்கு ஓடினார்கள். இக்காரணங்களினாலே முன்பு நிரம்பிய குடியேற்றத்தையுடைய பஹாங் சமஸ்தானத்தில் இப்போது குடி ஜனங்கள் வெகு சொற்பமாயிருந்தனர்.

அஹ்மது கி. பி. 1882-இல் சுல்த்தானாயினான். ஆனால் அவன் மதியூகமுள்ளவனாகவோ, காருண்யமுள்ளவனாகவோ இருக்கவில்லை. கைப்பணம் வாங்கிக்கொண்டு இறை வசூலிக்கும் தொழிலை பெக்கானிலிருந்த சீனர் கையில் விட்டான். அவர்கள் தங்களிஷ்டப்படி குடிகளிடமிருந்து மிதமிஞ்சி இறை வசூலித்தனர். இன்னும் சுல்த்தான் அஹ்மது தன் எண்ணப்படி தகரச் சுரங்கங்களிருக்கும் நிலங்களை சிங்கப்பூரிலுள்ள வியாபாரிகளுக்கு விற்று வந்தான். இக்காரணங்களினால் குடிகள் மாத்திரமன்றி மலாயர், சீனர் ஆகிய இருஜாதித் தகரச் சுரங்கக்காரர்களும் கோபங்கொண்டனர். அஹ்மது இவர்களது மறுப்புகளையும் கவனிக்கவில்லை.

தகரச் சுரங்க நிலங்களை வாங்கிய சிங்கப்பூர் வியாபாரிகள் பிரிட்டிஷ் குடிகளல்லவா? எனவே, சுல்த்தான் அஹ்மது தன் ஏறுமாறான செய்கைகளை மாற்றாதுபோனால் பஹாங்கில் கலகமேற்படுவது நிச்சயம் என பிரிட்டிஷார் அறிந்தனர். இதைத் தடைபண்ணும் பொருட்டு அவர்கள் ஒரு பிரிட்டிஷ் பிரதிநிதியை (**British Agent**) பெக்கானுக்கு அனுப்பினார்கள். ஹியூஜ் கிளிபோர்ட்

(Hugh Clifford) எனும் துரைமகன் பிரதிநிதியாக நிய-மிக்கப்பட்டார். ஆபினும் உள்நாட்டு அரசியல் விஷயங்களில் அவர் ஒன்றும் செய்துகொள்ள முடியவில்லை. எங்கும் ஆக்கினையும் அநியாயமும் நடந்து வந்தன. மலாய-தலைவர்கள் யாவரும் ஒன்றுகூடி சுல்த்தானுடன் சண்டை தொடரத் தயாரித்தனர். பஞ்சமும் உண்டாயிற்று. மலாயருக்கும், சினருக்குமிடையே பகை உண்டாயிற்று. ஒருமுறை சில மலாயர்கள் சேர்ந்து ஒரு சீன பிரிட்டிஷ் பிர-ஜையை சுல்த்தானது அரண்மனையினுள்ளேயே குத்திக் கொலைசெய்தனர். இவ்விதமாக பஹாங் சமஸ்தானத்துக்கு ஏற்படவிருந்த அலங்கோலங்களைத் தடுக்கும்பொருட்டு கி. பி. 1888-இல் சுல்த்தான் அஹ்மது பிரிட்டிஷ் ரெஸி-டெண்ட் ஒருவரை ஏற்றுக்கொள்ளச் சம்மதித்தான். என்-றாலும், சுல்த்தானுக்கு இது அந்தரங்கத்தில் பிரியமில்லை-யாகையால் அரசியலைத் தன் மகன் முகம்மது இடம் ஒப்படைத்துவிட்டு தான் உபகாரச் சம்பளம் பெற்றுச் சிவிக்கலானான்.

பிரிட்டிஷாரது சம்ரக்ஷணையில் நீதியான முறைப்படி இறை வசூலிக்கப்படலாயிற்று. நீதி மன்றங்கள் நிறுவப்பட்டன. அடிமையும், கட்டாய வேலையும் ஒழிந்தன. இறை இப்போது அரசாங்கத்தாரால் வசூலிக்கப்பட்டமையால் மலாய தலைவர்களுக்குப் படிச் சம்பளங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. ஆபினும் தலைவர்களது பேரவா தணிந்தபாடில்லை. கி. பி. 1891-மட்டில் பஹ்மன் எனு-மொரு மலாய தலைவன் கலகமுண்டுபண்ணினான். இவன் சுல்த்தான் அஹ்மதுவின் உதவியாளருள் ஒருவன். அர-சாங்கத்தாரின் சட்டங்களை மீறினதுமன்றி, இவனும்,—இவனைச் சேர்ந்தவர்களும் தாணக்காரரைத் தாக்கியும், பட்டணங்களையும் கிராமங்களையும் கொள்ளையடித்தும் வந்தார்கள். ஒரு முறை ஒரு சிறிய சீக்கியப் பட்டாளத்தை இவர்கள் தாக்கி, சீக்கியருள் ஒருவனைத் தவிர மற்-றையவர்கள் யாவரையும் கொன்றுவிட்டார்கள். பிழைத்தவன் தைரியத்துடன் ஒரு படகு மூலமாக பெக்கானை

யடைந்து நடந்ததை அரசாங்கத்தாரிடம் தெரிவித்தான். பஹ்மனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் பஹாங்கை விட்டு விரட்ட ஒரு சைனியம் அனுப்பப்பட்டது. பஹ்மனுக்கு முதலிலே உதவி செய்தவர்களும் இப்போது சண்டையால் இளைத்திருந்தபடியால் அவனுக்குச் சகாயம் செய்யவில்லை. பிரிட்டிஷார் சமாதானத்துக்கு உடன்படுகிறவர்களை மன்னிப்பதாகச் செய்தி விடுத்திருந்தார்கள். எனவே, பஹ்மன் திக்கற்றவனாகி விரட்டப்பட்டு, திரங்கானுவுக்கு ஓடினான். அங்கு சியங்காரரிடம் தஞ்சம் புகுந்தான். இஃதுடன் பஹாங் சமஸ்தானத்துள் கலகங்கள் ஒழிந்து அமைதி நிலவுதலாயிற்று.

ஐக்கிய மலாய் நாடுகள்:

கி. பி. 1895-இல் பேரா, சிலாங்கூர், நகரி ஸெம்பிலான், பஹாங் ஆகிய நான்கு சமஸ்தானங்களும் ஒன்றாக இணைக்கப்பெற்று ஐக்கிய மலாய் நாடுகள் எனப் பெயர் பெறுதலாயின. நான்கு சமஸ்தானங்களும் பிரிட்டிஷாரது பாதுகாப்பிலும், பிரிட்டிஷ் ரெஸிடெண்ட்மார்களின் மேற்பார்வையிலும் இருந்தமையால் சுலபமாக அரசியல் வியவகாரங்களை நடத்தும் பொருட்டே அவை ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டன. இதன் பயனாக ஒவ்வொரு சமஸ்தானத்துக்கும் தனித்தனி சட்டதிட்டங்கள் ரஸ்தா, புகை வண்டிப்பாதை, முதலியன அமைக்கும் தனித்தனி முறைமைகள் இன்னன பிறவும் இல்லாமல், நான்கு சமஸ்தானங்களுக்கும் ஒரேவிதமான சட்டதிட்டங்கள், ஒரே மாதிரியான ரஸ்தா, புகை வண்டிப் பாதை, காரியாலயங்கள் முதலியன அமைக்கும் முறைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இவ்வாறு நான்கு சமஸ்தானங்களுக்குமிடையே பரஸ்பர சம்பந்தம் உண்டாக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு சமஸ்தானத்துக்கும் தனித்தனி இராஜதானி இருந்தபோதிலும் குவாலாலம்பூர் ஐக்கிய இராஜதானியாக்கப்பட்டது. நான்கு ரெஸிடெண்ட்மார்களுக்கும் மேலான அதிகாரியொருவர் "ரேஸிடேண்ட் ஜேனரல்"

எனும் பட்டத்துடன் குவாலாலம்பூரில் வைக்கப்பட்டார். முதலாவது ரெஸிடெண்ட் ஜெனரலாக இருந்தவர் ஸர். பிராங் ஸ்வேட்டன்ஹாம் எனும் துரைமகனுவார் (Sir Frank Swettenham). (இவரைப்பற்றி முன்பு படித்திருக்கிறேம்). இக்காலை இவ்வுத்தியோகஸ்தர் ஐக்கிய சமஸ்தானங்களின் காரியதரிசி (Federal Secretary) எனச் சொல்லப்படுகிறார். தொடுவாய்ப் பகுதிகளின் கவர்னர் ஐக்கிய மலாய் நாடுகளின் உயர்தர அதிகாரியாக்கப்பட்டார். (High Commissioner)

சடு. ஜொகூர் சமஸ்தானம்

ஜொகூர் சமஸ்தானத்தைப்பற்றி முன் பாடங்களில் படித்திருக்கிறேம். கி. பி. 1819 இல் ரபிள்ஸ் துரை அவர்கள் ஹுசேன் என்பவனை ஜொகூரின் சுல்த்தானாக நியமித்தார் அல்லவா ? இவன் எவ்வித சாமார்த்தியமும் அற்றவனாகவும், பெரும் செலவாளியாகவும், தூங்கிவிழுபவனாகவும் இருந்தான். கி. பி. 1835-இல் இவன் இறந்த பின் ஜொகூர் தெமங்கோங் வம்சத்தாருக்கும் ஹுசேனின் மகனான அலி என்பவனுக்கும் பட்ட உரிமையைப்பற்றிப் பெரும் விவாதங்கள் நடந்தன. அப்போது அலி சிறு பையனாக இருந்தான். அக்காலையிலிருந்த தெமங்கோங் இப்ராஹிம் என்பவன் வெகு சாமார்த்தியமும், நல்ல தன்மையும் உள்ளவன். பிரிட்டிஷாருக்கும் இப்ராஹிம் ஜொகூரின் சுல்த்தானானால் நாட்டுக்கு நன்மையுண்டாகும் என்று தோன்றிற்று. எனவே அலி பருவமடைந்த பின்னர், கி. பி. 1855-இல் பிரிட்டிஷார் அவனுக்கு உபகாரச் சம்பளமும், மூவார், கீசாங் என்ற நதிகளுக்கு இடையேயுள்ள ஒரு மாகாணத்தையும் அளித்து விட்டு, இப்ராஹிமை ஜொகூரின் சுல்த்தானாக அங்கிகரித்தார்கள். இப்ராஹிம் இறந்த பின்னர் அவனது மகன் அபுபக்கார் சுல்த்தானானான்.

அலி தன் தகப்பனைப்போலவே வெற்று மனிதனானான். தன் மாகாண காரியங்களில் அவனுக்குக் கொஞ்ச

அக்கறையேனும் கிடையாது. இறை வசூலிப்பதையும் கைக்கூலி வாங்கிக்கொண்டு ஒரு பூகிஸ்காரன் கையில் விட்டான். இதன் பொருட்டு மாகாணத்துள் கலகங்கள் உண்டாயின. இதுவுமன்றி ஒரு தமிழனிடமிருந்து பணம் கடன் வாங்கிக்கொண்டு தன் மாகாணத்தை ஈடு வைத்தான். இக்காரணங்களால் மூவார் குடிகள் அலியைப் பூராவாக வெறுத்தனர். ஆகவே கி. பி. 1877-இல் அலி இறந்தவுடன் அவர்கள் சுல்த்தான் அபுபக்காரைத் தங்களது மன்னனாக்கினர். இன்றைய பரியந்தம் ஜொகூர் அரசாங்கம் சுல்த்தான் அலியின் வம்சத்தாருக்கு உபகாரச் சம்பளம் கொடுத்துவருகிறது.

தெமங்கோங் ஆன இப்ராஹிம் சுல்த்தானாக வந்த காலந்தொட்டு ஜொகூர் சமஸ்தானம் பல துறைகளிலும் விருத்தியடைந்து சிரும், செல்வமும் பெறத் தொடங்கிற்று. நாம் மேலே கண்டபடி, இப்ராஹிமுக்குப் பின் பட்டத்துக்கு வந்த அவரது மகன் சுல்த்தான் அபுபக்கார் ஐரோப்பாவுக்குப் பலதடவை சென்றார். அதன் பயனாக நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்குரிய பல நவீன முறைகளை அரசியல் விஷயங்களில் கையாண்டார். இன்னும், சீன விவசாயிகளுக்கு ஜொகூரில் குடியேற இடங்கொடுத்து மிளகு, கத்தைக்காம்பு, வாசனைத்திரவியப் பொருட்கள் ஆகியவற்றைப் பயிரிடும்படி தூண்டினார். அபுபக்கார் விக்டோரியா மகாராணியின் பெரிய நண்பர். கி. பி. 1889- மட்டும் சிங்கப்பூரானது ஜொகூர் அரசகுடும்பத்தின் உறைவிடமாக இருந்தது. இக் காரணங்களால் ஜொகூர் அரசகுடும்பத்திற்கும் பிரிட்டிஷாருக்கும் பெரிய நட்புறவு உண்டாயிற்று.

1895-இல் அபுபக்கார் இறந்தபின் இப்போதைய சுல்த்தான் இப்ராஹிம் அவர்கள் பட்டத்துக்கு வந்தார்கள். இவரும் தகப்பன் அபுபக்காரைப்போல் திறமையுள்ள அரசர். இவரது ஆளுகையிலேதான் சிறந்த ரஸ்தாக்கள், வீடுவாசல்கள், புகைவண்டிப்பாதை முதலியன அமைக்கப்பட்-

டன; அநேக பட்டினங்களும் உண்டாயின. ஜனத்தொகையும் அதிகரித்தது.

கி. பி. 1906 வரையில் ஜொகூர் அரசாங்கத்துக்கு ஆலோசனை சொல்ல லண்டனில் ஓர் ஆலோசனை சபை (Advisory Board) இருந்து வந்தது. இதன் பிறகு கி. பி. 1909-இல் சுல்த்தானது வேண்டுகோளின்படி சிங்கப்பூர் கவர்னருக்குட்பட்ட பிரிட்டிஷ் பிரதிநிதி யொருவர் நியமிக்கப்பட்டார். அப்பால் கி. பி. 1914-இல் சுல்த்தானது கோரிக்கையின் பிரகாரமே ஒரு பொது ஆலோசனையாளர் (General Adviser) நியமிக்கப்பட்டார். அதிலிருந்து பிரிட்டிஷார் ஜொகூரது மந்திரி சபையிலும் பல இலாக்காகளிலும் நிர்வாகம் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஜொகூர் சமஸ்தானம் இன்றைய மலாயாவிலுள்ள சமஸ்தானங்களுள் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது.

௬௯. கெடா, கிளாந்தன், திரங்கானு சமஸ்தானங்கள்

மலாயா தீபகற்பத்தின் வடக்குப் பாகம் வெருகாலமாக சியத்தின் ஆக்கிரமிப்புக்குட்பட்டிருந்தது. கெடாவைப்பற்றி முன் சில பாடங்களில் படித்தோம். கி. பி. 1821 இல் சியங்காரர் கெடாவைச் சூறையாடியபோது அவர்கள் அதை (1) கெடா, (2) ஸெட்டுள், (3) பேர்லிஸ், (4) குபாங் பசு என நான்கு கூறுக்கினர். கெடா சுல்த்தானும் பட்டத்தை யிழந்தான். ஆயினும் 1843-இல் பிரிட்டிஷாரது தலையீட்டால் சுல்த்தான் தன் பட்டத்தை மீண்டும் பெற்றானென்றாலும், ஸெட்டுள் சியங்காரருக்குச் சொந்தமாயிற்று. பேர்லிஸ் ஒரு தனி சுயாதீன மலாய் சமஸ்தானமாயிற்று. இதன் பிறகு சியங்காரர் கெடாவின் அரசியல் விவகாரங்களைக் கவனிக்க ஒரு பிரிட்டிஷ் உத்தியோகஸ்தரை நியமித்தார்கள். இருந்தும், சமஸ்தானத்தினுள்ளே அடிக்கடி அலங்கோலங்

கள் உண்டாகிக்கொண்டிருந்தன வாகையால் கி. பி. 1909-இல் கெடா சமஸ்தானத்தை சியம் பிரிட்டிஷாரது ஆதிக்கத்தில் வைத்தது. அதிலிருந்து தொடுவாய் நாடுகளின் கவர்னருக்குட்பட்ட பிரிட்டிஷ் அட்வைசர் எனும் ஓர் ஆங்கிலேய உத்தியோகஸ்தர் சுல்த்தானுக்கு ஆலோசனை சொல்ல அனுப்பப்பட்டார். சமீபத்திலே பேர்லிஸ் சுல்த்தானின் வேண்டுகோளின்படி அச்சமஸ்தானத்துக்கும் ஒரு பிரிட்டிஷ் அட்வைசர் நியமிக்கப்பட்டார்.

கி. பி. 1780-தொடக்கம் கிளாந்தன் சியத்துக்குக் கப்பம் கட்டி வந்தது. பழங்காலத்திலிருந்தே சீனர் பொன் எடுப்பதற்காகக் கிளாந்தனுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். கி. பி. 1900-த்தில் இச்சமஸ்தான சுல்த்தான் 3000 சதுர மைல் கொண்ட நிலத்தை சொற்ப விலைக்கு டப் டேவலப்மேண்ட் கம்பேனி (Duff Development Co.) எனுமோர் அன்னிய கம்பெனிக்கு விற்றான். இக் கம்பெனியார் மிகக் குறைந்த எடையுள்ள தகரக்காசுகளை ஏராளமாக அடித்து வெளியிட்டார்கள். கம்பெனிக்குக் கிடைத்த ஆதாயம் முழுமையும் பங்காளிகளால் அபகரிக்கப்பட்டது. சமஸ்தானத்தின் இறை கம்பெனியைச் சேர்ந்த இரண்டு குமாஸ்தாக்களால் வசூலிக்கப்பட்டது. ஆனால் பணம் எங்கே போயிற்றென்பது ஒருவருக்கும் தெரியாது. கம்பெனியின் தொழிலாளிகளுக்குச் சம்பளம் கொடுப்பது அரிது. கடன் வாங்கினவர்கள் அதைத் திருப்பிக் கொடுப்பதே கிடையாது. இக்காரணங்களினாலே நாடெங்கும் சச்சரவுகள் உண்டாயின. எனவே சியத்து அரசாங்கத்தார் கிளாந்தனின் அரசியல் விவகாரங்களைக் கவனிக்க கி. பி. 1903–1909 வரை பிரிட்டிஷ் உத்தியோகஸ்தர் ஒருவரை நியமித்தார்கள். பிறகு கி. பி. 1909 இல் சமஸ்தானத்தை பிரிட்டிஷாரின் ஆதிபத்தியத்துக்கு மாற்றிவிட்டார்கள். அதிலிருந்து கிளாந்தனில் பிரிட்டிஷ் அட்வைசர் ஒருவர் இருந்து வருகிறார்.

திரங்கானு சமஸ்தானம் மலாக்கா பண்டாஹரா சுல்த்தான்மாரின் வழித்தோன்றல்களால் ஆளப்பட்டு வருகிறது. கி. பி. 1720 மட்டில் பூகிஸ்காரர் இவ்விராச்சியத்தைக் கொள்ளையடித்தார்கள். அதன் பிறகு இது சியத்து அரசாங்கத்தாருக்கு இறைகட்டி வந்தது. மற்றைய இராச்சியங்களைப் போலவே திரங்கானுவுள்ளும் கொலை, களவு, அநியாயம் இருந்தன. சுல்த்தானது இனத்தார் தம்மிஷ்டப்படி இறை வசூலித்தனர். குடிகள் அடைந்த இன்னல்களுக்கோர் அளவில்லை. ஆகவே கி. பி. 1909 இல் திரங்கானு சமஸ்தானத்தை சியம் பிரிட்டிஷாரிடம் ஒப்படைத்தது. பிறகு கி. பி. 1919-இல் திரங்கானு சுல்த்தானின் வேண்டுதலின்படி பிரிட்டிஷ் அட்வைசர் ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டார்.

ஐக்கியப்படாத மலாய் நாடுகள்:

ஜொகூர், கெடா, பேர்லிஸ், கிளாந்தன், திரங்கானு இவை ஐந்தும் ஐக்கியப்படாத மலாய் நாடுகள் எனப்படுகின்றன. இவை ஐக்கியப்பட்ட மலாய் நாடுகளிலிருந்து பின்வரும் விஷயங்களில் வித்தியாசப்படுகின்றன. (1) இவை ஒன்றோடொன்று எவ்வித அரசியல் விஷயத்திலும் சம்பந்தப்பட்டவையன்று. (2) ஐக்கிய மலாய் நாடுகளுடனோ தொடுவாய் நாடுகளுடனோ அரசியல் சம்பந்தம் இடையாது. (3) ஒவ்வொரு சமஸ்தானத்திற்கும் ஒவ்வொரு தனி இராஜாங்க சபையுண்டு. அதில் ஒவ்வொரு சுல்த்தானும் தன் தன் பிரிட்டிஷ் அட்வைசரின் ஆலோசனைப்படி சமஸ்தான மந்திரி சபையின் உதவியைக் கொண்டு சமஸ்தானத்துக்கு வேண்டிய சட்டதிட்டங்களை ஏற்படுத்திக்கொள்வார். தொடுவாய் நாடுகளின் கவர்னர் ஐக்கியப் படாத மலாய் நாடுகளுக்கு உயர்தர அதிகாரியாவர்.

சஎ. பிரிட்டிஷ் மலாயா

இதுகாறும் நாம் படித்துவந்த தொடுவாய்ப் பகுதிகள், ஐக்கிய மலாய் நாடுகள், ஐக்கியப்படாத மலாய் நாடுகள் இம் மூன்று பிரிவுகளும் 'பிரிட்டிஷ் மலாயா' என்னும் ஒரே தலைப்புப் பெயரால் குறிப்பிடப்படுகின்றன. ஏனென்றால், தொடுவாய்ப் பகுதிகள் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தாரது நேர் ஆளுகையிலும் ஐக்கிய மலாய் நாடுகள், ஐக்கியப்படாத மலாய் நாடுகள் ஆகியவை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தாரது பாதுகாப்பிலும் இருந்து வருகின்றபடியால்தான்.

பிரிட்டிஷாரது ஆளுகையிலே மலாய் நாடு எல்லாத் துறைகளிலும் சீர்திருத்தம் பெற்று உன்னத நிலையை அடைந்து வருகிறது. குடிஜனங்கள் சந்தோஷமாகவும் சுகமாகவும் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். பிரிட்டிஷாருக்கு முன்பு இந்தியர், இஸ்லாமியர், போர்ச்சுக்கீஸியர், டச்சுக்காரர், மலாய சுல்த்தான்கள் ஆகியோர் மலாயாவின் சிலபாகங்களை ஆண்டனரென்றாலும் பிரிட்டிஷாரது வருகைக்குப் பின்னரேயே அரசியல் செவ்வையாக நடைபெறத் தொடங்கிற்று. காடுகள் அழிக்கப்பெற்று நாடுகள் ஆக்கப்பட்டன; நகர்கள் உண்டாயின. போக்குவரத்து வசதிக்காக நல்லரஸ்தாக்கள் அமைக்கப்பட்டன; மலாயாவிலே உள்ள ரஸ்தாக்கள்தான் உலகிற் சிறந்தவையென இன்று சொல்லப்படுகிறது. நாட்டின் வடக்கிலிருந்து தெற்கு வரைக்கும் புகைவண்டிப் பாதைபோடப்பட்டிருக்கின்றது. தபாலாபீசுகள், பாங்குகள் (நாணயசாலைகள்), நீதிமன்றங்கள், தானாக்கள், மறியற் சாலைகள், வைத்தியசாலைகள், பற்பல காரியாலயங்கள், துறைமுகங்கள் முதலியன பிரிட்டிஷாரால் நிர்மாணிக்கப்பட்டவையே. குடிகளின் தேக சௌகரியத்தின் பொருட்டு சுகாதார இலாக்கா காரியாலயங்கள் நிறுவப்பட்டிருக்கின்றன. தண்ணீர்க் குழாய்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மின்சார விளக்கு, டெலிபோன், தந்தி, ரேடியோ, ஆகாய விமானம், மோட்டார் காடி ஆகிய சகல வசதிகளும் பிரிட்டிஷாரால் மலாயாவுக்கு அளிக்கப்பட்டவை.

குடிஜனங்கள் முன்போல தலைவர்களின் அநியாயமான ஆக்கிரமிப்புக்கு உட்படாது சுதந்திரமாக வாழ்க்கையை நடத்த பிரிட்டிஷ் அரசியலுள் போதிய இடம் உண்டு. முன்னிருந்த பலாத்காரமான வரிவசூல், அடிமை முறை முதலியன பிரிட்டிஷாரால் போக்கடிக்கப்பட்டன.

கல்வி நிலையங்கள், கைத் தொழிற்சாலைகள், யந்திரசாலைகள் ஆகியன யாவும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தினாலேயே மலாயாவில் முதன் முதலாக உண்டாக்கப் பட்டன.

மலாயாவின் செல்வப் பெருக்குக்கு ஆதாரமாக இருப்பவை ரப்பரும் தகரமுமே. இவற்றுள் தகரமெடுத்தல் முன்னமேயே இருந்ததென்றாலும் பிரிட்டிஷார் வந்த பிறகேதான் யந்திரங்களின் உதவியைக் கொண்டு செவ்வையான முறையில் எடுக்கப்படலாயிற்று. ரப்பர் பிரிட்டிஷாராலேயே கி. பி. 1876–இல் மலாயாவிற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. முதன் முதல் இருபத்திரண்டு இளம் ரப்பர் கன்றுகள் சிங்கப்பூர் தாவரத் தோட்டத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. அவற்றினின்று மலாயா அடங்கலும் ரப்பர்த் தோட்டங்கள் உண்டாயின. இன்றைக்கு உலகுக்கு வேண்டிய மூன்றில் ஒரு பாகம் தகரமும் அரைவாசி ரப்பரும் மலாயாவிலே கிடைக்கின்றன.

எனவே பிரிட்டிஷ் ஆளுகையால் மலாயாவுக்கு உண்டான நன்மைகள் எண்ணிறந்தவை அல்லவா? இந்த ஆளுகையில் மலாயர்கள் மாத்திரமின்றி சீனர், இந்தியர் முதலியோரும் சமாதானமாகவும் சந்தோஷமாகவும் வாழ்ந்துவருகின்றார்கள்.

௪அ. பிரிட்டிஷ் மலாயாவின் அரசியல் விபரம்

பிரிட்டிஷ் மலாயாவில் மூன்று விதமான அரசியல்கள் உள்ளனவென்று முன்பு படித்திருக்கிறோம். இப்பொழுது

அவைகளைப்பற்றிக் கொஞ்சம் விரிவாகத் தெரிந்துகொள் ளல்வேண்டும். (1)சிங்கப்பூர், பினங்கு, மலாக்கா, வெலஸ்லி மாகாணம் ஆகியன தொடுவாய்ப் பகுதிகள். (2) பேரா, சிலாங்கூர், நகரி செம்பிலான், பஹாங் ஆகியன ஐக்கிய மலாய் நாடுகள். (3) ஜொகூர், கெடா, பெர்லிஸ், கிளாந்தன், திரங்கானு ஆகியன ஐக்கியப்படாத மலாய் நாடுகள். இப்பிரி வுகள் யாவற்றினதும் அரசாட்சி ஆங்கில பிரதம உத்தி யோகஸ்தர் ஒருவருடைய கையிலிருக்கின்றது. இவர் தொடு வாய்ப் பகுதிகளின் தேசாதிபதியென்றும் (Governor) மற்ற இரண்டு பகுதிகளின் உயர்தர அதிகாரி (High Commissioner) என்றும் சொல்லப்படுவார். இவருடைய சாசுவத மான இருப்பிடம் சிங்கப்பூர். நம்மை ஆளும் மன்னர் கோ மானின் பிரதிநிதியாக இவர் இருக்கிறார். மன்னருக்குரிய உரிமைகள் எல்லாம் இவருக்கு இல்லையென்றாலும், இவர் மன்னரின் பிரதிநிதியாகையால் மலாயாவில் வசிக்கும் எல்லோரும், தோட்டி முதல் தொண்டமான் ஈறாக, அவ ரைக் கனம் பண்ணி, அவருக்கு மரியாதை செய்து, கீழ்ப் படிந்து, அவர் கட்டளைப்படி நடக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

தேசாதிபதிக்கு மேலதிகாரியாக இங்கிலாந்து பாராளு மன்றத்தில் (Parliament) குடியேற்ற நாடுகளின் அரசியல் காரியதரிசி (Secretary of State for Colonies) என்னும் உத்தியோகஸ்தர் ஒருவர் இருக்கிறார். மலாயாவில் நிகழும் அரசியல் சம்பந்தமான விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் தேசாதிபதி குடியேற்ற நாடுகளின் அரசியல் காரியதரிசி க்குத் தெரிவித்தல் வேண்டும்; அவர் அவைகளை பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரிக்குத் தெரிவிப்பார். பிரதம மந்திரி மன்னர் கோமானுக்குத் தெரிவிப்பார்.

நாம் மேலே குறிப்பிட்ட மூன்றுவிதமான அரசியல் களும் நடைபெறும் முறைகளைப்பற்றி இப்போது படிக் கப் போகிறோம்.

தொடுவாய்ப் பகுதிகள்:

தொடுவாய்ப் பகுதிகளின் அரசாங்கம் தேசாதிபதி அவர்களால் நிர்வாக சபை (Executive council), சட்ட சபை (Legislative council) என்னும் இரு சபைகளின் உதவியைக் கொண்டு நடத்தப்படுகிறது. நிர்வாக சபையை தொடுவாய்ப் பகுதிகளின் **மந்திரிசபை** (Cabinet) என்று சொல்லலாம். இதற்குத் தேசாதிபதி தலைமை வகிப்பார். இந்த சபையில் பின்வரும் உறுப்பினர்கள் உளர்:— மலாயாவின் படைகளது பொதுத் தளகர்த்தர் (General Officer Commanding the Troops); தொடுவாய்ப் பகுதிகளின் காரியதரிசி (Colonial Secretary); மலாக்கா, பினங்கு இவைகளின் மந்திரித்துவ பிரதிநிதிகள் (Resident Councillors of Malacca and Penang); பிரதம நியாய துரந்தரர் (Attorney-General); பொக்கிஷாதிகாரி (Financial Secretary; பொதுக் கட்டிட இலாக்கா அதிகாரி (Director of Public Works); சீன காரியங்களின் காரியதரிசி (Secretary of Chinese Affairs); அரசியல் உத்தியோகமில்லாத மூன்று அங்கத்தினர்கள் (Three unofficial Members). இவர்கள் எல்லோரும் தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்படுபவர்கள்; ஆனால் இந்நியமனத்தை அனுமதிக்கவோ அல்லது நிராகரிக்கவோ இங்கிலாந்திலிருக்கும் மன்னர் கோமானுக்கு அதிகார முண்டு.

தேசாதிபதிக்கு அரயசில் விஷயங்களில் உதவி புரிதலும் ஆலோசனை கூறுதலும் நிர்வாகசபையின் கடமையாகும். தேசாதிபதி இச்சபையின் யோசனையைக் கேட்க வேண்டியவராயிருந்தாலும், அவசியகமான சிற்சில விஷயங்களைத் தாமே நேராகச் செய்ய முடியும். செய்ததை முகாந்தரத்துடன் நிர்வாக சபைக்குத் தெரிவித்தல் வேண்டும்.

இன்னும், நிர்வாக சபையின் ஆலோசனைக்கு மாருகவும் எதையும் செய்ய தேசாதிபதிக்கு அதிகாரமுண்டு;

ஆனால், தான் செய்த விஷயத்தின் முழு விபரத்தையும் குடியேற்ற நாடுகளின் அரசியல் காரியதரிசிக்கு அறிவித்தல் வேண்டும்.

சட்ட சபையில், தேசாதிபதி உட்பட நிர்வாக சபையிலுள்ள எல்லா அங்கத்தினர்களுடன், பின்வரும் அங்கத்தினர்கள் இருப்பார்கள்:- பிரதம கல்வி அதிகாரி (Director of Education); வைத்திய இலாக்கா பிரதம அதிகாரி (Director of Medical Services); நில இலாக்கா பிரதம அதிகாரி (Commissioner of Lands);பொலிஸ் பிரதம கண்காணிப்பாளர் (Inspector-General of Police); தீர்வை இலாக்கா பிரதம உத்தியோகஸ்தர் (Commissioner of Customs and Excise); அரசியல் உத்தியோகமில்லாத பத்து அங்கத்தினர்கள் (Ten unofficial Members).

சட்டசபைக்குரிய அரசியல் உத்தியோகமில்லாத பதின்மூன்று அங்கத்தினருள் இருவர் முறையே சிங்கப்பூர் வர்த்தக சபையாலும் பினங்கு வர்த்தக சபையாலும் (Singapore and Penang Chambers of Commerce) தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவர்கள்; மற்றப் பதினொரு பேரும் தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்படுபவர்கள். நியமிக்கப்படும் அங்கத்தினர்கள் யாவரும் சிங்கப்பூர், பினங்கு, மலாக்கா இவ்விடங்களில் வதியும் எல்லா தேசத்தாரிலுமிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படும் பிரமுகர்களாவர். இவர்கள் அரசாங்க சட்டதிட்டங்கள் சம்பந்தமாக தத்தம் சமூகத்தார் கொள்ளும் கருத்துக்களையும் நோக்கங்களையும் சட்டசபையில் எடுத்துரைப்பார்கள். அரசியல் உத்தியோகமில்லாத அங்கத்தினர்களின் நியமனம் மாட்சிமை தங்கிய அரசரின் அங்கீகரிப்பு அல்லது நிராகரிப்புக்கு உட்பட்டது. இன்னும், இவர்கள் தங்களின் சேவைக்குச் சம்பளம் பெறுபவர்களல்லர்; இவ்வித சேவையின் பொருட்டு அவர்களுடைய போக்குவரத்துச் செலவு மாத்திரம் அரசாங்கத்தாரால்

தரப்படும். மேலும், இவர்கள் தங்கள் முழு நேரத்தையும் சபையின் சேவையிலேயே செலவழிக்கிறவர்களுமல்லர். இவர்களுடைய தன்னலமற்ற வேலைகளுக்குப் பொதுஜனங் களது நன்றியும் பிரீதியும் கைமாறாகும்.

தொடுவாய்ப் பகுதிகள் குடியேற்ற நாடுகளாகையால் இவற்றின் அரசியலுக்குரிய சட்ட திட்டங்கள் மூன்று முறைகளினாலே ஏற்படுத்தப்படலாம். அவையாவன: (1) பாராளு மன்றத்தில் தீர்மானிக்கப் படுஞ் சட்டங்கள்; (2) அரசரின் கட்டளைகள்; (3) சட்ட சபையில் நிறைவேறும் தீர்மானங்கள்.

நிர்வாக சபை, சட்ட சபை இவைகளைக் கூட்டவும் ஒத்தி வைக்கவும், சட்டங்களை உண்டு பண்ணவும், தீர்மா னங்களை அங்கிகரிக்கவும், அல்லது நிராகரிக்கவும், அவற்றை அரசரின் அனுமதிக்குச் சமர்ப்பிக்கவும் தேசாதிபதிக்கு அதிகாரமுண்டு.

சட்டசபையில் கொண்டுவரப்படும் தீர்மானங்கள் சம்பந்தமாக தொடுவாய்ப் பகுதிகளின் காரியதரிசியும், பிரதம நியாய துரந்தரரும் தேசாதிபதிக்கு ஆலோசனை கூறுவார்கள். சட்ட சபையிலுள்ள மற்றவர்கள் இத் தீர்மானங்கள் சட்டங்களாகிறதற்கு முன் அவற்றில் திருத் தங்கள் செய்யக்கூடும்.

சாதாரண அரசியற் காரியங்கள் யாவும், தேசாதிபதி யது அனுமதியின் பேரில், சிங்கப்பூரிலே தொடுவாய்ப் பகுதிகளின் காரியதரிசியாலும், பினாங்கு, மலாக்கா ஆகிய இடங்களிலே ஜில்லாக்களின் தலைமை உத்தியோகஸ்தர்க ளின் (District Officers) உதவியைக் கொண்டுள்ள மந்திரித் துவ பிரதிநிதிகளாலும் கொண்டு நடத்தப்படுகின்றன.

ஐக்கிய மலாய் நாடுகள்:

இவைகளைப் பற்றி முன்னொரு பாடத்தில் கொஞ்சம் படித்திருக்கிறீர்கள். இவைகட்குரிய மத்திய ஐக்கிய சபை ஒன்று குவாலாலம்பூரில் உண்டு. ஐக்கிய சபையில் பின் வரும் அதிகாரிகள் இருப்பர்:- மலாய் சமஸ்தானங்களின் உயர்தர அதிகாரி (தொடுவாய்ப் பகுதிகளின் தேசாதிபதி யும் இவரே) தலைமை வகிப்பார்; ஐக்கிய சமஸ்தானங்களின் காரியதரிசி (Federal Secretary); நான்கு சமஸ்தானங்க ளின் பிரிட்டிஷ் ரெஸிடெண்ட்மார்; ஐக்கிய சமஸ்தானங்க ளின் நியாய துரந்தரர் (Legal Adviser); பொக்கிஷாதார ஆலோசனையாளர் (Financial Adviser); வைத்திய சுகாதா ரக் காரியங்களின் ஆலோசனையாளர் (Adviser on Medical and Health Services); தொழிலாளர் அதிகாரி (Controller of Labour); இருப்புப் பாதைகளின் பிரதம காரி யஸ்தர் (General Manager for Railways); கல்விக் காரியங்க ளின் ஆலோசனையாளர் (Adviser on Education); தீர்வை இலாக்கா பிரதம உத்தியோகஸ்தர் (Commissioner of Trade and Customs); சீனக் காரியங்களின் காரியதரிசி (Secretary for Chinese Affairs); தேசாதிபதியால் நியமிக் கப்படும் அரசியல் உத்தியோகஸ்தர் ஒருவர் (One Official Member); தேசாதிபதியால் ஏற்படுத்தப்பட்டு மன்னர் பெருமானால் அநுமதிக்கப்பட்ட அரசியல் உத்தியோக மில்லாத பன்னிரண்டு அங்கத்தினர்கள் (Unofficial Members). கடைசியாகக் கூறப்பட்டவர்கள் மூன்று வருடத்திற்கு ஒரு முறை நியமனம் பெறுவார்கள்.

ஐக்கிய சமஸ்தானங்களின் சுல்த்தான்மார் எவரும் அபிப்பிராயமிருந்தால் இச்சபைக் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ளலாம். இச்சபை குறைந்த பட்சத்தில் வருடத் திலே ஒரு முறையாதல் கூடும்.

ஐக்கிய சபைக்கு வேருக சட்ட சபையென வேறெரு சபையுமுண்டு (Legislative Council). ஆயினும், இதற்கும் ஐக்கிய சபைக்கும் நோக்கங்களைப் பொறுத்தவரையிலே பேதமில்லை. சட்டங்கள் உண்டுபண்ணுதல், பொருளாதார விஷயங்களைப் பற்றித் திர்மானித்தல், அரசாங்க அலுவல்கள், குடிஜனங்கள் சம்பந்தமான காரியங்கள் இவற்றைக் கவனித்தல் ஆகியன இரு சபைகளினதும் வேலைகளாகும்.

முகம்மதிய சமய சம்பந்தமான காரியங்களும், உபகாரச் சம்பள விஷயங்களும், இன்னும் உயர்தர அதிகாரியின் அபிப்பிராயப்படி அந்தந்த சமஸ்தானத்தாலேயே நிர்மானிக்கப்படவேண்டுமென்ற விஷயங்களும், சமஸ்தான சபையில் நிச்சயிக்கப்படும். ஒவ்வொரு ராஜ்யத்தின் பொருளாதார விஷயங்கள் அந்தந்த சமஸ்தானத்தின் கையிலேயே பெரிதுமிருக்கின்றன.

சமஸ்தான சபைகளும் நிர்மத்தியத்வமும்

[STATE COUNCILS & DECENTRALISATION]

முன்னெரு பாடத்தில் நாம் படித்தபடி 1895 இல் நடந்த ஐக்கிய ஒப்பந்தத்தின் பயனுக, ஏற்கனவே ஒவ்வொரு சமஸ்தான ரெஸிடெண்டுக்கு மிருந்த அதிகாரங்களிற் பல ஐக்கிய காரியதரிசிக்கு (Federal Secretary) மாற்றப்பட்டன. இதனுல் ஒவ்வொரு ரெஸிடெண்டும் அந்தந்த சமஸ்தானத்து சுல்த்தானுக்கு அண்மையிலிருந்தும், சுல்த்தான் தனது சமஸ்தானத்தின் அபிவிருத்தியின்பொருட்டு கொள்ளும் கருத்துக்களை ரெஸிடெண்ட் சித்திப்படுத்த முடியவில்லை. இஃது இவ்வாருக, துரைத்தன இலாக்காகள் யாவும் ஐக்கிய சபைக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தமையால் ஒவ்வொரு இலாக்காவின் அதிகாரிகளும் தத்தம் நோக்கத்திற்குத் தகுந்தாற்போல எல்லாக் காரியங்களையும் ஐக்கிய காரியதரிசியுடன் நேரில் நடத்திவந்தனர். இம்முறை நாட்

டின் பொது அபிவிருத்திக்குச் சாதகமாயிருந்தது என்றுலும், சிற்சில சமஸ்தானங்களைத் தனி நிலைமையில் புறக்கணிக்க ஏதுவாயிற்று. எனவே, ஒவ்வொரு சமஸ்தானத்தின் பிரத்தியேக நலத்தைக் கருதி, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் முதற்படியாக 1927 இல் ஒவ்வொரு சமஸ்தானத்திற்கும் அதனதன் நிதி விஷயத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஓர் அளவு அதிகாரங் கொடுத்தார்கள். இதுதான் "நிர்மத்தியத்வத்தின்" ஆரம்பம். பிறகு 1932–இல், அப்பொழுது தேசாதிபதியாகவும் உயர்தர அதிகாரியாகவுமிருந்த ஸர் சிஸில் கிளிமேண்டி அவர்கள் (Sir Cecil Clementi), நகரி செம்பிலானிலுள்ள ஸ்ரீ மெனுந்தி என்னும் இடத்தில் நடைபெற்ற ஐக்கிய மலாய் நாடுகளினது சுல்த்தான்மாரின் மாகூட்டத்தில், நிர்மத்தியத்வ நிர்வகிப்பு சம்பந்தமான சில கருத்துக்களைப் பகிரங்கமாகக் கூறினர். அப்பால், அதே ஆண்டில் இந்த நிர்மத்தியத்துவ நிர்வகிப்பைப் பற்றி விசாரணை செய்ய குடியேற்ற நாடுகளின் உப-காரியதரிசி (Under-Secretary of State for Colonies) இங்கிலாந்திலிருந்து மலாயாவுக்கு வந்தார். அவரது அறிக்கையின் பயனுக நிர்மத்தியத்வ நிர்வகிப்பை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் ஆமோதித்தனர் என்றுலும், அதனிமித்தமாக உண்டாகும் மாறுதல்களைப் படிப்படியாகவே அமுலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமெனத் தீர்மானித்தனர்.

நிர்மத்தியத்வ நிர்வகிப்பினுல் சமஸ்தான சபைகளின் வலிமை அதிகரித்திருக்கிறது. கிருஷி (Agricultural), கல்வி (Education), மின்சார (Electrical), காடு (Forestry), சுரங்க வேலை (Mining), பொதுக் கட்டிட வேலை (Public Works), மிருக வைத்தியம் (Veterinary), சிறை (Prisons), நீர்ப்பாசனம்–வாய்க்கால் (Drainage and Irrigation), இவ்விலாக்காகள் யாவும் இப்போது சமஸ்தானத்தினுடைய ஆதீனத்திலிருக்கின்றன. இவ்விலாக்காகளின் தலைமை உத்தியோகஸ்தர்கள் தொடுவாய் நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்களென்றுலும் அவர்கள் ஐக்கிய சமஸ்தானங்களைப் பொறுத்தமட்-

டில் அவ்வவ்விலாக்காவின் ஆலோசனையாளர்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

இன்னும், ஐக்கிய காரியதரிசிக்கு முன்பிருந்த அரசியல் அதிகாரங்களிற் சில இப்போது சமஸ்தானத்து சுல்த்தான்மாரின் கையிலிருக்கின்றன.

சமஸ்தான சபையில் பின் சொல்லப்பட்டுள்ளவர்கள் அங்கத்தினர்களா யிருப்பார்கள்:- சுல்த்தான் (தலைவர்), முக்கிய மலாய தலைவர்கள், பிரிட்டிஷ் ரெஸிடெண்டும் அவருடைய காரியதரிசியும், நியாய துரந்தரர், பெரிய இலாக்காகளின் தலைமை உத்தியோகஸ்தர்கள், சமஸ்தானத்திலிருக்கும் பல சமூகத்தாரின் பிரதிநிதிகள் ஆகியோர். ஐக்கிய சபையிலுள்ள அரசியல் உத்தியோகமில்லாத அங்கத்தினர்கள் சமஸ்தானத்திலிருந்தால் அவர்கள் தங்களுடைய சமூகத்தின் பிரதிநிதிகளாக இருப்பார்கள்.

சிற்சில சிறிய காரியங்களில் ஒவ்வொரு சமஸ்தான சபையின் நிர்வகிப்பிலும் வித்தியாசங்கள் இருக்கக்கூடும். அந்ததந்த சமஸ்தானத்தின் நிர்வாகம் அதன் அதன் சுல்த்தானின் கைவசமிருக்கிறது. ஆயினும், சாதாரண விஷயங்களில் ரெஸிடெண்டுக்கும் அதிகாரமுண்டு.

ஐக்கியப்படாத மலாய் நாடுகளான ஜொகூர், கெடா பேர்லிஸ், கிளாந்தன், திரங்கானு ஆகியவற்றின் அரசியலைப் பற்றி முன்பு படித்திருக்கிறோம். இவற்றின் சமஸ்தான சபைகள் தத்தமக்கு விருப்பமான சட்டதிட்டங்களை அமைக்க இயலுமென்றாலும், பல காரணங்களை முன்னிட்டு அவை தொடுவாய்ப் பகுதிகளினதும், ஐக்கிய மலாய் நாடுகளினதும் சட்டதிட்டங்களையே பொதுவாகச் செயலில் அநுசரித்து வருகின்றன. சர்வதேச சம்பந்தமான பிரச்னைகளிலும் இன்னும் தொடுவாய் நாடுகளிலிருந்தோ அல்லது ஐக்கிய நாடுகளிலிருந்தோ ஐக்கியப்படாத நாடுகளில் உத்தியோக நியமனம் பெறும் உத்தியோகஸ்தர்களைப் பற்றிய

சங்கதிகளிலும், உயர்தர அதிகாரியின் கட்டளைப்படியே இந்நாடுகள் நடக்க வேண்டும். ஐக்கியப்படாத மலாய் நாடுகளின் காரியங்கள் யாவும் அவற்றிற்கெனப் பிரத்தியேகமாக சிங்கப்பூரிலிருக்கும் காரியதரிசி ஒருவரால் கவனிக்கப்படுகின்றன. இவர் உயர்தர அதிகாரிக்குக் காரியதரிசி என்று சொல்லப்படுவார் (Secretary to the High Commissioner).

முற்றிற்று

அநுபந்தம்

மலாய் மொழியில் சாதாரணமாக வழங்கப் படும் சில இந்திய வார்த்தைகள்

மலாய்	கருத்து	இந்திய வார்த்தை
ஸலீர	உடல்	சரீரம்
அங்கூத	தேகத்தின் உறுப்பு	அங்கம்
கபால	தலை; தலைவன்	கபாலம்
பாத	கால்	பாதம்
நாடி	நாடி	நாடி
மீசா	மீசை	மீசை
ரோம	மயிர்	ரோமம்
ரூப	உருவம்	ரூபம்
மூகா	முகம்	முகம்
போத்தாக்	மொட்டை	மொட்டை
போடோ	மூடன்	மூடன்
ஆயா	தகப்பன்	ஐயா
ஸூவர	குரல்	ஸூரம்
மானுஸிய	மானிட	மானுஷ்ய
ஸூடாரா	சகோதரன்	சஹோதரன்
ஸ்திரீ	மனைவி	ஸ்திரீ(பெண்)
ஸூவாமி	கணவன்	ஸ்வாமின் (தலை-வன்)
வங்ஸா	வம்சம்	வம்சம்
குலவர்க்க	குடும்பம்	குல-வர்க்கம்
ராஜ	அரசன்	ராஜன்
மஹா ராஜா	மலாய்த் தலைவன்	மஹா ராஜா
இந்திரா	விண் உலகத்தோர்	இந்திரன்
ஜநு;ஜன	ராக்ஷசன்	ஜந (ஜீவஜந்து)
ஹந்து	பேய்	ஹந்த்ரு (கொல்லுபவன்)
ஸாஸ்திர	மந்திர வித்தை	சாஸ்திரம்
வாதே	கொலைப்பசாசு	வதை (கொலை)
ஆகம	சமயம்	ஆகமம் (சமய சாஸ்திரம்)
குரு	குரு	குரு
பூஜி, பூஜா	வணக்கம்	பூஜை

உ

மலாய்	கருத்து	இந்திய வார்த்தை
ஸுர்க்க	சுவர்க்கம்	ஸ்வர்க்கம்
நாரக	நரகம்	நரகம்
புவாஸ	உபவாசம்	உபவாசம்
ஸக்தி	சக்தி	சக்தி
மந்திரா	மந்திரம்	மந்திரம்
பக்தி	பக்தி	பக்தி
பிக்கு	துறவி	பிக்ஷு
ஓம்; ஹொங்	பிரணவ மந்திரம்	ஓம்
பதார	தெய்வம்	அவதாரம்(தெய்வ-த்தின் பிறப்பு)
தேவ, தேவாத	தெய்வம்; தேவதை	தெய்வம்; தேவதை
தேவி	தேவி	தேவி
கால	காலம்	காலம்
தத்கால	தற்காலம்	தற்காலம்
கடிக	நேரம்	கடிகா(24நிமிஷம்)
ஹாரி	சூரியன்	ஹரி
தின	நாள்	தினம்
சதகால	எப்போதும்	சதாகாலம்
மாஸ	பருவகாலம்	மாஸம் (மாதம்)
லவங்	இலவங்கம்	லவங்கம்
காப்பூர்	கற்பூரம்	கற்பூரம்
சந்தான	சந்தனம்	சந்தனம்
ஆராங்	கரி	ஆகர (சுரங்கம்)
காபஸ்	பருத்தி	கர்ப்பாஸ
ஹர்க்க	விலை	அர்க்க
லக்ஷ	பத்தாயிரம்	லக்ஷம் (100,000)
ஜுத	பத்துலட்சம்	அயுதம் (10,000)
மாஸ்	பொன்	மஸ் (அளவு)
தம்பாக	செம்பு	தாமிரம்
திம	தகரம்	தீவ்ரம்
ராஸ	வெள்ளியம்	ரஸம்

மலாய்	கருத்து	இந்திய வார்த்தை
காச்சு	கண்ணாடி	காச்ச
மாணிக்கம்	மாணிக்கம்	மாணிக்கம்
முத்தியா	முத்து	முத்து
பிடுரி	வைடூரியம்	வைடூர்யம்
குஞ்சி	சாவி	குஞ்சிகா
கன்ட	மணி	கண்ட
ஜால	வலை	ஜால
பெட்டி	பெட்டி	பெட்டி
தங்கால	கலப்பை	லாங்கலம்
ஜுடி	தாயம்	சூது
ஜந்திரா	யந்திரம்; சக்கரம்	யந்திரம்
ராத	இரதம்	ரதம்
மூரி	புல்லாங்குழல்	முரளி
கிரஹன	கிரஹணம்	கிரஹணம்
பூமந்தார	வாயுமண்டலம்	பூமி—அந்தர
மங்கார	மகர ராசி	மகரம்
அங்கஸ	ஆகாயம்	ஆகாசம்
பூமி	பூமி	பூமி
ராஹு, கேது	கிரகண தெய்வங்[கள்]	ராஹு, கேது
உதார	வடக்கு	உத்தரம்
தக்ஸின	தெற்கு	தக்ஷிணம்
காஜ	யானை	கஜ
ஆங்குஸ்	அங்குசம்	அங்குச
கொம்ப	கும்பம்	கும்பம்
மொர்க்க	மிருகம்	மிருகம்
சிங்க	சிங்கம்	ஸிம்ஹம்
ஸ்ரீகால	நரி	ஸ்ரீகால
காக	காகம்	காகம்
மெர	மயில்	மயூர
அங்ஸ	அன்னப் பட்சி	ஹங்ஸ
மெரபாடி	புறு	பாராபத

மலாய்	கருத்து	இந்திய வார்த்தை
குடா	குதிரை	குதிரை
கருட	கருடன்	கருடன்
ஜின்டாயு	ஜடாயு	ஜடாயு
ஹரிமோ	புலி	அரிமா (ஆண் சிங்கம்)
பூஷ்ப	பூ	புஷ்பம்
சம்பக	சண்பகப் பூ	சம்பகம்
அங்ஸோக	அசோகப் பூ	அசோகம்
ஸிலஸி	துளசி	துளஸி
ஸரோஜ	தாமரை	ஸரோஜம்
கும்குமா	குங்குமம்	குங்குமம்
ஜம்பு	ஜம்புக்காய்	ஜம்பு
மம்பெலம்	மாம்பழம்	மாம்பழம்
பிலிம்பிங்	பிலிம்பி	பிலிம்பி
ஸுக	சந்தோஷம்; இஷ்டம்	ஸுகம்
துக்க	துக்கம்	துக்கம்
மூர்க்க	கோபம்	மூர்க்கம்
லோப	உலோபி	லோபி
பூடி	புத்தி	புத்தி
பாண்டே	அறிஞன், கெட்டிவன்	பண்டிதன்
மலஸ்	சோம்பல்	ஆலஸ
டேர்மா	தருமம்	தர்மம்
செதிய	உண்மை	சத்தியம்
செதியவான்	நம்பிக்கையான	சத்தியவான்
தர்க்க	சந்தேகம்	தர்க்கம் (கேள்விக் கிடமான)
செலா	குற்றம்	ச்சலம் (கள்ளம்)
தோஸ	பாவம்	தோஷம்
துஸ்ட	துஷ்டன்	துஷ்டன்

மலாய்	கருத்து	இந்திய வார்த்தை
பஹால	பலன்	பலன்
பஹகிய	பாக்கியம்	பாக்கியம்
குன	குணம்; தன்மை	குணம்
பீலா	வேளை;எப்பொழுது	வேளை; வேலா
மனி–மனி	ஜபமணி	மணி
பிரஹு	படகு	படகு
ரொட்டி	ரொட்டி	ரொட்டி
ச்செரி	தேடுதல்	சாரி
டெண்டா	தண்டம்	தண்டம்
புனே	நிறைவு	பூரணம்
ஸுகசித்தா	உவகை	ஸுகசித்தம்
ஞ்ஞாட்	அறிதல்; நினைவு	ஞாத (எண்ணுதல்)
சௌதகர்	வியாபாரி	சௌதாகர்
கர்த்தாஸ்	கடுதாசி	கடுதாசி
ஸுன்யி	தனிமை	ஸுனியம் (வெறுமை)
பிஜி	கொட்டை	பீஜம்
செந்திரி	தானாகவே	ஸ்வதந்திர
உபயம்	உபாயம்	உபாயம்
கொலம்	குளம்	குளம்
ச்சூரி	களவு	சூரா
ஸம	போல்	ஸமம்
கத	சொல்லு	கதா
ஸுத்திர	நூல்; பட்டு	ஸுத்திர (நூல்)
ச்செரிதா	சரித்திரம்	சரித்திரம்
ரஸ	ருசி	ரஸம்
ரோதா	சில்லு	ரோதை
கிர்ஜ	வேலை	கிரியை
பியாச	பயிற்சி	அப்பியாசம்
அந்தர	உள்	அந்தர்
மாரா	கோபம்	மாரா

மலாய்	கருத்து	இந்திய வார்த்தை
கான்டிவ; பான	வில்லு	{ பாணம் (அம்பு) காண்டீவம்
ஸத்ரு	சத்துரு	சத்ரு
கும்புல்	கும்பல்; குவியல்; கூடுதல்	கும்பல்
வர்ன	நிறம்	வர்ணம்
நெக்ரி	ஊர்	நகர் (பட்டினம்)
நில	நீலம்	நீலம்
கோட்டா	கோட்டை	கோட்டை
ஜய	வெற்றி	ஜயம்
கப்பல்	கப்பல்	கப்பல்
கெடே	கடை	கடை
முதல்	பணமுதல்	முதல்
கட்டில்	கட்டில்	கட்டில்
புத்திரா	இளவரசன்	புத்திரன் (மகன்)
புத்திரி	இளவரசி	புத்திரி (மகள்)
ஸ்கிலியான்	எல்லாரும்	சகல
வாச்சா	படித்தல்	வச (வாசி)
பாஷா	பாஷை	பாஷை
கெலஹி	கலகம்	கலஹம்
நாம	நாமம்	நாமம்
பீஸம்	விஷம்	விஷம்
கல்தை	கழுதை	கழுதை
பால	சேனை	பலம்
பெர்மஸ்-வரி	அரசி	பரமேஸ்வரி (பார்வதி)
பர்தன் மந்திரி	பிரதான மந்திரி	பிரதான மந்திரி
பர மந்திரி	ஆலோசனை-அமைச்சன்	பர மந்திரி
பதுகா	அடிகள் சேவை	பாதுகா (பாதரக்ஷை)

மலாய்	கருத்து	இந்திய வார்த்தை
தூலி	அரசருக்கு முன் உபயோகிக்கும் மரியாதை வார்த்தை	தூளி (தூசி)
சிங்காஹஸன	சிங்காசனம்	சிம்மாசனம்
புங்காவ	வீர உத்தியோகஸ்தன்	புங்கவன்
மகோட	மகுடம்	மகுடம்
அஸ்தான	அரண்மனை	ஸ்தானம் (இடம்)
தேஸ	மாகாணம்	தேசம்
பிரேக்ஷா	பரிட்சை	பரீக்ஷை
பிச்சாரா	வழக்கு	விசாரம் (விசாரணை)
ஸக்ஷி	சாட்சி	சாக்ஷி
ஆநியாய	அநியாயம்	அநியாயம்
பிதி	விதி; நியாயம்	விதி
ஆங்கார	அவமானம்	அஹங்காரம் (பெருமை)
ஸிக்ஸா	தண்டனை	சிக்ஷை
பன்ஜார	சிறை	பஞ்சர (கூடு)
பலபய	தூக்கிடுவோன்	பர-பயம் (பெரிய பயம்)
தூப	தூபம்	தூபம்
சங்க-கால	குழல்	சங்கு—(கால)
ஸம்பன	ஆசீர்வாதம்	சம்பந்த
பாக்கி	மீதி	பாக்கி
கரான	காரணத்தால்	காரணம்
கமிலி	கம்பளி	கம்பளி
மெம்பிலே	மாப்பிள்ளை	மாப்பிள்ளை
பூங்கா	பூ	பூ(பூங்கா + வனம்)
உன்டா	ஒட்டகம்	உஷ்ட்ர
சம்பொர்ண	சம்பூர்ணமாக	சம்பூர்ணம்

அ

மலாய்	கருத்து	இந்திய வார்த்தை
விநாஸ	அழிவு	விநாசம்
லாப	இலாபம்	லாபம்
ஹூடாங்	இருல்	ஊடான் (ஓர் மீன்)
ஜீவ	உயிர்	ஜீவன்
ரஹஸ்ய	இரகசியம்	ரகஸ்யம்
அச்சார்	ஊறுகாய்	அச்சார்
ஜோடோ	ஜோடி	ஜோடி
மெலிகை	அரசமாளிகை	மாளிகை
மச்சம்; மாதிரி	விதமான	மச்சம்—அடையாளம்; மாதிரி—போல
ஹீன	தாழ்மை	ஹீனம் (குறைவு)
சூச்சி	சுத்தம்; துப்பரவு	சூசி